David Stuart Davies

SHERLOCK HOLMES

și afacerea Hentzau

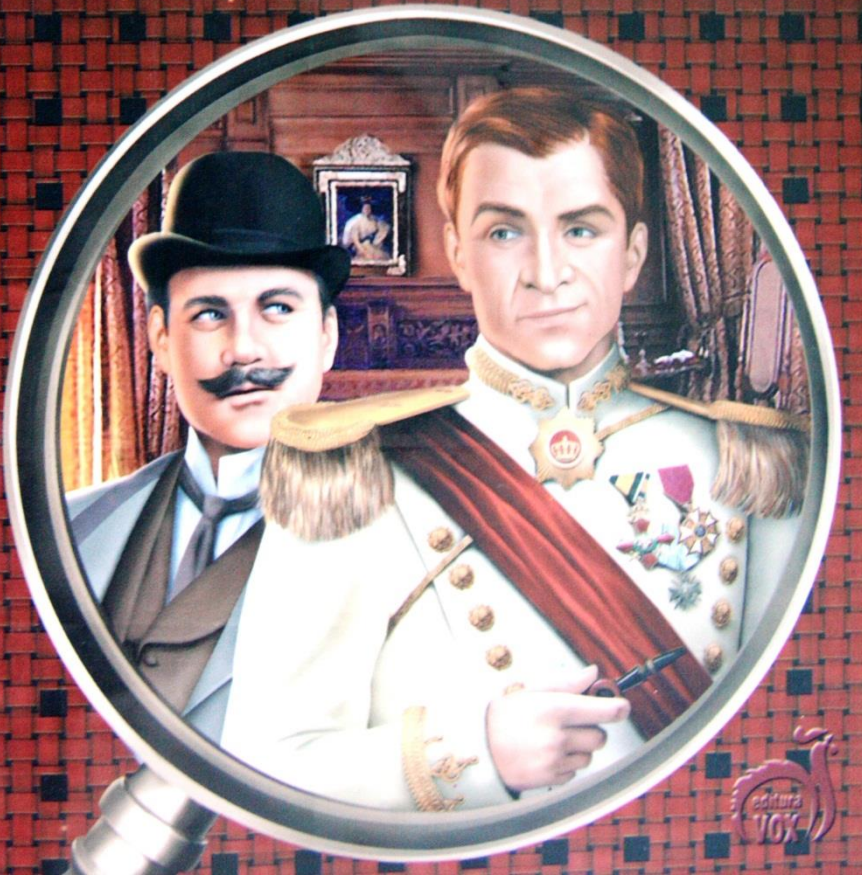

editura VOX

David Stuard Davies

Sherlock Holmes
şi
Afacerea Hentzau

Bucureşti, 2005

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DAVIES, DAVID STUART
Sherlock Holmes şi afacerea Hentzau/David Stuart Davies;
trad.: Ana Andreescu — Bucureşti: Vox, 2005
ISBN 973-7811-15-1
I.Andreescu, Ana (trad.)
821.111-31=135.1
Grafică: Mirela Tufan
Traducător: Ana Andreescu
Redactor: Vincențiu Drăgan
Tehnoredactare: Aurora Pădureanu Ediție îngrijită de **Lucia Ovezea**
ISBN:973-7811-15-1
Copyright @ 2005 **Editura VOX**
@ Ian Henry Publication Ltd. 2000
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii VOX

Editura VOX
Str. Petru Maior, nr.32, Sector 1, Bucureşti Telefon/Fax: 021/222 02 13; 222 02 14;
031/4059578(RDS)
E-mail: vox@edituravox.ro
www.edituravox.ro

Pentru Roger Johnson, prieten şi sherlockormist ale cărui observații şi sfaturi au fost de mare ajutor în scrierea acestei cărți.

Prefaţă

Evenimentele relatate în această poveste, pe care am avut privilegiul să o împart cu prietenul meu Sherlock Holmes, cel mai bun şi mai inteligent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, s-au petrecut în 1895. La momentul înregistrării afacerii în carnetul meu de notiţe, ştiam că lumea avea de aşteptat ceva timp înainte ca întreaga poveste să poată fi spusă.

Totuşi, nu-mi dădeam seama cum se poate schimba lumea aşa de dramatic. Odată cu trecerea în alt secol au început să crească tulburările în Europa, culminând cu asasinatul de la Sarajevo, care a dus la cel mai mare război din câte s-au cunoscut. Realizările bătrânei Europe în secolul al XIX-lea nu au avut egal în istoria umanităţii, dar acum era pe moarte, parţial din cauza greşelilor şi slăbiciunilor conducătorilor ei cât şi prin neînţeleasa putere distructivă cu care fuseseră înzestrate aceste realizări. Eu consider că exista un fals şi puternic concept, susţinut de tinerii idealişti, care credeau că progresul nu e posibil decât prin distrugerea vechiului. Îşi doreau cu ardoare, un suprem moment de orbire în care să se facă un salt spre un viitor nou şi fundamental schimbat. Însemna că epoca monarhiei trecuse: Europa era azvârlită într-o oală în fierbere iar vechile ideologii şi dinastii erau distruse de flacăra războiului, pentru a nu se mai ridica niciodată. Printre cele cuprinse în teribila conflagraţie s-a aflat Regatul Ruritania, fundalul principal al acestei aventuri.

Când norii grei ai conflictului s-au risipit, în 1918, am ştiut că nu mai aveam nici o constrângere care să mă facă să țin ascunsă această poveste, dar, chiar şi aşa, ceva din mine îmi spunea că încă nu venise momentul să public aceste memorii. Deci am pus manuscrisul, împreună cu multe alte cazuri nepublicate ale lui Sherlock Holmes, într-o valiză pe care am sigilat-o şi am închis-o într-o cutie de valori la firma Cox&Co din Charing Cross. Am decretat că, la cincizeci de ani după moartea mea, când toți actorii acestei drame vor fi morți de mult, povestea afacerii Hentzau va putea, în sfârşit, să fie adusă la cunoştința lumii.

John H. Watson, MD
Londra
6 Mai, 1919

Colonelul Sapt

Am arătat adesea că, în cele mai multe cazuri investigate de prietenul meu, celebrul detectiv, domnul Sherlock Holmes, cele care au debutat cel mai dramatic au dus la concluzii şi mai dramatice. Cu siguranță că nici un caz nu oferă mai multe dovezi în sprijinul acestei observații decât acesta pe care sunt pe punctul să vi-l relatez, un caz care ar fi pus viitoarea pace a Europei în primejdie şi care aproape că ne-a costat propriile noastre vieți.

Holmes nu făcuse mai nimic şi nici nu bănuia ceva de aventura imprevizibilă care urma să se petreacă în acea seară a anului 1895 când ne plimbam liniştiți în Hyde Park. Prietenul meu lâncezise toată ziua şi, cum aerul din camera noastră de zi devenise de nerespirat din cauza fumului gros al mahorcii pe care o fuma, m-a făcut să nu mai suport să stau în casă şi să insist să ieşim la aer curat. Cu greu, dar… l-am convins.

Este ca o ironie a sorții faptul că trecerea de la un anotimp la altul se sesizează mai repede, şi schimbările sunt simțite mult mai dramatic, de către locuitorii marilor metropole față de cei din comitatelor adormite. Frumoasele parcuri ale Londrei şi arterele mari, străjuite de copaci, ce străbat capitala, poartă anotimpurile ca pe nişte embleme: negrul închis şi tonuri de gri în timpul iernii; verdele proaspăt şi rozaliul bobocilor înfloriți, primăvara; vegetația luxuriantă, vara; nuanțele de chihlimbar, toamna. O plimbare prin Londra în oricare moment al anului te pune în contact direct cu fața capricioasă a Mamei Natură.

Anul acesta, vara fusese glorioasă, dar deja din primele săptămâni ale lui septembrie, copacii începuseră să capete tente arămii. Cum mergeam noi agale pe esplanada plumburie, am observat absența bărcilor cu vâsle atât de populare în lunile de vară — un alt semnal sigur că partea strălucitoare a anului pălea. Privind înapoi spre casă, înfrigurați de briza rece a serii, urmăream cum vântul tăios spulbera frunzele căzute.

— În ciuda puterii de care face atâta paradă omul, Watson, el este neputincios în fața timpului şi schimbării anotimpurilor; ele sunt neîndurătoare. Putem noi fi, aşa cum a spus Shakespeare, „modelul de perfecțiune între animale", dar suntem încă sclavii timpului", a remarcat prietenul meu cu un aer melancolic.

Holmes fusese tăcut şi morocănos toată ziua şi părea că anotimpul muribund îi accentuase*taedium vitae*. Ca partener apropiat al lui, nu eram străin de aceste atacuri de depresie. Creierul lui era ca un instrument de o finețe deosebită care vibra la senzațiile exterioare. Mi-am dat de asemenea seama că nu numai goana de neoprit, impetuoasa trecere a timpului, îi întunecau prietenului meu spiritul; mai era şi faptul că nu avea nici un caz care să-i ocupe incredibila lui minte şi să-l provoace.

Când am dat colțul dinspre Oxford Street spre Baker Street, lămpile se aprinseseră deja; chiar şi taxiurile care troncăneau pe pavaj îşi aprinseseră lămpile roşii, mici semnale luminoase de culoarea chihlimbarului, pentru a-şi atrage clienții.

Holmes şi cu mine ne plimbam în tăcere, fiecare fiind cufundat în propriile-i gânduri, când am văzut, ieşind din întunericul amurgului târziu, o figură pe care o ştiam şi care se îndrepta, prinzând contur, spre mine. Fața aparținea unui prieten al lui Peterson, furnizorul nostru, pe care-l tratasem

de un început de pneumonie mai demult, când Holmes era plecat din oraş pentru una din investigațiile lui discrete.

Omul, care se numea Cobb, avea chipul uscățiv, cu o frunte înaltă, impunătoare şi un nas acvilin, frumos cizelat pe care, într-un echilibru precar, stăteau agățați o pereche de ochelari. Arăta ca un preot sau universitar amărât, sărăcăcios îmbrăcat. Totuşi, eu ştiam că era pivnicer la Rose&Crown, un hotel din Covent Garden, frecventat mult de hamali.

Apropiindu-se, m-a recunoscut şi, scoțând un țipăt de surpriză, mi-a apucat mâna, scuturându-mi-o cu putere.

— Vă salut, Doctore Watson, strigă el. Eu am zâmbit şi am dat din cap aprobator.

— După cum vedeți, acum sunt sănătos tun şi plin de putere!

— Mă bucur să aud aceasta, am spus. Cu acest scurt schimb de cuvinte ne-am despărțit, el grăbindu-se, fără îndoială, spre locul lui de muncă. Această întâlnire neaşteptată mi-a dat totuşi o idee.

— Hei, Holmes, am spus, întorcându-mă spre tăcutul meu tovarăş, ce-mi poți spune despre tipul ăsta?

Prietenul meu m-a privit cu sprâncenele ridicate şi apoi a râs scurt. Ştiam de ce este amuzat. Imediat şi-a dat seama de tentativa mea de a-l scoate din starea de melancolie.

— Ei, a spus Holmes, zâmbind încă, în afară de faptul că l-ai tratat o dată, în cariera ta de medic, că lucrează ca pivnicer într-o locație publică din West End, probabil Rose &Crown, că-şi neglijează sănătatea, că a făcu serviciul militar şi că este un jucător împătimit dar lipsit de succes, nu-ți mai pot spune nimic altceva.

M-am uitat lung la el pentru un moment, amuzat, şi apoiam izbucnit amândoi în râs.

— Holmes, am spus detaşat, îmi dau seama cu uşurință de unde ai dedus că a fost o dată pacientul meu, dar în ce

priveşte celelalte detalii... Ei bine, nu-mi pot da seama cum de ştii aceste lucruri.

Holmes şi-a ţuguiat buzele.

— Ei, Watson, vrei să te joci cu mine? A spus el.

— Nici vorbă de joacă, te asigur. Sunt sincer contrariat de afirmațiile tale.

— Oh, foarte bine, a suspinat el puțin enervat, dar puteam simți din felul de a se comporta că găsea acest mic exercițiu amuzant. Iată cum văd eu problema: tipul ăsta te salută şi-ți vorbeşte despre sănătatea lui; în mod evident, l-ai tratat de vreo boală şi, de vreme ce tu nu mai practici, solicitarea trebuie să fi fost făcută de cineva din zonă care-ți ştie calificarea de doctor. Aceasta, cel mai probabil prin intermediul doamnei Hudson sau a lui Peterson. Pacientul nu pare tipul de cunoştință pe care proprietăresele noastre să-l cultive, aşa că probabilitatea îl indică pe Peterson. Deşi acest tip a apelat la un doctor, recent, aşa de recent încât îşi aminteşte figura ta, în amurg, pe stradă, nu reuşeşte să se îmbrace cu haine potrivite cu răcoarea serii, de unde rezultă că este neglijent cu sănătatea lui. Cu privire la vestimentația lui: duhnea a bere iar pantalonii îi erau foarte tociți la genunchi. Aceste observații induc la faptul că este angajat într-o activitate care necesită muncă fizică. Munca unui pivnicer se prezintă singură, în cel mai natural mod. Ca prieten al lui Peterson, locul lui de muncă poate fi doar cârciuma unde bea cu amicii furnizorul nostru, care este, cred eu, Rose&Crown de pe Henrietta Street. Ca şi tine, Watson, un fost ostaş cu greu îşi schimbă obiceiurile. Batista lui...

— Făcută ghemotoc sub mânecă?

— Exact!

— Şi jucătorul lipsit de succes?

— Când văd un număr din Sporting Life ieşind din buzunarul unui bărbat, pot să afirm cu tărie că este jucător şi,

dacă omul mai este şi îmbrăcat prost, atunci e clar că nu-i surâde norocul de foarte mult timp.

— Splendid, Holmes, splendid! Am strigat cu sinceră admirație față de analiza remarcabilă a prietenului meu.

— Sunt bucuros că gândeşti aşa, a răspuns el cu oarecare entuziasm. Poate ți se pare ceva deosebit, dar asemenea exercițiu este elementar pentru mine, dragul meu Watson, aşa că acest exercițiu de deducție nu mă solicită cu adevărat. Creierul meu tânjeşte după o provocare adevărată, una care să-i folosească capacitățile, în totalitate. Cât această maşină de raționament este nefolosită, şi şi-a bătut tâmpla cu degetul arătător, suferă toată ființa; se aşterne pulberea mediocrității şi spiritul omoară. Totuşi, a continuat el, în timp ce trăsăturile aspre ale feței se îndulceau, apreciez cu adevărat ideea din spatele micului tău vicleşug.

Tocmai eram pe punctul să-i răspund, când atenția mi-a fost atrasă de o zarvă asurzitoare provocată de urletele şi strigătele ce veneau dinspre o frumoasă birjă care a trecut pe lângă noi cu viteza fulgerului şi al cărei pasager, un bărbat puternic şi solid, aplecat în afară, îl grăbea pe birjar să meargă mai repede.

— Uau, ce avem noi aici?, a murmurat Holmes, în timp ce birja se cutremura şi huruia oprindu-se în fața casei noastre. Pasagerul a sărit din ea, aruncând câteva monede în mâna birjarului, şi a început să bată puternic cu bastonul în uşa noastră. Holmes a râs răsunător.

— Un client, băiete. Acest vizitator ar putea foarte bine să fie colacul de salvare care să ne scoată din hruba noastră posomorâtă.

În timp ce turuia, omul îşi croia drum trecând de, oarecum, uluita doamnă Hudson.

— Orice ar fi, am spus eu, problema este foarte urgentă.

— Să sperăm că aşa e, a răspuns Holmes, frecându-şi mâinile cu bucurie.

Când noi am ajuns la uşă, obloanele camerei noastre de zi fuseseră trase şi dincolo de ele am putut vedea silueta vizitatorului nostru într-un du-te vino agitat

Holmes zâmbea în felul lui, cu buzele bine strânse.

— Acolo unde este o asemenea agitaţie, dragă Watson, să ştii că se află şi o minte foarte tulburată.

La uşa cu numărul 221b, ne-a întâmpinat o doamnă Hudson îngrijorată.

— Este un domn care vrea să vă vadă, domnule Holmes, a spus ea pe un ton conspirativ. Pare foarte agitat şi este hotărât să aştepte întoarcerea dumneavoastră aşa că mi-am permis să-l invit în sufrageria dumneavoastră.

— Foarte bine, doamnă Hudson, a aprobat Holmes, urcând scările cu entuziasm.

Când am intrat în cameră, vizitatorul nostru, care era încă în plină acţiune de măsurare a podelei cu pasul, s-a întors brusc să ne întâmpine. Era un tip scurt şi îndesat, cu un cap mare în formă de glonţ, cu părul tuns scurt. Mustaţa zbârlită şi căruntă îi acoperea buza de sus. Avea comportamentul şi aparenţa unui fost soldat.

— Care dintre voi e detectivul particular Sherlock Holmes? A lătrat întrebarea către noi şi, deşi vorbea o engleză perfectă, exista o urmă clară de accent străin în vocea lui.

— Eu sunt Sherlock Holmes şi acesta este prietenul şi asociatul meu, doctorul Watson.

Vizitatorul şi-a pocnit călcâiele şi s-a înclinat scurt

— Sunt colonelul Sapt, în slujba Regelui Rudolf al V-lea al Ruritaniei.

— Încântat a spus Holmes, scoţându-şi trenciul. Vă rog să luaţi loc, colonel Sapt. Doamna Hudson va servi ceaiul imediat

Ochii lui Sapt au lucit reci pe fața lui palidă, încordată, sclipind de transpirație în lumina lămpii cu gaz. Şi-a tras mănuşile de piele şi le-a pus pe masă, iritat.

— Mă tem că nu am timp pentru ospitalitatea englezească, domnule Holmes. Mă aflu în țara dumneavoastră într-o misiune secretă de cea mai mare importanță. Evenimentele au conspirat împotriva mea şi m-au pus într-o situație în care am nevoie disperată de ajutor. Nu e timp de pierdut. Scopul misiunii mele mă împiedică să mă adresez autorităților pentru ajutor. Aşa că, auzind despre buna dumneavoastră reputație, am venit aici ca la ultima mea salvare.

Holmes 1-a privit cu mare atenție pe Sapt.

— Îmi câştig pâinea cea de toate zilele ocupându-mă de acele probleme care, indiferent de motive, nu ajung la poliția oficială, a spus el, aruncând cu putere un teanc de ziare, luate din coşul de pe podea. În ceea ce priveşte ospitalitatea englezească, colonele, trebuie să vă asigur că, în condițiile date, este pur de natură practică. Vreau să vă relaxați şi să vă revigorați ca să fiți în stare să-mi relatați în detaliu, clar şi complet, cauzele problemei pe care o aveți. Lucrul acesta este esențial, dacă vreți să vă ajut. Deci, domnule, vă rog să vă trageți scaunul lângă foc. O relatare în grabă şi trunchiată va îngreuna, în loc să ajute la găsirea unei soluții rapide la problema pentru care ați venit să mă consultați.

Sapt a bombănit ceva de nerăbdare, a făcut câțiva paşi nesiguri înainte şi înapoi, şi spre marea noastră surpriză, a căzut lat la podea, pe covorul din blană de urs, cu fața la pământ şi fără simțire.

Impostorul regal

Pentru o clipă, Holmes şi cu mine ne-am uitat în tăcere, uluiți, la trupul inert din fața noastră, apoi, în timp ce prietenul meu se grăbea spre el cu o pernuță pentru cap şi nişte coniac pentru buzele lui, eu am îngenunchiat, i-am deschis gulerul şi i-am luat pulsul, simțind că şuvoiul vieții se scurgea în el neregulat.

— Ce se întâmplă, Watson?

— A leşinat doar, poate 1-a doborât emoția puternică.

— Sunt în stare perfectă, a spus cu voce răguşită vizitatorul nostru, iar ochii grei clipeau pe fața lui împietrită şi albă, plini de tulburare. Holmes i-a pus băutura la buze şi el a băut. O slăbiciune trecătoare, vă asigur, domnilor, a continuat Sapt, ridicându-se în poziție şezândă. Îmi voi reveni în câteva minute. Totuşi, v-aş mulțumi pentru încă o sorbitură de coniac. Este de mare ajutor. Trăsăturile-i rigide s-au îndulcit şi un zâmbet subțire s-a ivit pe buzele lui.

Cincisprezece minute mai târziu, colonelul Sapt stătea aşezat lângă şemineu, bând o ceaşcă de ceai şi aparent, lipsit de griji.

Holmes se aşezase în fața lui, şi stătea, relaxat în halatul de casă de culoarea şoarecelui, pufăind din vechea pipă neagră de lut., ox;

— Acum, domnule, aş fi încântat să vă ascult povestea şi v-aş ruga să fiți precis în detalii.

Sapt a pus ceaşca jos, s-a înclinat drept mulțumire şi ezitând un moment, ca şi cum şi-ar fi pus ordine în gânduri, a început să povestească.

— Mai întâi, referitor la ceea ce vă voi destăinui este extrem de secret şi mă simt obligat să vă avertizez, ca gentleman de onoare ce sunteți, că trebuie să păstrați o tăcere deplină.

— Nu trebuie să aveți nici o teamă în legătură cu această problemă, 1-a asigurat el. Nu ar fi prima oară când Watson şi cu mine am fost informați cu privire la secretele casei regale. Discreția noastră este garantată.

Am dat scurt din cap în semn de aprobare.

— Vă mulțumesc, domnilor, ne-a comunicat Sapt poziția lui. Problema aceasta este aşa de gravă şi de delicată încât aducerea ei la cunoştința publicului, ar provoca ruina şi nenorocirea Casei de Elfberg. Acum, pentru a vă pune la curent pe de-a-ntregul cu această afacere disperată, trebuie să încep prin a mă referi la evenimentele care au avut loc acum trei ani.

— Cu trei ani în urmă! Am exclamat, incapabil să-mi rețin surpriza.

Holmes a suspinat nerăbdător.

— Numai dacă este absolut necesar, colonele Sapt, dar vă rog să fiți scurt şi la obiect.

Înainte de a-şi începe povestea, pentru o clipa, ochii lui Sapt au sclipit de furie.

— În ziua dinaintea încoronării Regelui Rudolf al V-lea care urma să aibă loc în Strelsau, capitala Ruritaniei, Regele, eu şi un alt membru de încredere al Casei Regale, Fritz von Tarlenheim, ne-am petrecut ziua vânând în pădurea de lângă oraşul Zenda, la circa cincizeci de mile de capitală. Se intenționa ca, după această zi de relaxare pentru Rege, el să-şi petreacă noaptea în cabana regală de vânătoare de la marginea pădurii, înainte de a călători spre Strelsau, în ziua următoare, pentru încoronare. În pădure, am întâlnit un englez, Rudolf Rassendyll care-şi făcea vacanța în district. Am fost izbit de asemănarea lui uimitoare cu Regele. De fapt, am aflat mai târziu că familia Rassendyll este descendentă din fiul nelegitim

al lui Rudolf al II-lea, care, pe când era un tânăr prinț, a făcut o vizită la Curtea Regală, unde a cunoscut şi a curtat o doamnă căsătorită, soția celui de-al cincilea conte de Burlesdon. Evident, Prințul a părăsit Anglia în grabă, după ce s-a duelat cu contele. Două luni mai târziu doamna a dat naştere unui fiu.

— Te rog, scuteşte-mă de povestea socială, a suspinat Holmes.

Sapt nu a luat în seamă întreruperea şi a continuat netulburat.

— Evident, foarte curând, trăsăturile familiei Elfberg — nasul lung, drept şi părul bogat de culoare roşu închis — s-au manifestat la moştenitorul Rassendyll. Rassendyll este numele de familie al Burlesdon-ilor. Şansa de a ne întâlni în pădure cu ultimul descendent al familiei Rassendyll a fost o binefacere a sorții.

Regele a fost aşa de impresionat de întâmplarea de a-şi vedea „geamănul", cum părea a fi, încât a insistat ca tânărul Rassendyll să ia cina cu noi la cabana regală, în acea seară. Englezul, care vizita Ruritania chiar cu scopul de a asista la încoronare, a fost imediat de acord cu această sugestie.

Seara a fost un dezastru. Atât eu, cât şi Fritz am putut vedea că Regele se lăsa în voia băuturii cu prea mare libertate, neluând în seamă rugămințile noastre pentru moderație şi faptul că trebuia să aibă capul limpede în ziua următoare. Adevărul este, domnule Holmes, că Regele este un om cu voința slabă, căruia îi lipseşte atât disciplina, cât şi simțul datoriei, necesare în poziția lui înaltă.

Eu îmi puteam da seama că pentru Sapt era greu să admită aceste defecte ale monarhului său, dar, deşi îl cunoşteam doar de scurt timp, eram convins că spune adevărul.

— Spre sfârşitul serii, Josef, servitorul, a pus în fața Regelui o carafă veche cu capac împletit, spunând că este un cadou din partea Ducelui de Strelsau, Black Michael, fratele Regelui.Sapt şi-a scuturat capul întristat.

— Îmi aduc aminte răspunsul lui Rudolf din ziua aceea: „Afară cu netrebnicul, Joseph. Spânzură-l! Îşi închipuie că bat în retragere datorită acestei sticle?”

— Michael era rivalul lui la tron? A întrebat Holmes, întinzându-se pe scaun, cu ochii închişi.

— Într-adevăr era! Black Michael era un om gelos şi ticălosul nu-i dorea lui Rudolf decât răul, dar, în ciuda protestelor mele şi ale lui Fritz, Regele a gustat din carafe. Apoi, ca o solemnitate născută din ora târzie şi a rangului său, a privit m jur la fiecare dintre noi: „Domnilor, prietene, Rudolf, vere, jumătate din Ruritania este a voastră. Dar, nu îmi cereți să vă dau nici măcar o singură picătură din băutura divină din această carafe, pe care o voi bea în sănătatea acestui — acestui escroc viclean, fratele meu, Black Michael.” Apoi a apucat carafa şi a golit-o până la fund.

Sapt s-a oprit pentru moment ca să-şi aprindă o țigaretă.

— În noaptea aceea, am dormit cu toții adânc, dar nici unul mai tare ca Regele. Dimineața el nu a putut fi trezit; a rămas într-un fel de apatie profundă.

— Aha, a exclamat Holmes, cu ochii sclipindu-i larg deschişi. Se puseseră droguri în vin.

— Exact. Fusese planul lui Black Michael de a împiedica încoronarea Regelui. Eu ştiam că dacă Rudolf nu urca pe tron în acea zi, nu o va mai face niciodată. Imaginați-vă, domnilor, toată națiunea îmbulzindu-se pe străzile capitalei, o jumătate din armată, cu Black Michael în frunte: Rudolf trebuia să fie acolo. Era clar că nu puteam trimite vorbă că Regele e bolnav: lumea ştia foarte bine despre ce „boală” suferea el. Fusese „bolnav” de prea multe ori.

— Spui că Black Michael plănuia să-i ia locul Regelui la încoronare?, am întrebat eu.

— Eram convins de asta, doctore. Căuta să câştige popularitate printre oameni având acest lucru în minte. Tot statul era în

sărbătoare, cuprins de febra încoronării; în ziua aceea urma să fie încoronat un monarh. Şi iată-l pe Michael, zâmbind mieros, clătinând din cap, fiind supărat pe eşecurile fratelui său. Desigur, el putea fi convins... Ei!... Sapt lovi braţul scaunului pe care stătea şi continuă: îmi fierbe sângele în vine chiar şi acum, când mă gândesc la cât de mult s-a apropiat ticălosul de coroană.

— Cum a fost împiedicat? Şi-a revenit Regele în timp util? Am întrebat eu.

Sapt a scuturat din cap.

— Nu, domnule, nu şi-a revenit.

— Îl aveai pe Rassendyll să-l pui în locul Regelui, a spus Holmes liniştit.

— Cum naiba...?

Holmes zâmbea:

— Este singura soluţie logică la această dilemă. Exista un rege care urma să fie încoronat, care a fost drogat şi nu era capabil să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile, în timp ce, pe de altă parte, exista un englez care seamănă în mod uimitor cu el. Nu aveaţi altă soluţie viabilă decât să-l convingeţi pe Rassendyll să ia locul Regelui.

— Era un risc serios, dar, după cum spuneţi, nu exista alternativă. După ceva muncă de convingere din partea mea şi a lui Fritz, Rassendyll a acceptat, fără tragere de inimă.

— Deci, tehnic vorbind, a observat Holmes, Regele Rudolf nu a fost niciodată încoronat.

Trăsăturile lui Sapt s-au întunecat.

— Mă tem că nu, domnule Holmes, a admis el pe un ton grav. Nu vă voi plictisi cu detalii despre cum l-am instruit, în puţinul timp avut la dispoziţie, cu privire la eticheta de la Curtea Ruritaniei, la trecut, la gusturile familiei şi caracterul Regelui, deopotrivă cu sarcinile care-i reveneau şi ce se aştepta de la el în timpul încoronării; trebuie să spun că Rassendyll s-a comportat minunat şi i-a înşelat pe toţi.

— Pe toți, cu excepția lui Black Michael.

— Da, cu excepția lui Michael şi a complicelui său, trădătorul Rupert de Hentzau.

Sapt şi-a permis un chicot scurt şi a continuat:

— Michael aproape a explodat de furie când s-a întâlnit față în față cu Rassendyll la Catedrală, dar nu putea spune sau face ceva fără a-şi dezvălui propria trădare. A trebuit să stea acolo neputincios, în timp ce sosia fratelui său era încoronat Rege al Ruritaniei... Totuşi, cel mai mare test pentru dublura Regelui a fost, în acea zi, întâlnirea cu Prințesa Flavia, logodnica Regelui. Ea nu fusese înşelată total. Observase diferențe subtile, mai mult în comportamentul lui Rassendyll, decât în felul în care arăta, dar aceste schimbări au impresionat-o şi le-a văzut ca pe schimbări în bine mai degrabă, decât ca discrepanță, trăgând, în mod greşit, concluzia că, în sfârşit, Rudolf se purta ca un rege — ceea ce Rassendyll într-adevăr făcea. Era un Elfberg până în măduva oaselor.

— E de presupus că au fost ceva probleme de pe urma substituirii regelui cu Rassendyll, a comentat Holmes.

— După festivitățile de încoronare, Rassendyll şi cu mine ne-am întors la cabana de vânătoare, la adăpostul întunericului. Planul era ca englezul să se îndrepte spre graniță, în timp ce Regele şi cu mine ne întorceam la Strelsau. Totuşi, când am ajuns la cabană, l-am găsit pe Josef, care rămăsese să aibă grijă de Majestatea-Sa, ucis — cu o rană sângerândă la gât, iar Regele nu era nicăieri!

Holmes a ridicat, întrebător, o sprânceană.

— Black Michael.

— Da. Blestemat să fie! Un grup de bărbați conduşi de Rupert de Hentzau îl răpiseră pe Rege şi îl duseseră în fortăreața lui Michael, Castelul Zenda. Ştia, desigur, că noi nu puteam da alarma fără a dezvălui, practic, propria noastră acțiune — punerea unui impostor pe tronul Ruritaniei.

— Aşa că Rassendyll trebuia să continue să joace rolul Regelui.

— Nu exista altă alternativă. Nu vă voi încărca cu toată mulțimea de evenimente care au urmat; este suficient să spun că Rassendyll, bravul de el, nu s-a abătut de la datoria lui. Ce bine era să fi fost el adevăratul moştenitor! El era de departe mai potrivit pentru trol decât Rudolf. Pentru puțin timp am crezut că ideea mea nebunească...

Cuvintele lui Sapt s-au stins şi el şi-a fixat ochii pe flăcările ce dansau în şemineu, pierdut în gânduri, pentru un timp; apoi, scuturându-şi capul cărunt, şi-a continuat povestea.

— Unul dintre evenimentele neprevăzute ale rolului jucat de Rassendyll a fost că el şi Flavia s-au îndrăgostit unul de altul. Crezând totuşi că el era Rudolf, un Rudolf schimbat în bine, ea vedea în el tot ce-şi dorise vreodată de la logodnicul ei. Căldura şi noblețea lui Rassendyll i-au captivat inima, în timp ce frumusețea ei deosebită şi grația naturală au îndepărtat orice rezerve ar fi putut el avea. A fost o înflorire firească a unei iubiri adevărate. Formau o fericită şi onorabilă pereche.

— Aşa!, a spus Holmes cu o urmă imperceptibilă de ironie în voce. Eu ştiam că, în ceea ce priveşte problemele de inimă şi cu un dispreț puternic pentru ceea ce el considera a fi cele mai nedemne emoții, Holmes considera această discuție romanțioasă enervantă şi irelevantă. Spune-mi, colonele, a continuat Holmes abrupt, aruncând flăcări pătrunzătoare cu ochii, cum a fost rezolvată această mică dilemă a răpirii Regelui — dacă a fost rezolvată. Din câte îmi pot aduce ainte, nu a fost nici un scandal sau frământare la Curtea Ruritaniei, de mulți ani.

— Adevărat, domnule Holmes, Regele Rudolf a fost evident salvat. Cu o trupă de soldați bine instruiți, am luat cu asalt Castelul Zenda, în toiul nopții. Ce mai vărsare de sânge şi nenorocire! Dar, mulțumesc stelelor, monarhulnostru ne-a fost redat nevătămat. Totuşi, Black Michael, a fost ucis într-o luptă

crâncenă cu Rupert de Hentzau, care, cu norocul celor posedați de diavol, a scăpat şi, deşi rănit, a fugit spre dealuri. Rassendylla avut o ultimă întâlnire cu Fia via şi i-a spus adevărul. Secretaio dată împărtăşit a făcut să accentueze interesul profund pe care-l aveau unul pentru celălalt şi a făcut să pecetluiască iubirea lor nemuritoare. În orice caz, datoria ne călăuzeşte cea mai mare parte a vieții noastre: era datoria lui Rassendyll să-şi clarifice situația şi să părăsească Ruritania în mare viteză, în timp ce datoria Flaviei era să fie credincioasă patriei sale şi să-şi ocupe locul lângă adevăratul moştenitor al tronului. Şi aşa s-a şi întâmplat. Rassendyll s-a întors acasă la el, în Anglia, şiRegele, revenindu-şi din indispoziția temporară, s-a căsătoritcu Flavia, după o lună…

— Şi totul s-a sfârşit cu bine, a spus Holmes, care s-a ridicat din scaun nerăbdător şi a început să se plimbe încoace şi-ncolo, prin încăpere. Până acum, totul e bine. La trei ani după întâmplările acestea, s-a petrecut ceva care v-a forțat să faceți o vizită în Anglia, cu o misiune foarte secretă, o misiune care este deja în pericol să eşueze.

Sapt a dat din cap afirmativ.

— Deci, cel puțin suntem în miezul problemei, a anunțat Holmes. S-a aşezat din nou pe scaun şi, scoțând o bucată mică de cărbune din foc cu cleştele de cărbuni, a început să-şi reaprindă pipa, care se stinsese, între timp. Pentru moment, fața i-a fost ascunsă de vălătuci grei de fum; apoi s-a adresat din nou vizitatorului:

— Acum, colonele Sapt, vă rog să ne spuneți care este problema dumneavoastră şi cum credeți că vă pot ajuta.

Pocnindu-şi palmele cu un gest de nervozitate, Sapt l-a privit pătrunzător pe prietenul meu.

— Foarte bine. Mă întorc acum la evenimentele recente care sunt legate în mod intim cu cele pe care tocmai le-am relatat şi care plasează viitorul Ruritaniei pe margine prăpastiei.

Gruparea Albaştrilor

Vântul tomnatic se înteţise faţă de când ne întorsesem noi în cameră şi acum ne zguduia ferestrele cu forţă, de parcă ar fi încercat să intre înăuntru. Focul dansa haotic în vatră, iar flăcările întețite de curent erau trase pe coş în sus. Totuşi, Holmes şi cu mine nu ne gândeam deloc la vreme, ci îl ascultam cu atenție pe vizitatorul nostru din Ruritania.

Holmes părea relaxat, întins pe spate, în fotoliu, pufăind cu intermitențe din pipă, însă eu, care-l cunoşteam bine, puteam recunoaşte semnele nerăbdării şi emoției cauzate de povestitor: strălucirea din ochi, buzele uşor strânse şi sprânceana încruntată.

— Au trecut trei ani de la răpirea Regelui, a confirmat Colonelul Sapt: au fost trei ani trişti şi dureroşi pentru Ruritania. După cum am spus mai înainte, Rudolf nu era făcut din aluatul din care sunt modelați regii cei mari, dar se pare că şederea în castelul Zenda îi tulburase şi îi slăbise caracterul şi mai mult. Era un soț rău pentru Flavia, neglijent şi lipsit de respect, un monarh pe care nu puteai pune baza, un excentric. Trecea de la lungi perioade de depresie şi melancolie la izbucniri de comportament irațional şi adesea, violent. Rezultatul acestor fapte, în ciuda eforturilor de a reduce efectele conduitei lui instabile şi de a trece sub tăcere rapoartele despre indiscrețiile regale, a fost că sprijinul şi devotamentul pe care s-a bazat ascensiunea lui, atât din partea curții, cât şi din partea poporului, s-a diminuat, in acest climat general de nemulțumire față de

Rudolf, a fost inițiată în țară o facțiune clandestină care căuta sprijin pentru detronarea Regelui. S-au intitulat Albaştrii şi insigna lor era o goarnă albastru (vineriță sau dantela Burgundiei cum îi mai spune) — o floare de culoare albastră, comună în țara noastră şi, de fapt, în toată Europa şi Asia. Grupul este condus de diabolicul Rupert de Hentzau.

— Poftim? Am strigat eu. Omul ăsta este încă în libertate?

— Din păcate, doctore, da. Nu există nici o cale prin care să poată fi, în mod oficial, acuzat de trădare fără ca povestea cu substituirea Regelui să nu iasă la iveală şi să slăbească şi mai mult poziția deja fragilă a lui Rudolf. Prin urmare, Rupert trebuia să fie în libertate, de dragul Regelui.

— Cinică ironie, într-adevăr, a comentat Holmes.

— Am încercat nu odată să scăpăm de acest ghimpe din ochiul nostru, dar Rupert este prea viclean şi prea lunecos pentru a cădea în capcană. Se părea că are norocul diavolului, dar într-o bună zi, domnule Holmes, într-o bună zi…

Vocea lui Sapt s-a stins într-o şoaptă hârşâită şi ochii lui au aruncat sclipiri de mânie, înainte de a-şi relua povestea:

— Rupert a reapărut în Strelsau în ziua căsătoriei lui Rudolf cu Flavia. S-au comportat în public ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi, desigur, pentru toți, cu excepția câtorva care ştiau povestea cu complotul de la Zenda, nici nu se întâmplase ceva. Deşi Michael era mort, uciderea lui era atribuită unui asasin necunoscut şi trădarea lui nu fusese dezvăluită. Rupert ştia că nu avea a se teme de nimic — ceea ce ştia, făcea din el un om în siguranță. La puțin timp după ce s-a întors, a luat în stăpânire Castelul Zenda, pe care, Michael, în nebunia lui, i-l lăsase moştenire. De la acest castel, îi conducea el acum pe Albaştrii. Nu întreprinsese, încă, nici o acțiune împotriva Regelui, dar prezența lui era o amenințare întunecată şi omniprezentă. Ei este ca un păianjen care-şi țese în secret rețeaua de intrigi, o rețea care, într-o zi, ne poate prinde pe toți în mrejele ei. Cu

toții îi mulțumim lui Dumnezeu pentru existența Reginei Flavia, pentru că, în primul rând mulțumită ei, Coroana își menține loialitatea și respectul națiunii. În ciuda desconsiderării asprimii lui Rudolf, ea a stat alături de el, oferind singura licărire de adevărată onoare rămasă din monarhie. Renunțase la toate sentimentele la chemarea datoriei.

O dată pe an, Fritz von Tarlenheim călătorește la Dresda, ducând cu el un semn de iubire de la Flavia la Rudolf Rassendyll, cu care se întâlnește acolo. La instrucțiunile stricte ale Reginei, Fritz nu a dezvăluit absolut nimănui din secretul ei și din nefericita situație din Ruritania, doar i-a dus mesajele ei scurte ce confirmau iubirea ei nemuritoare pentru Rudolf. La rândul lui, Rassendyll îi trimitea Flaviei un mesaj și un simbol al iubirii lui. Într-un fel, Domnule Holmes, acest contact este singura lumină de pe cerul Flaviei, fără de care, cred eu, ea ar fi cedat la presiunile căsniciei ei tragice și la vulnerabilitatea crescândă a poziției ei ca Regină.

— Regele nu are habar de sentimentele ei pentru Rassendyll, am intervenit eu.

Sapt a scuturat din cap:

— Nicidecum, sunt sigur de asta.

Colonelul și-a schimbat poziția în fotoliu, aplecându-se în față, cu un aer aproape conspirativ.

— Acum ajung la evenimentele care s-au petrecut în ultimele două luni, ale căror rezultat direct este motivul vizitei mele în Anglia și, indirect, motivul nevoii mele de a face apel la ajutorul dumneavoastră. Acum cinci săptămâni, Regele, după unul din chefurile lui de noapte, a căzut bolnav. Frigul care 1-a pătruns i-a provocat febră mare și mai multe zile a zăcut părând că va muri. Dispariția lui, desigur, era un succes, pentru Albaştri, din moment ce încă nu există un moștenitor al tronului și, odată cu moartea lui Rudolf, Coroana ar reveni celui mai puternic — Rupert von Hentzau. Totuși, Regele și-a

revenit, recâştigându-şi sănătatea fizică, dar febra mare a provocat o schimbare importantă în starea minții lui. V-ați dat seama că Rudolf Elfberg nu era persoana cea mai stabilă din punct de vedere mental, nici în vremurile lui cele mai bune, iar boala aceasta pare să fi săpat slabele structuri ale nunții iui până ce acestea au fost distruse total. Domnule Holmes, ca si pun punctul pe i, Regele e nebun.

Chiar şi Holmes a fost surprins de această dezvăluire:

— Nebun? În ce sens, Colonele Sapt?

— Oh, să nu credeți că vorbeşte nearticulat, fără noimă sau că-şi rupe hainele de pe el. Se comportă de parcă ar fi copil — foarte natural. Sapt clătină uşor din cap. Este o imagine demnă de milă, greu de suportat.

— Şi starea aceasta este permanentă?

— Nimeni nu ştie ce evoluție va avea. Au fost consultate discret cele mai mari autorități medicale din Europa, inclusiv Sir Jasper Dreek, specialistul în afecțiuni mentale, din Londra. Toți spun acelaşi lucru: fie mintea se luptă să revină la rațiune, fie se cufundă mai adânc în propria ei uitare, totul depinde de personalitatea victimei şi de lupta pe care este pregătită să o poarte pentru propria sănătate mentală. Numai timpul va decide. Starea Regelui este cunoscută numai de câțiva apropiați: Regina, eu, Fritz, Steiner, doctorul personal al Regelui, Cancelarul şi un mic număr de servitori de încredere, pe care te poți baza. Povestea oferită public este că Regele are probleme cu coloana în urma unei căzături de pe cal, aşa că obligațiile tui public^ se amână până ce-şi revine. Sugerarea imprudenței din timpul unei partide de vânătoare, care a dus la accident, a eliminat orice suspiciune şi a făcut ca povestea noastră să capete oarecare credibilitate şi, pentru moment, această versiune a cauzei bolii a fost acceptată rapid de toată lumea. Dar, nu va dura mult până ce poporul va deveni neliniştit, dorind să-şi vadă monarhul.

— Rupert bănuieşte care este adevărul? Am întrebat eu.

— Nu ştiu sigur, doctore Watson, dar niciodată nu trebuie să subestimezi şiretenia acestui om. Dacă acum nu ştie, nu va fi decât o chestiune de timp pentru ca el să descopere adevărul. Şi avem extrem de puțin timp la dispoziție. Peste numai zece zile este programată vizita Regelui Boemiei, în vizită de stat. Dacă Rudolf nu-l va putea primi personal şi nu va participa la ceremoniile publice legate de vizita de rang înalt, nu avem nici o speranță că vom împiedica poporul să afle adevărul. Asta ar fi lovitura fatală. Cum ar putea oamenii să continue să-şi arate loialitatea față de un rege firav şi fără minte, care acum a decăzut şi mai tare pierzându-şi mințile? Şi, aşteptând în umbră, gata să prindă sprijinul lor, iată-l pe Rupert de Hentzau. Ah! Ar fi ca şi cum i-am oferi cheile împărăției. Este chiar oportunitatea pe care el şi acoliții lui diabolici o aşteaptă pentru a lua puterea şi a distruge linia familiei Elfberg. Ori asta trebuie prevenit cu orice preț.

Holmes, stând în fotoliu, s-a scuturat brusc, iar ochii i-au strălucit puternic în lumina focului.

— Acum îmi este clar pentru ce ai părăsit țara în asemenea moment în care ea e pe marginea dezastrului, pentru a călători în Anglia. Vrei să te mai foloseşti o dată de serviciile lui Rudolf Rassendyll: să-i ia locul Regelui pentru a alunga suspiciunile poporului şi a contracara maşinațiunile lui Rupert…

— Domnule Holmes, sunteți atât de perspicace şi inteligent, cât o sugerează reputația dumneavoastră. De aceasta exact am venit la Londra. Cunoscând dragostea de aventură a lui Rassendyll, caracterul lui onorabil şi sentimentele adânci pentru Regina Flavia, nu am văzut nici o dificultate în a-l convinge să vină şi să mai ajute o dată monarhia din Ruritania.

— Prezența dumneavoastră aici mă face să cred că totuşi ați avut ceva dificultăți în ducerea la bun sfârşit a misiunii.

— Da, domnule Holmes. Rudolf Rassendyll a dispărut!

Înlocuitorul dispărut

Sherlock Holmes a tăcut câteva minute cu sprâncenele încruntate şi ochii aţintiţi asupra focului. Apoi, cu o mişcare bruscă, s-a întors spre mine, cu faţa strălucindu-i.

— Pare că am ajuns pe un teritoriu familiar, până la urmă, u, Watson?

Şi-a frecat mâinile subţiri şi, încă o dată, s-a adresat vizitatorului nostru:

— Acum, Colonele, fă-ne să înţelegem cum s-a întâmplat. Cum a dispărut efectiv Rudolf Rassendyll?

— Rassendyll locuieşte la ţară, într-o mică localitate numită Langton Green, lângă Tunbridge Wells. M-am dus până în acest capăt de lume şi am găsit casa lui Rassendyll. Este o vilă modestă, în care, după cele spuse de Fritz, îşi duce viaţa retrasă împreună cu un singur servitor. Acest servitor, Roberts, un om cam de şaizeci de ani, mi-a spus că stăpânul lui s-a dus la Londra să-şi viziteze fratele, Lordul Burlesdon. Blestemându-mi călătoria fără rezultat, m-am întors în oraş şi m-am dus la locuinţa Lordului Burlesdon, din Park Lane. După câteva insistenţe la diferiţi lachei, am obţinut o întrevedere cu nobilul lord, care, ca să fiu sincer, s-a purtat mizerabil cu mine. Într-un mod destul de brutal şi lipsit de maniere, m-a informat că el nu este dădaca lui Rudolf, că nu l-a mai văzut şi nici n-a mai comunicat cu el de ceva timp, şi nici nu se aşteaptă să o facă prea curând…

— Nu vă pot spune exact de ce, dar cred că minţea. Sunt de prea mult timp în viaţa publică ca să mă prostească

cineva în față cu minciuni sfruntate. Nu-i venea uşor şi asta se vedea din tonul vocii. A încercat să-şi mascheze nesiguranța cu aroganța şi nepăsarea. Bineînțeles că nu mai aveam altceva de făcut decât să-i accept povestea şi să plec. Aceasta este dilema mea, domnule Holmes. Mă puteți ajuta?

Holmes s-a ridicat şi, câteva minute, s-a plimbat prin cameră, oprindu-se apoi într-un loc anume pentru a se uita, printre obloane, în stradă. În cele din urmă, a venit lângă Sapt, stând cu spatele spre şemineu.

— Dacă vă pot ajuta? Bună întrebare, Colonele Sapt. Nu pot agita o baghetă magică şi, cu un descântec vrăjit, să-l fac pe Rassendyll să apară din neant. Totuşi, pot face apel la cunoştințele mele, la creierul şi experiența mea, pentru această problemă, care se pare că are mai multe aspecte. Spune-mi, Rupert ştie de misiunea dumneavoastră?

— Foarte puțin probabil. Numai Regina şi cu Fritz ştiu despre scopul vizitei mele. Mi se va remarca absența la Curte, dar Rupert nu poate avea nici cea mai vagă idee cu privire la unde mă aflu. Am părăsit țara singur, pe furiş.

— Mă mir, a şoptit Holmes încet şi-apoi şi-a clătinat capul. Dacă omul este aşa de inteligent şi aşa de isteț cum ne-ai făcut să credem, atunci cu siguranță nu a avut nevoie săse spună de planul dumitale, ar trebui să fie capabil să-ți urmărească raționamentul şi să afle adevărul. Dându-şi seama că Rassendyll este singura salvare, a luat-o din loc, să ajungă primul la el.

— Doamne fereşte, Holmes. Este imposibil! A răcnit Sapt.

Holmes i-a zâmbit sumbru.

— Nu numai că este posibil; mă tem că este chiar probabil. Toate indiciile duc în această direcție. Dar, spuneți-mi despre dumneavoastră! V-ați simțit amenințat în vreun fel sau ați simțit că sunteți urmărit de când ați sosit aici?

Sapt a scuturat din cap.

— Nu, din câte îmi dau eu seama. Cel puțin… a spus şi s-a oprit.

— Ei… insistă Holmes, este totuşi ceva?

— Păi, nimic cu adevărat important. Ceva nesemnificativ.

— Ştiu din experiență că lucrurile lipsite de importanță sunt de cele mai multe ori foarte importante. Lăsați-mă pe mine să apreciez, vă rog.

— Bine, ar fi doar că, azi dimineață, când l-am vizitat pe lordul Burlesdon, am observat întâmplător un personaj ciudat pierzându-şi timpul pe trotuarul de vis-à-vis, iar când am plecat era tot acolo.

— Era un tip înalt cu şapca în carouri, mustață şi o manta gri, ponosită?

Ochii lui Sapt s-au mărit de uluire:

— Doamne, sunteți chiar un vrăjitor. Cum de ştiți toate astea?

— Pentru că exact acelaşi om stă dincolo de stradă în fața ferestrelor noastre, chiar în acest moment, a replicat Holmes.

— Poftim?! Sapt a sărit de pe scaun, dar Holmes l-a oprit ferm.

— Nu, Colonele, nu te uita. Hai să-l ignorăm, să creadă că nu ştim că ne supraveghează. Aşa ne poate fi de folos.

Sapt s-a reaşezat.

— Ce înseamnă asta, Holmes? L-am întrebat.

— Cred că este evident ce înseamnă: prietenul nostru a fost urmărit de omul Contelui Rupert, probabil chiar de când a plecat din Ruritania.

— Dacă aşa stau lucrurile, a spus Sapt, atunci ei ştiu scopul misiunii mele şi se vor pregăti să facă tot ce le stă în putere ca să-l împiedice pe Rassendyl să se întoarcă în Strelsau.

— Sub culorile familiei Elfberg, desigur.

— Nu va merge niciodată sub cele ale lui Rupert.

— Nu de bună voie, poate.

— Adică…?

— Acest Rassendyll a fost răpit de gruparea Albaştrilor. După dovezile de care dispunem, în acest moment se pare că aceasta este concluzia.

Sapt arăta dărâmat.

— Dar Rassendyll mai degrabă ar muri decât să se supună cererilor lui Rupert, a murmurat el.

— Există mai multe căi prin care să obligi un om să facă ce doreşti tu. Suntem încă în beznă în afacerea asta; avem nevoie de mai multă lumină ca să lămurim treaba.

— Ce sugerezi să facem?

— Cred că trebuie să-i cerem ajutorul cunoştinței noastre de vis-à-vis.

— Cum?

Holmes a făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Locuieşti la Hotelul Charing Cross, nu-i aşa?

— Da, dar de unde ştiți?

— Nu are importanță.

— Pentru dumneavoastră poate nu, dar eu sunt curios să aflu.

— Foarte bine. Este o deducție simplă. Charing Cros este un hotel frecventat de turiştii europeni şi, acum, se fac nişte lucrări la drum, lângă intersecția cu strada Villiers, ceea ce face ca pavajul să fie acoperit cu un strat de lut roşiatic, specific acestui district. Pe tocurile încălțărilor dumneavoastră există urme din acest lut.

Sapt a râs.

— Evident, am venit la cine trebuie ca să-mi rezolve problema, a mărturisit el.

Trăsăturile lui Holmes au rămas rigide.

— Vom vedea. Acum Colonele, îți sugerez să te întorci la hotel. Nu e nici o îndoială, că, dacă faci asta, urmăritorul tău

va lua o birjă şi te va urmări. Spune clar destinația şi, intrat în birjă, dă-i noi instrucțiuni birjarului să meargă ia pas.

— De ce?

— Pentru ca, în timp ce vei fi urmărit de „şapca în carouri”, Watson şi cu mine să-l urmărim pe el.

Holmes s-a întors spre mine.

— Eşti de acord, Watson?

— Desigur, am spus eu.

— Bun, nu văd nici un motiv să mai amânăm. Odată ce ajungi la hotel, Colonele, pierde puțin timpul prin hol, până ce-l vezi pe Watson şi pe mine, apoi du-te în camera ta şi adună-ți gândurile.

Ruritanul cel voinic s-a ridicat.

— Domnule Holmes, nu am cuvinte să vă mulțumesc.

— Vă grăbiți cu mulțumirile. Până acum, nu am rezolvat inimic.

— Poate că aşa este, dar mi-ați redat speranța că nu e totul pierdut.

— Plutim pe ape tulburi, Colonele şi bănuiesc că nu am atins încă fundul apei.

***

După câteva minute, Holmes, ascuns în spatele ferestrei, îl urmărea pe Sapt ieşind pe uşa din față şi urcându-se în birja care-l aşteptase în tot acest timp. Spionul de vis-à-vis, care se aşezase sub felinarul cu gaz, a aşteptat până ce calul s-a îndepărtat de bordură, după care a intra şi el în acțiune. Aruncându-şi țigara, s-a îndreptat ca o săgeată în stradă şi a luat o birjă.

— Hai Watson, a şuierat Holmes.

Am părăsit camera în grabă, am alergat pe scări şi am ajuns pe trotuar la timp ca să vedem „şapcă în carouri" urcându-se în birja care a luat-o apoi pe urmele lui Sapt, pe Baker Street. Holmes a zărit o a treia birjă şi a sărit spre ea să o oprească. S-a oprit, dar surugiul s-a uitat în jos spre noi şi a scuturat din cap.

— Regret domnilor, dar nu vă pot servi. Trebuie să mă întorc la grajdurile din Crawford Street.

— Îți dăm în plus o jumătate de liră la destinație dacă ne duci, a oferit prietenul meu.

Omul a ezitat un moment, dar tot a refuzat, dând din cap.

— Aş vrea să vă ajut, şefii, da calu şi-a pierdut o potcoavă şi trebe musai să mă ocup de el.

Holmes a dat exasperat din mână şi s-a întors pe călcâie.

— Pe aici, Watson, a spus el, luând-o pe Baker Street în jos, în direcția în care o luaseră şi cei doi.

Din fericire, Sapt urmase instrucțiunile lui Holmes şi trăsura lui, abia mergând, se depărtase puțin: ca urmare, noi puteam ține sub observație ambele vehicule, alergând în urma lor. În acest timp, eu mă uitam după o altă trăsură, dar nu se zărea nici una. Vântul rece ne biciuia fețele, atingerea lui înghețată făcându-mi ochii să lăcrimeze.

— Al dracului noroc! A gâfâit Holmes, cuvintele fiindu-i luate de vânt şi risipite.

Imperceptibil, distanța dintre noi şi trăsura cea mai apropiată se mărea.

— Trebuie să nu-l pierdem din ochi, a spus trăgându-şi sufletul Holmes, accelerând şi lăsându-mă câțiva metri în urma lui.

Pe măsură ce ne apropiam de Oxford Street, strada se aglomera, împiedicându-ne mai mult să înaintăm, din cauza

fluxului de trecători pe care trebuia să-i evităm. La un moment dat, m-am lovit de un tip cu înfățișare grosolană Are a fost foarte zguduit de izbitură. S-a agățat de mine, dar eu nu m-am oprit, evitându-i ghearele şi mi-am cerut scuze, peste umăr.

Apropiindu-ne de colțul cu Hardinge Street, m-am uitat după o trăsură. Am găsit una. Holmes a sărit în ea, a dat grăbit instrucțiuni conducătorului şi apoi s-a întors să mă tragă şi pe mine în cabină. M-am prăbuşit fără suflu pe locul meu, în timp ce vehiculul a luat-o din loc.

— Nimic nu aduce puțină culoare în obraji ca un pic de exercițiu fizic şi un pas săltat, nu, Watson? A remarcat Holmes cu un râs sec, cu fața înveselită în lumina slabă din cabină.

Am luat-o la stânga pe Oxford Street, urmărind trăsura pionului. În ciuda orei târzii şi a condițiilor atmosferice neplăcute, artera era plină de oameni: oameni care veneau le la teatru, petrecăreți nocturni în haine de seară, muncitori li schimburi şi diferite amestecături de epave umane care plutesc prin marele oraş, la orice oră. Erau grupuri pestrițe le voiajori, îmbulziți de-a valma la uşile de intrare, angajați li conversații animate.

— Animalul uman este o fiară sociabilă prin constrângere. El trebuie să iasă şi să se amestece cu semenii lui, a comentat Holmes, fără să-şi ia ochii de la trăsura aflată la câteva sute de metri în fața noastră.

Atunci s-a petrecut un lucru ciudat. În loc să o ia la dreapta pe Oxford Circus şi apoi în jos pe Regent Street în urma trăsurii lui Sapt, birja spionului a continuat să meargă drept înainte.

— Exact, a exclamat Holmes excitat, Watson, eşti singur. Urmăreşte-l pe Sapt la hotel şi aşteaptă-mă în hol. Eu trebuie să mă țin după individul ăsta. Faptul că nu-l urmăreşte pe Sapt

poate însemna că se simte în siguranță în noaptea aceasta şi că poate relua urmărirea dimineață. Sau, poate însemna că sarcina lui s-a încheiat şi că 1-a predat altei codițe. Oricare ar fi motivul, dacă mă țin după el, mă poate duce la Rassendyll.

Trăsura a încetinit din cauza aglomerației când încerca să o ia pe Oxford Circus, permițându-mi să sar din ea, fară dificultate.

— Ai grijă, am strigat în timp ce puneam piciorul pe trotuarul de la marginea străzii. El mi-a făcut scurt cu mâna, drept răspuns.

Înainte de a mă întoarce ca să-i iau urma lui Sapt, m-am uitat după trăsura lui Holmes, câteva minute, înainte ca aceasta să fie înghițită de noapte.

Hotelul Charing Cross

Am traversat Oxford Street şi m-am grăbit spre Regent Street. În câteva secunde am găsit o trăsură din care să-l urmăresc pe Colonelul Sapt, înapoi spre Hotelul Charing Cross.

M-am instalat în întunericul cabinei trăsurii cu fiorul aventurii trezit încă o dată în inima mea, şi mi-am lăsat mintea să hoinărească peste amănuntele afacerii în care ne implicasem eu şi Holmes. Am schițat un zâmbet crispat fcmintindu-mi cum, la începutul serii, încercasem, nu cu prea mare succes, să-l scot pe Holmes din starea lui de melancolie cu deducții neînsemnate şi, acum, la numai câteva ore de atunci, fiecare dintre noi traversa Londra urmărind piste diferite în elucidarea unui foarte important şi periculos mister.

Când trăsura mea era în apropiere de Piccadilly Circus, birja lui Sapt se vedea deja clar în fața mea şi aşa am păstrat distanța în următoarele zece minute, până am ajuns la destinație. Hotelul Charing Cross este un edificiu mare, Impresionant, în stilul Renaşterii franceze, cu fațada spre Strand, clădirea lipită de gara cela mare, una din porțile Londrei spre continent. Trăsura nu a ajuns chiar la timp pentru a-l vedea pe Sapt plătind cursa şi trecând prin uşile de a intrarea în hotel. O secundă mai târziu, eu făceam acelaşi lucru. Era deja aproape miezul nopții, dar holul hotelului era aglomerat şi zgomotos. O mulțime de oameni trecea ca la paradă în diferite direcții. Unii se cazau, în timp ce alții predau

cheile, evident cu intenția de a gusta câteva din plăcerile cele mai dubioase ale oraşului, la această oră târzie. Câțiva oaspeți se lăfăiau liniştiți în fotolii confortabile, citind, amuzându-se înainte de culcare sau fumând ultima țigară din acea zi.

În mijlocul îmbulzelii şi larmei generale, l-am zărit curând pe Sapt. Luase de pe pupitrul de la recepție un ziar de seară şi se aşezase într-o poziție foarte vizibilă, lângă lift. Aş putea să spun că articolele ziarului nu prezentau interes pentru el; îl folosea ca paravan în timp ce supraveghea pe furiş, încăperea. De la distanță, privirea lui a căzut pe mine şi ochii noştri au dat semne de recunoaştere reciprocă. Am văzut după expresia lui că era nedumerit cu privire la absența lui Holmes, ochii lui căutând în zadar, prin încăpere şi întorcându-se apoi către mine. Am încercat să-i dau asigurări că totul este bine, încercând să arăt că mă simt în largul meu. A părut să înțeleagă mesajul meu şi, după un timp, când traficul din hol s-a mai diminuat, pentru a-mi da de înțeles că se retrage în camera lui, şi-a luat cheia de la recepție şi s-a îndreptat spre lift. În timp ce intra în lift mi-a făcut un semn de „rămâne cum ne-am înțeles" din cap, înainte ca uşa liftului să se închidă.

Nu aveam altceva de făcut decât să stau liniştit şi să aştept sosirea lui Sherlock Holmes. Bănuiam că puteam avea parte de o lungă aşteptare, atâta timp cât nu aveam cum să aflu unde ajunsese urmărindu-l pe spion şi nici în ce aventuri se putuse implica. Mi-am dat seama de inutilitatea emiterii de ipoteze, aşa că am încercat, cât am putut mai bine, să-mi scot din minte orice plan.

Era imediat după ora două dimineața, când prietenul meu şi-a făcut, în sfârşit, apariția. La acea oră holul hotelului era aproape gol, cu excepția câtorva musafiri întârziați şi a personalului de noapte. Mă mutasem într-unui din fotolii, şi examinam paginile unui ziar de seară cam a

suta oară, când Holmes a intrat. Era îmbujorat la față şi ochii îi erau plini de entuziasm. Am presupus că aventurile lui au avut un anumit grad de succes.

A împins spre mine un scaun.

— Totul merge bine, cred, mi-a spus în şoaptă.

Eu am aprobat dând din cap.

— Nu am întâmpinat nici o problemă. Dar tu? Ce-a făcut „şapca în carouri", unde te-a dus? Eşti mai aproape de rezolvarea misterului? Ştii unde se află Rassendyll?

Răspunsul lui a fost neaşteptat şi acompaniat de un gest de „lasă asta acum".

— Va veni şi vremea pentru aceste detalii, a spus, întorcându-se să supravegheze încăperea.

Era una dintre cele mai plicticoase caracteristici ale lui Holmes, aceea de a ține pentru el informații vitale, până ce considera potrivit să le dezvăluie, de obicei într-un moment ales special de el pentru a crea cel mai dramatic efect. Era foarte frustrant şi, adesea, aceasta mă făcea să reacționez, fără a şti din ce motiv exact. Totuşi, ştiam din experiența trecută că era inutil să-l provoci cu privire la acest subiect. Dacă el voia să tacă, nu exista metodă să-l determini să facă altfel.

S-a întors iarăşi spre mine.

— Sapt s-a dus în camera lui?

Am confirmat că aşa este.

— Nici un semn de supraveghere?

— Te aşteptai să fie?

— Nu sunt sigur, a răspuns el, oarecum preocupat.

După iui moment de gândire, a vorbit din nou.

— Ei bine, Watson, mă tem că va trebui să tulburăm somnul colonelului. Am o întrebare de cea mai mare importanță să-i adresez, cu privire la un tânăr confrate.

— Un tânăr?

Holmes nu a răspuns nimic.

Sapt ne spusese acasă la noi în Baker Street că ocupa un mic apartament la etajul trei, loc înspre care Holmes şi cu mine ne îndreptam în acest moment. Am luat liftul şi am ajuns la etaj în dreptul unui coridor prost luminat şi ne-am oprit în fața camerei lui Sapt. Holmes a bătut uşor în uşă. Am aşteptat câteva secunde, dar nu am primit nici un semn dinăuntru.

— Cufundat adânc în brațele lui Morfeu, am sugerat eu.

Holmes a bătut mai tare în uşă.

— Probabil că are somnul greu dacă nici acum nu se trezeşte, a remarcat el.

— Ce facem?

— Nimic altceva, decât să forțăm intrarea.

Spunând aceasta, a scos din buzunarul trendului o bucată mică de sârmă şi a introdus-o în gaura cheii. Holmes menționase de multe ori, în trecut, că, dacă nu s-ar fi specializat în dezlegarea crimelor, ar fi devenit expert în spargerea caselor.

Într-adevăr dovada era în fața mea, pentru că în câteva secunde, s-a auzit un țăcănit, apoi Holmes a apăsat pe clanță şi a deschis uşa.

Am intrat amândoi în camera întunecată. Lumina palidă a lunii intra, filtrată, printr-o fereastră în fundul camerei, dar era suficientă pentru a desluşi oarecum geografia camerei.

Am văzut întrerupătorul, dar când am întrebat dacă să-l răsucesc, Holmes m-a oprit. Din pliurile pelerinei a scos lanterna lui de buzunar şi a aprins-o. A rotit razele împrejur, punându-ne în fața ochilor o cameră de zi mică dar elegantă, în sfârşit, lumina s-a fixat pe o uşă, aflată la colțul cel mai îndepărtat al camerei.

— Dormitorul, am şoptit. De aceea Sapt nu a auzit ciocăniturile în uşă.

Fără a comenta, Holmes a deschis uşor fi fără zgomot uşa. Cum am intrat, am simțit imediat mirosul de fum de țigară. Draperiile erau trase şi camera în întuneric total, era străbătută doar de razele galbene, cercetătoare, ale lanternei iui Holmes. Imediat, razele au căzut pe pat Acolo stătea întins Sapt cu capul afară din cearşafuri. Totuşi, expresia de pe fața lui mi-a înghețat măduva în oase. Ochii îi erau larg deschişi, cu privirea fixă iar gura desfăcută părea că stă să strige.

Holmes s-a grăbit spre marginea patului, atingând rapid fruntea lui Sapt, înainte de a trage cearşafurile de pe el pentru a descoperi un colonel complet îmbrăcat în hainele pe care le purtase la întâlnirea noastră, de mai devreme, din noaptea aceea. Dar, ceea ce ne-a reținut atenția şi m-a făcut să scot un răcnet a fost faptul că din pieptul lui ieşea mânerul ornamentat al unui pumnal, în jurul cărui se formase o pată de un roşu purpuriu închis care se tot mărea.

— Ucis, am spus cu o şoaptă răguşită, oripilat

Holmes a confirmat scurt dând din cap şi, cu un semn de spaimă, a îndreptat razele lanternei în jurul camerei, aducându-le apoi înapoi spre trupul inert Abia atunci am remarcat un mic obiect zăcând în palma deschisă a lui Sapt.

Era o floricică.

— Goarna albastră, a spus Holmes solemn.

Am rămas aşa, cu inimile îndurerate, copleşiți momentan de lovitura neaşteptată şi devastatoare a investigațiilor noastre.

— Au fost prea inteligenți şi prea rapizi pentru noi, a murmura Holmes, cu fața neagră de supărare şi s-a uitat la corpul pătat cu sânge al Colonelului.

— Trebuia să mă gândesc că este supravegheat îndeaproape tot timpul.

Ştiam că este furios pe el însuşi pentru ceea ce considera ca fiind lipsurile lui în relația cu protagoniştii noştri.

— Nu aveai cum să bănuieşti şi să prevezi acest tragic sfârşit, l-am asigurat eu. Holmes şi-a clătinat capul şi a oftat adânc:

— Ştiu că eşti bine intenționat, bunul meu prieten, dar nu ai dreptate, trebuia să fi prevenit aceasta.

Înainte de a-i putea da o replică, mi-a înmânat lanterna.

— Ține-o. Puțin, te rog, până fac o mică inspecție în cameră.

În timp ce eu țineam lumina lanternei îndreptată înspre locul pe care mi-l indica el, Holmes a luat dormitorul la rând, inspectând diverse porțiuni cu ochelarii. A terminat aşa de repede încât cu greu putea cineva ghici minuțiozitatea cu care fusese făcută inspecția.

— Puține de aflat aici, cu excepția faptul că ucigaşul era cu siguranță un client „bine”, a spus el într-un târziu, ținând în mână o mică scrumieră. Se pare că s-a bucurat de o țigară, după crima oribilă. A mai oftat o dată. Ei, Watson, prima rundă este în terenul lui Rupert şi a oamenilor lui, dar bătălia e departe de a se fi încheiat. Eşti dispus pentru încă nişte aventuri în noaptea asta?

— Desigur.

— Bun bărbat. Eşti înarmat?

I-am arătat pistolul, în loc de orice răspuns.

— Ține-l la îndemână, a spus. S-ar putea să ai nevoie de el înainte ca noaptea să se sfârşească.

Zori londoneze

Se auzeau clar tonurile lugubre ale Big-Ben-ului bătând de ora trei peste oraşului adormit. Vântul se oprise şi noaptea era liniştită. Holmes şi cu mine eram din nou înghesuiți într-o trăsură, străbătând străzile tăcute ale Londrei. Trecuse ceva timp de la plecarea noastră discretă şi în mare viteză de la Charing Cross Hotel. Lăsasem camera lui Sapt nederanjată, exact aşa cum o găsisem.

— Să dăm alarma ar fi însemnat pentru noi să întârziem şi să stânjenim serios investigațiile, îmi explicase Holmes. Nu mai putem face nimic pentru colonel, acum. Putem doar să îi răzbunăm moartea şi să-i ducem la bun sfârşit sarcina pe care a lăsat-o în mâinile noastre.

În timp ce trăsura noastră trecea pe străzile pustii, slab luminate de lămpile de gaz pâlpâitoare şi de lumina lunii care se zărea printre norii de pe cer, mă simțeam ca şi cum am fi călătorit într-un ținut din vis, cel puțin aceasta era percepția creierului meu obosit. Profilele întunecate ale clădirilor familiare nouă, intersecțiile tăcute şi mersul sacadat şi ciudat al calului, dădeau un aer de ireal călătoriei noastre.

— Te simți bine, Watson? M-a întrebat prietenul meu, brusc.

— Da, am răspuns, scuturându-mă de imaginile închipuite. Dar, spune-mi, Holmes, încotro ne îndreptăm?

— Iartă-mă, Watson, trebuia să-ți fi spus mai devreme. Nu a fost intenția mea să te țin în întuneric. Am fost, pur şi

simplu, preocupat cu propriile mele gânduri. Mergem pe acelaşi drum pe care l-am făcut mai devreme, în noaptea asta. După ce te-am lăsat la Oxford Circus, birja mea s-a ținut după cea a „şepcii în carouri”. Am luat-o spre răsărit, spre Stepney, şi mai departe spre Mile End Road. Chiar înainte de a o lua pe Bow-Road, am luat-o la dreapta pe Burdett Road. Cam la trei sute de metri de la capătul străzii, amicul meu s-a oprit.

Holmes a chicotit scurt, „şapca în carouri” ştia de prezența mea. Aşa era de relaxat şi încrezător încât 1-a salutat vesel cu un „noapte bună” pe surugiu. Apoi a intrat într-o vilă singuratică, la numărul 104. Draperiile erau trase la fereastra de la parter, dar se puteau vedea raze de lumină puternică printr-o crăpătură, indicând că mai erau şi alte persoane în casă: alte persoane implicate în conspirație.

— Continuând investigația, am descoperit că drumul merge de-a lungul şirului de case. Am reuşit să sar zidul curții din spatele casei de la numărul 104. Grădina era neglijată şi plină de buruieni, iar spatele casei era în întuneric. Bineînțeles că nu puteam aprinde lanterna, de teamă să nu fiu descoperit. Eram tocmai pe punctul să încep să dau ocol casei, când, cu noroc, am zărit o rază de lumină la picioarele mele. Atunci am văzut grătarul acoperit cu bălării şi ierburi situat chiar deasupra unei mici ferestre de la pivniță. Vederea îmi era îngreunată de frunze şi de mizeria de pe geam, dar ceea ce am reuşit să văd mi-a făcut inima să o ia la galop. În pivniță se afla o femeie care avea în mână o lumânare, sursa luminii pe care o văzusem. Părea că cercetează ceva pe podea. Mişcându-se în cerc, lăsând să vină mai multă lumina spre mine, mi-a permis să observ că obiectul interesului ei era corpul unui băiețaş. Acesta zăcea pe un fel de pat făcut din pânză grosolană de sac. La început am crezut că băiatul e mort, dar, apoi el s-a agitat în somn.

După ce s-a uitat la băiat câteva secunde, femeia a ieşit, cufundând din nou încăperea în întuneric.

— Cine, doamne iartă-mă, era băiatul ăsta?

— Am nişte bănuieli, dar până nu am mai multe detalii, nu le fac publice.

— Ai sperat să-ți spună asta Sapt.

— Nu chiar, dar mi-ar fi putut confirma bănuielile.

— Ce ai făcut în continuare?

— Am dat ocol casei până am ajuns în fața ei şi m-am uitat printr-o crăpătură din draperiile trase. Nu vedeam decât puțin din cameră, dar am putut vedea că era o cameră cu mobilă uzată.

„Şapca în carouri" era acolo, revărsat pe un şezlong, sorbind nişte gin şi discutând cu un alt bărbat a cărui față nu o puteam vedea, deşi părea că poartă ceva ca o uniformă albastru deschis. Femeia pe care o văzusem în pivniță li s-a alăturat şi au stat toți trei de vorbă prieteneşte, ceva timp. Nu puteam auzi ce-şi spun dar am înțeles două nume pe care le-au menționat destul de des. Unul era Sapt.

— Şi celălalt?

— Holstein.

— Nu-mi spune nimic, am spus, clătinând din cap.

— Nici mie, pentru moment. Este un nume de ținut minte. După un timp, trio-ul a părut că se retrage. Din ce am putut eu înțelege „şapca în carouri" îi cerea socoteală femeii. Înainte chiar de a părăsi camera, el a venit lângă fereastră. M-am aruncat la pământ şi m-am lipit de perete, în timp ce el trăgea draperia ca să privească în stradă. Presupun că făcea o ultimă verificare înainte de a se duce la culcare. Din fericire, am reuşit să mă retrag din calea privirii lui la timp. Puțin după aceasta, uşa a fost încuiată şi lumina stinsă. Mi-am dat seama că făcusem tot ce se putea face până la acel moment, aşa că m? Am întors la hotel.

— Ce înseamnă toate acestea?

— Lăsând la o parte pentru moment prezența băiatului în pivniță, se pare că această casă este folosită de conducătorii Albaştrilor, când se află la Londra. Aşa cum bănuiam, l-au urmărit pe Sapt, din Ruritania, aşezându-se într-o proprietate închiriată aici, în timp ce au pus la cale capturarea lui Rassendyll şi uciderea lui Sapt. Sunt mai puține suspiciuni, dacă confidentul Regelui este ucis departe de Strelsau, nelăsând astfel vreo urmă de bănuială asupra lui Rupert şi a cohortei sale.

— Dar ce-i cu Rassendyll? Crezi că l-au ascuns în casă?

— Cred cu tărie că Albaştri îl au în ghearele lor, iar, dacă deducțiile mele sunt corecte, el nu se află în casă, ci, chiar în acest moment, este în drum spre continent împreună cu asasinul lui Sapt.

— Din ceea ce mi s-a spus despre Rassendyll, mai degrabă ar muri decât să răspundă la cererile lor. Cum a fost convins să meargă?

— Băiatul este momeala.

Fața mea trebuie să-mi fi trădat uimirea la auzul răspunsului, pentru că Holmes mi-a adresat un zâmbet subțire şi m-a bătut pe braț.

— Îți voi explica totul la momentul potrivit, dar, acum, Watson, suntem aproape de destinația noastră.

Aşa fusesem de captivat de povestirea lui Holmes încât nu am observat că peisajul se schimbase de la nobilele edificii înalte din centrul Londrei, la proprietățile mai ponosite, şubrede din East End. La cererea lui Holmes, trăsura a luat-o pe Burdett Road.

Eu nu ştiam încă planul de acțiune al lui Holmes. Să dăm buzna oare în casă, de unii singuri, şi să încercăm să-i capturăm pe rezidenți?

Puțin după ce am intrat pe stradă, Holmes i-a dat surugiului instrucțiuni să oprească şi să ne aştepte acolo. În liniște, am mers pe strada pustie până am ajuns la numărul 104, întunecate siluete neregulate în lumina palidă a lunii.

— Acum, Watson, eu voi sta de pază aici, spuse pe un ton potolit. Vreau să fiu sigur că nici una din aceste păsări nu zboară din colivie până ce nu te întorci tu cu întăriri. Dacă memoria mă mai ajută, bătrânul nostru prieten Gregson este de serviciu la Yard, luna asta. Spune-i că avem nevoie de serviciile lui şi ale încă unei jumătăți de duzine de bărbați bine clădiți. Acum, du-te! Orice amânare pune în primejdie succesul acestei aventuri.

***

Lumina gri, palidă, a zorilor cobora din cer în timp ce eu mă apropiam încă o dată de Burdett Road. Acum eram întovărăşit de inspectorul Tobias Gregson de la Scotland Yard, care, cu eficacitatea şi profesionalismul care-l determinase pe Holmes să-l numească „cel mai inteligent detectiv de la Scotland Yard", acționase cu o promptitudine demnă de laudă. În urma trăsurii noastre venea un vehicul al poliției deghizat în căruță de marfă şi în care erau ascunşi şase polițişti.

Ne-am oprit la oarecare distanță de numărul 104. Gregson şi-a instruit oamenii să nu facă zgomot şi să nu se arate atâta timp cât el stă de vorbă cu Holmes, a cărui siluetă o zăream stând încă de pază lângă aleea de la intrare.

— Mă bucur că ai venit, Gregson, a spus cu căldură prietenul meu şi cei doi şi-au strâns mâinile.

— Trebuie să admit, domnule Holmes, că nu ai dat niciodată până acum o alarmă falsă, dar sper că ai un bun motiv pentru această mică excursie a noastră.

Polițistul înalt, cu părul bălai, a arăta cu capul înspre căruța cu polițişti.

— Într-adevăr, am, Gregson. Vom avea timp pentru toate detaliile mai târziu, dar acum este suficient să-ți spun că ocupanții acestei case sunt anarhişti străini, care sunt deja responsabili de uciderea unui demnitar de la Curtea Ruritaniei, aflat în vizită la Londra.

Figura palidă a detectivului oficial s-a relaxat devenind încrezătoare.

— Foarte bine, domnule Holmes. Care e planul de acțiune?

— Amplasează-ți oamenii în fața şi în spatele casei să nu lase pe nimeni să fugă, în timp ce, Watson, tu şi cu mine, forțăm intrarea. Au un băiat captiv în pivniță şi pe el trebuie să-l protejăm, mai presus de orice.

Gregson era destul de familiarizat cu metodele prietenului meu şi să acționeze conform instrucțiunile lui fără alte întrebări. Câteva minute mai târziu, cu zorile ridicând acum vălul negru al nopții de pe drumul plin de funingine, eram gata de acțiune.

— Uşa din față este încuiată, aşa că trebuie să ne facem o intrare destul de lipsită de grație, pe fereastră, a spus Holmes, luând o piatră mare de jos, din grădină. A aruncat-o cu putere în fereastra de sub arcada laterală, care s-a făcut țăndări, la impact. Spărgând resturile zimțate de sticlă, prinse încă în rama ferestrei, cu patul pistoalelor noastre, am intrat în casa întunecată. Zgomotul intrării noastre alertase deja pe ocupanții casei. Strigăte înăbuşite şi mişcări grăbite puteau fi auzite la etaj. Cu Holmes deschizător de drum, ne-am grăbit din camera de zi în hol şi când am ajuns la baza

scărilor, şi-a făcut apariţia o siluetă. Din mâna ei ridicată au zburat spre noi scânteieri galbene. Am simţit un glonţ trecând razant pe lângă capul meu, ricoşând în peretele din spatele meu.

Holmes a tras la rândul lui. Silueta a ţipat ascuţit, de durere, şi s-a apucat cu mâna de umărul drept, înainte de a se retrage în umbră. Deşi, lumina dimineţii încerca să pună stăpânire pe casă, partea de sus a scărilor era cufundată în umbră.

Deodată, am auzit un zgomot la dreapta noastră şi apoi o altă împuşcătură. Gregson a scos un ţipăt, a căzut în genunchi şi a alunecat pe lângă perete. Cu atenţia îndreptată spre el, nu am observat cum, de nicăieri, a apărut silueta unei femei, parcă apucată de nebunie. Cu un ţipăt de furie s-a aruncat asupra lui Holmes. Aşa de mare a fost surpriza şi ferocitatea atacului ei, că el nu a putut face nici o mişcare de apărare şi, în lupta care a urmat, pistolul i-a scăpat din mână pe podea.

Pe moment, eu eram uluit de atacul acestui diavol cu chip de femeie. Degetele ei, ca ghiarele blestemate ale unei păsări uriaşe se încleştaseră pe faţa lui Holmes, încercând să-l sfâşie. Apucând-o de încheietură, au reuşit să rămână amândoi în nişă, dar, în timp ce se lupta cu ea, s-au lovit de balustrada, care, la impact, a scârţâit tare de tot. Eu am fost scos din paralizia mea temporară de sunetul altei împuşcături. L-am zărit pe „şapca în carouri" furişându-se dintr-o cameră în alta pe coridorul din dreapta noastră. Am ochit silueta mişcătoare dar s-a retras în întuneric înainte să apuc să trag.

Holmes se lupta încă cu femeia. Era ca o creatură posedată, cu ghiarele agitându-i-se în aer, cu unghiile-i ascuţite ameninţând periculos, ochii lui Holmes. Deja acesta avea o dâră de sânge pe obrazul drept. În timp ce se

luptau, ea scotea țipete stridente, scuipând o serie de înjurături spurcate. S-au izbit încă o dată de balustradă, care s-a înclinat într-o parte sub greutatea lor şi apoi, cu scrâşnete, s-a legănat, s-au desprins aşchii, s-au rupt bucăți şi, într-o explozie de rumeguş, a cedat, amândouă corpurile s-au legănat pe margine, au rămas aproape fără mişcare un moment, apoi au început să plonjeze spre holul de jos.

Am sărit să-l prind pe Holmes. Degetele mele l-au apucat zdravăn de haină, l-am tras puternic spre mine, smucindu-l violent înapoi şi oprindu-l din aterizare înainte ca picioarele să piardă contactul cu podeaua. Totuşi, femeia, care în momentele de groază îl eliberase din strânsoare pe Holmes, țipa acum ca o nebună, în aer, cu mâinile agitându-i-se cu disperare sălbatică. A scos un țipăt îngrozit şi s-a rostogolit peste margine, corpul ei căzând greu ca plumbul, făcând mişcări de coşmar ce semănau cu înotul şi s-a zdrobit apoi de pământ.

— Îți mulțumesc, Watson, a spus Holmes, un pic fără suflu, în timp ce se ridica. După ce şi-a regăsit pistolul şi-a întors atenția spre figura slutită a omului de la Scotland Yard. Gregson era conştient şi se ținea de un genunchi, cu sângele curgându-i printre degete. Cocoțat pe treapta de sus, eu i-am examinat rana.

— Nu-ți face probleme pentru mine, a spus el răguşit. Voi trăi.

— Te poți mişca?

— Cu dificultate, a spus strâmbându-se de durere, găsindu-şi poziția potrivită.

Holmes a îngenuncheat lângă mine.

— Este mai bine să te lăsăm aici până terminăm afacerea cu ceilalți doi amici ai noştri.

— Bineînțeles. Am pistol. Stau de santinelă. Nimeni nu va trece de mine.

Înainte de a mai spune ceva, atenția ne-a fost reținută de un sunet neașteptat venind din spatele nostru. Întorcându-mă, am văzut două forme pe punctul de a se arunca asupra noastră. „Șapca în carouri” și-a lansat cizma spre silueta îngenunchiată a lui Holmes, dar, acesta, cu deosebită dexteritate, a sărit într-o parte și și-a înfipt degetele în piciorul atacatorului. Cu o răsucire bruscă, Holmes 1-a trimis pe atacator, în zbor, în spatele lui, cu capul înainte, până jos pe scări.

Între timp, Gregson, țintuit lângă perete, și-a folosit pistolul pe celălalt tip, care s-a rostogolit, ținându-se de piept, înainte de a cădea la podea — mort. „Șapca în carouri” și-a revenit rapid după cădere și a bătut în retragere.

— Nu trebuie să ajungă la băiat, a strigat Holmes, sărind prin aer în jos pe scări. După el, urmam eu. Când a ajuns în pivniță, „șapca în carouri” s-a întors și a tras orbește în direcția noastră, stopându-ne urmărirea, așa că noi ne-am lipit imediat de perete, pentru a ne păzi de ricoșeul gloanțelor.

Această întârziere i-a dat timp adversarului nostru să intre în pivniță și să trântească ușa în urma lui. Holmes, cu viteza lumii s-a aruncat asupra ușii, înainte ca acesta să o poată încuia pe dinăuntru. Așa de mare a fost forța atacului lui, încât ușa s-a deschis năprasnic izbindu-l tare pe „șapca în carouri” aflat în spatele ei. Vigoarea loviturii a fost suficientă pentru a-l dezechilibra, provocându-i căderea pe spate, pe treptele pivniței. Numai apucându-se zdravăn de balustradă acesta a reușit să se mențină în poziție verticală. Când a ajuns pe podeaua pivniței, și-a îndreptat spatele, s-a uitat în jur, în încăperea întunecoasă, și a țintit cu pistolul. Dar ținta lui nu eram eu sau Holmes, urmăritorii lui, ci silueta ghemuită pe pânza de sac, din fundul pivniței. S-a zărit o flacără scurtă la revolverul lui Holmes și „șapca în carouri” s-a clătinat, privirea căzându-i pe noi, înainte ca

globii oculari să se dea peste cap şi ca el să cadă pe pavimentul de piatră. Când am ajuns la el, am constatat că-şi dăduse ultima suflare.

— Ei, măcar l-am răzbunat pe Sapt, am spus înceţoşat.

Holmes nu a făcut nici un comentariu, ci a alergat spre băiat ca să-i analizeze figura inertă. Îngenunchind lângă el, prietenul meu i-a întors faţa într-o parte şi în alta: trăsăturile îi erau calme şi palide în afară de o vânătaie închisă la culoare pe pometul obrazului drept. Pleoapele se zbăteau dezordonat, dar ochii rămâneau închişi.

— Drogat, aşa s-ar părea, Watson!?

I-am luat băiatului pulsul şi, ridicându-i pleoapele, i-am examinat pupilele.

— Da, am spus. Este sedat foarte tare, dar nimic mai mult de-atât.

— Slavă cerului!

Holmes a privit spre cadavrul de la baza scărilor.

— O adevărată baie de sânge, a comentat la repezeală, vorbind pentru sine. A tăcut pentru un moment şi apoi s-a întors spre mine, cu faţa căzută şi îngrijorată.

— Watson, l-am salvat noi băiat şi l-am răzbunat pe Sapt, dar am rămas fără nici un prizonier de la care să căpătăm informaţiile vitale de care avem nevoie în cercetarea noastră. Acum a rămas să desluşim cealaltă faţetă a complicatei noastre afaceri.

O reuniune de familie

Viața nu a fost niciodată plictisitoare, trăind-o aşa cum o făceam, alături de cel mai faimos detectiv particular al timpurilor noastre, dar, când Holmes şi cu mine aveam un caz, mi se părea că simțurile mi se ascuțeau în aşa măsură încât aveam senzația uneori, că sunt propulsat într-o altă dimensiune. Totul părea a fi un vis şi totuşi toate percepțiile erau limpezi ca şi cristalul, nervii erau întinşi la maximum şi creierul funcționa într-un ritm mai rapid. Consider că e ciudat să spun că nu am mai vorbit despre această senzație, deşi am multe asemenea aventuri petrecute împreună cu prietenul meu, dar cred că acest fapt nu a afectat, în nici o măsură, relatarea lor. Acesta este un amănunt din cronicile despre el, ambianța romantică, cum o numea cu dispreț, care îl făcea pe Holmes să ia în derâdere şi să condamne eforturile mele literare.

Odată s-a lansat chiar în critici.

— Ai stricat ceea ce trebuie să fie o serie de studii de caz într-o serie de povestiri. Ai încercat, poate, să pui culoare şi viață în frazele tale, în loc să te concentrezi pe sarcina de a înregistra această relație severă dintre cauză şi efect care este cu adevărat singura caracteristică notabilă a lucrurilor. Această „relație severă", rațiunea ei de a fi era aşa de accentuată, încât, uneori, uita să remarce consecințele dramatice ale investigațiilor sale. Eu nu eram vinovat că puneam „viață şi culoare" în ele, viața şi culoarea erau deja acolo. Sherlock Holmes era un animal cerebral şi mintea lui era stimulată de

investigațiile sale. Nu simțea accelerarea ritmului vieții, aşa cum făceam eu odată intrat în joc, şi niciodată nu am simțit aceasta cu mai mare intensitate decât în afacerea Hentzau.

După această cursă furtunoasă cu trăsura, spre hotelul Charing Cross, evenimentele păreau să se rostogolească unul după altul. Reluând cazul aşa cum o fac acum, calm şi în linişte, încă pot retrăi ceva din acea senzație de accelerare a pulsului şi de amețeală datorate pericolului pe care l-am trăit atunci. La câteva ore după dramatica noastră aventură în East End, eu şi cu Holmes ajunsesem încă o dată în apropierea familiară a apartamentului nostru din Baker Street. Inspectorul Gregson fusese dus la spitalul poliției, iar cele trei cadavre la morga Scotland Yard-ului. Băiatul fusese adus la noi în Baker Street. Holmes îl convinsese pe Gregson să ne lase băiatul în custodie, pentru moment, şi detectivul oficial fusese prea slăbit ca să aibă vreo obiecție. Tânărul, încă sub efectul sedativelor, a fost lăsat în grija afectuoasă a menajerei noastre, doamna Hudson, care 1-a aşezat un pat în cămăruța ei de la parter.

De la întoarcerea în cartierul nostru general, tot încercasem să mă odihnesc puțin ca să-mi revin după extenuarea provocată de aventurile noastre nocturne şi pierderea somnului de noapte, dar Holmes nu dădea deloc semne de oboseală. Se aruncase cu zel într-o serie de treburi: a scos microscopul şi a examinat îndeaproape câteva din hainele băiatului şi din obiectele culese din dormitorul lui Sapt; a trimis nişte telegrame; a consultat Burke's Peerage şi orarul companiei Thomas Cook Continental, scoțând sunete de satisfacție şi a consultat o hartă a Europei. Ştiam că era prea ocupat cu gândurile lui pentru a-l mai deranja cu întrebări privind câteva puncte care îmi erau neclare.

Abia la ora 10.00, după ce servise un mic dejun sănătos, s-a cufundat în fotoliu, lângă foc, şi şi-a aprins pipa.

— Dacă totul merge bine, a spus el, întinzându-şi picioarele lui lungi în faţa focului, unul sau două aspecte ale acestei afaceri se va lămuri în mod satisfăcător până la prânz. Până atunci, o pipă fumată în linişte şi câteva minute de repaus.

Fără nici un alt cuvânt, s-a lăsat pe spate, cu bătrâna lui pipă între buze, cu ochii ţintiţi meditativ într-un colţ al tavanului, cu fumul albăstrui urcând în fuioare spre el. Tăcut şi dus pe gânduri, stătea cu lumina strălucitoare a dimineţii pe trăsăturile lui ferme, acviline. Aşa a rămas, în timp ce eu am aţipit, pentru a mă trezi la o uşoară bătaie în uşă şi la apariţia menajerei noastre.

— Flăcăul se agită, domnul Holmes. Poate că dumneavoastră şi doctorul Watson ar trebui să veniţi la el.

Am însoţit-o pe doamna Hudson în cămăruţa ei, în care tânărul zăcea pe sofa, acoperit cu câteva pături. Era un băiat frumuşel, cam de zece ani, cu trăsături puternice şi cu un păr bogat, castaniu. Începea să-şi revină din somnul provocat de medicamentele administrate. Pleoapele se agitau dezordonat în lupta lui de a-şi recăpăta cunoştinţa.

— Ăsta e domeniul tău, Watson, a spus Holmes, dându-se la o parte ca să-mi permită să-l examinez pe băiat

— Pulsul îi creşte, am putut spune, pentru moment. Dacă ar putea fi făcut să înghită nişte cafea neagră, procesul de trezire s-ar grăbi.

— Oh, mă ocup eu de asta, doctore, a spus doamna Hudson. A trecut ceva timp de când nu am mai avut nici o sarcină, cât de mică, de care să mă ocup.

Holmes a aprobat dând din cap.

— Trebuie să adăugăm, celorlalte calităţi ale tale şi pe aceea de înger păzitor. Watson, cred că putem lăsa aceasta în mâinile îndemânatice ale doamnei Hudson. De fapt, noi ar fi trebuit să fim deja plecaţi.

Doamna Hudson i-a aruncat lui Holmes una din privirile ei pline de înțelesuri: un amestec de amuzament şi indignare.

Avea cel mai mare respect şi afecțiune pentru chiriaşul ei boem, ceea ce nu o împiedica, uneori, să-şi arate dezaprobarea.

— Afară cu voi, a spus, gonindu-ne din încăpere.

— După cum ştii, nu sunt un admirator al sexului slab, a admis Holmes când ne-am aflat din nou în camera de zi, lângă foc, dar doamna Hudson este excepția care confirmă regula. Este, fără nici o îndoială, o femeie model.

Înainte de a-mi putea arăta aprobarea cu privire la acest sentiment, am auzit agitație pe scări, lângă camera noastră şi o uşă trântită. În cadrul uşii, un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat o redingotă şi cu joben. A făcut un pas în cameră, uitându-se când la unul, când la celălalt până ce şi-a fixat privirea agitată pe tovarăşul meu.

— Unde este, a răcnit intrusul. A intrat adânc în cameră şi a repetat întrebarea cu o furie crescândă.

Holmes s-a ridicat din fotoliu şi, înainte ca vizitatorul să reacționeze, 1-a apucat de braț şi 1-a făcut să se aşeze pe un scaun, lângă foc. Figura, largă şi frumoasă a vizitatorului, care purta încă semnele nopții nedormite şi ale îngrijorării, s-a acoperit de confuzie, focul mâniei murind în ochii lui injectați înlocuit fiind de nelinişte. Aşezându-se, a băgat mâna în buzunar şi a scos o telegramă mototolită pe care a fluturat-o spre prietenul meu.

— Ce sens are acest lucru? A strigat el, dar, de această dacă, vocea îşi pierduse din siguranță şi tremura de disperare.

Holmes a luat telegrama şi a scuturat-o arătându-mi textul: „Nicolas este în siguranță. Sherlock Holmes, Strada Baker, nr. 221 b”.

— Vă pot asigura, lord Burlesdon, că nu e nici o glumă, fiul dumneavoastră este în perfectă siguranță şi se va întoarce la dumneavoastră imediat.

Burlesdon s-a lăsat greu pe scaun cu un suspin.

— Îți mulțumesc Doamne, a murmurat el. Îți mulțumesc.

— Watson, cred că Lordului i-ar prinde bine un coniac.

Repede i-am administrat băutura revigorantă vizitatorului nostru; a apucat paharul cu mulțumiri şi a dat pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului dintr-o înghițitură.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu cumva nepotrivit, a spus, dar amândoi, şi eu şi soția mea, am fost într-o încordare insuportabilă de când a început toată afacerea asta nenorocită.

— Vă înțeleg perfect, a spus Holmes, şi vă asigur că fiul dumneavoastră, Nicholas, este în siguranță, a scăpat nevătămat doar cu câteva vânătăi şi, în prezent, îşi revine dintr-un somn cauzat de somnifere.

Fața suptă a lordului Burlesdon s-a schimonosit din cauza avalanşei de emoții. Ochii i-au fost inundați de lacrimi, în timp ce gura s-a desfăcut într-un zâmbet larg.

— Nu ştiu cum să vă mulțumesc.

— Răspunzându-ne la câteva întrebări şi clarificând câteva aspecte, a replicat Holmes calm, asumându-şi o dată în plus rolul de „rațional” detaşat.

— Bineînțeles, a răspuns Lordul Burlesdon.

— Am o imagine de ansamblu a evenimentelor privind răpirea fiului dumneavoastră. Dacă le trec în revistă în fața dumneavoastră, ați fi atât de bun să mă corectați dacă greşesc şi să umpleți detaliile care lipsesc…?

Vizitatorul nostru a acceptat.

— Acum câteva zile, fiul dumneavoastră a dispărut Mai târziu, ați fost informat că a fost răpit Un reprezentant ai răpitorilor a venit la dumneavoastră, Rudolf Rassendyll, care era în vizită la dumneavoastră Cooperarea lui era ceea ce

cereau răpitorii în schimbul copilului. Rassendyll a fost de acord, fără îndoială din obligație, constrâns de cererile lor şi a plecat împreună cu răpitorii. Vi s-a spus că fiul dumneavoastră va fi eliberat după ce sarcina lui Rassendyll va fi fost îndeplinită, dar până atunci trebuia să nu vorbiți nimic despre drumurile fratelui şi starea fiului, altfel urma să nu-i mai vedeți pe niciunul dintre ei.

Lordul Burlesdon a rămas cu gura căscată de uluire.

— Totul este absolut corect, domnule Holmes, dar cum Dumnezeului de ştiți toate acestea?

— Cu ajutorul unei serii de deducții şi observații bazate pe date aflate deja în posesia mea, dar aceasta este irelevant. Ce detalii ați putea adăuga, dacă există vreunul, faptelor pe care vi le-am prezentat?

— Foarte puține. Totul s-a întâmplat aşa cum ați relatat. Am fost vizitați de un agent al răpitorilor.

— Portretul lui...

— Un bărbat înalt, cu comportament milităresc. Purta o pălărie cu boruri late, trasă bine pe frunte, aşa că nu pot face o descriere precisă a trăsăturilor lui. Ca să vă spun adevărul, mintea mea era prea preocupată de problemele cu Nicholas pentru a acorda atenție acestui aspect. Avea barbă, o barbă neagră — care ar fi putut să fie falsă. A făcut o pauză, încruntându-şi sprâncenele, parcă încercând să-şi aducă aminte alte detalii ascunse în mintea lui, ca să-l ajute pe Holmes. Oh, da, a fost ceva, a spus. Natural, omul nu şi-a spus numele, dar era fumător şi am remarcat inițialele H.H. pe portțigaretul din care-şi scoase micile țigaretele fără filtru.

Holmes a aprobat cu satisfacție.

Burlesdon a continuat.

— Aşa cum ați afirmat, acest bărbat a petrecut ceva timp într-o discuție privată cu Rudolf. Fratele meu a fost de acord să plece cu el pentru a asigura viața fiului meu. Acesta a fost acum două zile. De atunci nu am mai ştiut nimic.

— Nu aveți nici o idee despre cine sunt răpitorii sau despre ce i-au cerut fratelui dumneavoastră?

Lordul Burlesdon a scuturat din cap.

— Nu, nu ştiu nimic. Totul seamănă cu un coşmar îngrozitor.

Am putut citit în ochii prietenului meu că era plăcut impresionat de ignoranța Lordului Burlesdon, cu privire la conexiunile cu Ruritania.

— V-a vizitat cineva care voia să-l contacteze pe fratele dumneavoastră? Am întrebat, cu timiditate.

Burdesdon s-a întors spre mine.

— Da, a fost destul de ciudat. O cunoştință ruritaniană de-a sa, bănuiesc, dar a trebuit să-l trimit la plimbare. Nu puteam dezvălui adevărul.

Holmes s-a sculat în picioare.

— Trebuie să vă mulțumesc, domnule, pentru onestitate şi pentru ajutor, prin confirmarea concluziilor mele. Din nefericire, eu nu pot face acelaşi lucru pentru dumneavoastră.

— Drumurile fratelui dumneavoastră şi diferitele maşinațiuni din spatele răpirii, trebuie să rămână pentru moment un secret. În această conjunctură, nu pot să mai divulg nici o informație din cele pe care le dețin. Viața fratelui dumneavoastră este încă în mare pericol şi este imperativ, pentru siguranța lui, ca dumneavoastră să nu vorbiți cu privire la nici unul dintre aspectele acestei afaceri, pentru ca eu să am vreo şansă de a-i salva viața.

Pentru moment, vizitatorul nostru s-a uitat ezitant la Holmes, apoi s-a înclinat, aprobându-l.

— Foarte bine, domnule Holmes, voi face ce-mi cereți, dar vă rog să mă contactați de îndată ce aveți veşti despre Rudolf.

— Fiți sigur de asta. Acum, cred că este momentul să vi-l dăm înapoi pe fiul dumneavoastră.

Când am intrat în cămăruța doamnei Hudson, flăcăul stătea în şezut, sorbind cafea dintr-un borcănel. Văzându-şi tatăl, a lăsat să-i scape un strigăt de bucurie.

A fost o regăsire emoționantă, cu lacrimi vărsate atât de tată, cât şi de fiu şi, pentru respectarea adevărului, trebuie să spun că nici eu şi nici doamna Hudson nu ne-am lăsat mai prejos. Sherlock Holmes, care a considerat întotdeauna emoțiile un fel de piedică în calea gândirii limpezi, s-a retras imediat în camera de zi, lăsându-mă pe mine să le spun la revedere celor doi.

Când m-am întors în cameră, l-am găsit pe Holmes uitându-se gânditor în foc.

— Totul e bine când se termină cu bine, am spus, scoțându-l din reverie.

— Spune-mi, am întrebat, ai ştiut tot timpul că băiatul este fiul lui Burlesdon şi nepotul lui Rassendyll?

— Părea o ipoteză logică. Din ceea ce mi-a spus Sapt despre Rudolf Rassendyll, era clar că nici o constrângere fizică nu-l putea face să fie de acord să-l ajute pe Rupert în planurile sale. Mai degrabă ar fi murit decât să joace un rol, chiar şi împotriva voinței lui, în căderea monarhiei Elfgberg. Amenințarea implicită la viața Reginei Flavia, într-o asemenea eventualitate, l-ar fi întărit şi mai mult să reziste. Prin urmare, trebuiau să fie folosite mijloace mai subtile şi mai convingătoare pentru a-i obține sprijinul. Când am descoperit prezenta băiatului ținut captiv în casa din Burdett Road, lucrurile au fost clare pentru mine. M-am informat din Burke's Peeroge şi am aflat că Lordul Burlesdon are un urmaş, un flăcău de vârstă apropiată. Am verificat datele şi numele băiatului azi dimineață, înainte de a-i trimite tatălui o telegramă.

Rassendyll nu are altă familie apropiată, aşa că fiul fratelui lui a devenit, în acest joc disperat, pionul prin care Rassendyll putea fi forțat să lucreze pentru gruparea Albaştrilor. Îți aduci aminte că Sapt a spus că el crede că Lordul Burlesdon a mințit când a negat că ştie ceva despre drumurile fratelui său. Evident, exista ceva ce-l obliga să facă acest lucru. Răpirea fiului său, băiatul din pivniță, era cauza.

— Aşa că Rassendyll a fost obligat să meargă cu omul lui Rupert pentru a salva viața nepotului său?

— Exact! Este în afara oricărui dubiu că se află acum în ghearele lui Rupert de Hentzau.

— În Ruritania?

— Mă tem că da. Faptul că nepotul lui este în siguranță nu-i va fi de nici un folos, de acum.

— Deci, totul este pierdut.

— Nu, Watson. Să nu spui niciodată aşa ceva. Deşi au două zile înaintea noastră, Contele Rupert nu cred că va încerca să dea lovitura pe care o pregăteşte, înainte de vizita de stat a Regelui Boemiei, aşa că mai avem ceva timp la dispoziție — ceea ce înseamnă… eşti pregătit să mă însoțeşti în Ruritania?

— Vreau să duc afacerea asta la bun sfârşit.

— Bun băiat! La cinci şi un sfert, în după amiaza aceasta, pleacă un tren spre continent. Trebuie să ne aflăm în el.

Mintea îmi era confuză. Eram conştient că următoarea fază a investigațiilor noastre era urmărirea lui Rassendyll, dar perspectiva actuală îmi provoca multă neliniște. Deşi aveam un mare respect pentru resursele, curajul şi abilitățile prietenului meu, nu mă puteam abține să nu-mi fac griji cu privire la succesul misiunii noastre. Mă întrebam cum puteau doi englezi, lipsiți de orice asistență şi putere oficială, să lupte cu o organizație fanatică şi cum puteam împiedica substituirea unui monarh. Mi-am dat seama că aceasta trebuie să fie cea mai mare provocare pentru Sherlock Holmes şi nu aveam nici o îndoială că şi-o putea asuma.

Meditația mi-a fost întreruptă de sosirea unei telegrame aduse de doamna Hudson. Holmes a primit-o ca şi cum pe ea o aştepta. A desfăcut-o şi a murmurat ceva, cu satisfacție.

— Aranjează-te, Watson, a spus ei, consultându-şi ceasul de buzunar. Avem un prânz de afaceri, într-o oră. La Clubul Diogene.

Clubul Diogene

O vizită la Clubul Diogene putea însemna un singur lucru: o întâlnire cu fratele remarcabilului meu prieten, Mycroft, căruia îi fusesem prezentat cam cu unsprezece ani în urmă, în timpul investigațiilor noastre la cazul pe care l-am intitulat Interpretul grec, şi pe care l-am relatat cu altă ocazie.

Mycroft Holmes poseda aceleaşi extraordinare calități mentale ca şi prietenul meu şi, într-adevăr, Holmes susținea că puterea de observație şi deducție a fratelui său era încă şi mai mare decât a lui. În orice caz munca de detectiv nu îl interesase.

— Nu şi-a făcut vreun țel din munca asta şi bineînțeles nu are energia de a emite ipoteze pentru ca apoi să le demonstreze celor din jur ceea ce, pentru el, era evident din primul moment, mă informase Sherlock Holmes.

Cu ocazia prezentării problemei Melas, micul interpret grec, mi se spusese că Mycroft era revizor contabil pentru câteva departamente guvernamentale, dar, după atâția ani, cunoştințele mele despre fratele prietenului meu s-au îmbogățit şi am ajuns să-mi dau seama că avea o poziție cu mult mai importantă decât fusesem eu lăsat să înțeleg la început. Era evident că avea mare putere în cercurile guvernamentale. Unicitatea minții lui, nivelul şi profunzimea cunoştințelor lui făcuseră din el o voce importantă în deciziile asupra politicilor naționale şi a tratatelor internaționale. Din acest motiv am presupus că invitația la prânz avea mai mult de

a face cu politicile europene şi cu cele legate de Ruritania, în special, decât o întâlnire tete-à-tete între fraţi.

La o oră după primirea telegramei, Holmes şi cu mine mergeam pe Pall Mall, dinspre capătul străzii Sf. James spre Clubul Diogene, cu degajare şi nonşalanţă, ca doi orăşeni în drum spre un prânz sociabil. Nici un trecător, dacă ar fi făcut asemenea presupunere, nu ar fi ghicit despre periculoasele secrete pe care le deţineam sau ce sarcină periculoasă ne aştepta. Într-adevăr, cum mergeam aşa în acea blândă zi de toamnă, cu vântul slab de septembrie bătându-ne în faţă, probabil că păream două personaje lipsite de griji, ieşite la plimbare. Trebuie să mărturisesc că mă simţeam ciudat de relaxat şi în voie, pe măsură ce ne apropiam de destinaţie.

La oarecare distanţă de Carlton se află intrarea în Clubul Diogene. Era cel mai căutat club din Londra, organizat pentru a-i mulţumi pe cei mai nesociabili bărbaţi din capitală. Cu ocazia primei mele vizite, la începutul afacerii Melas, Holmes îmi explicase următoarele: „Există mulţi bărbaţi în Londra, care, unii din timiditate, unii din mizantropie, nu doresc compania altor persoane. Totuşi, nu sunt adversari ai fotoliilor comode şi ai celor mai recente periodice. Pentru mulţumirea acestui tip de persoane s-a înfiinţat Clubul Diogene. Nici un membru nu are voie să-l deranjeze pe celălalt Sub nici o circumstanţă, nu este permis vorbitul, mai puţin în Camera Străinilor şi la trei greşeli, aduse la cunoştinţa comitetului, îl face pe vorbăreţ susceptibil de excluderea din Club. Fratele meu a fost unul dintre fondatori şi eu am găsit aici o atmosferă foarte liniştitoare.

Ca şi membri, intrarea în Club era discretă şi nu bătea la ochi în nici un fel. Am urcat câteva trepte, am trecut prin uşa de mahon cu o plăcuţă mică de aramă pe care era înscris numele Clubului şi am intrat într-un hol întunecat lăsând în urmă hărmălaia de pe Pall Mall. Prin peretele de sticlă am

aruncat o privire spre o încăpere mare, luxoasă în care un număr considerabil de bărbați stăteau şi citeau ziarele, fiecare în ungherul lui. Un văl subțire de fum albăstrui plutea în aer, făcând şi mai difuză lumina zilei, deja reținută de draperiile grele bine trase. Părea un efort concentrat pentru a ține departe de acest loc lumea de afară.

Am fost întâmpinați de un bărbat de culoare, îmbrăcat într-o uniformă închisă la culoare. Fără nici o vorbă, a întins o tavă de argint spre Holmes, care a scos din buzunarul vestei una din cărțile sale de vizită, a mâzgălit câteva cuvinte pe ea şi a pus-o pe tavă. Insul s-a îndepărtat fără zgomot, în timp ce însoțitorul meu m-a condus înspre o cameră laterală despre care ştiam că este Camera Străinilor: pereți de stejar şi mobilier sumar. În colț, lângă fereastra care da spre Pall Mall, era o măsuță, acoperită cu față de masă albă şi pe care se afla un serviciu de masă din argint, pentru trei persoane. Pe o latură a mesei era o frapieră cu gheață, cu o sticlă de vin învelită într-un şervet, în ea. În timp ce ne îndreptam spre masă, uşa s-a deschis şi s-a închis uşor în spatele nostru.

— Ah, Sherlock, punctual ca de obicei. Şi doctorul Watson. Mă bucur să vă revăd.

M-am întors ca să-l întâmpin pe voinicul Mycroft Holmes care se îndrepta spre mine cu mâna întinsă. Ne-am strâns mâinile cu bucurie.

La o primă aruncare de privire cineva putea crede că bărbatul era umflat şi supraponderal. Fără îndoială că era mare, aproape corpolent, dar înălțimea lui, ce depăşea şase picioare, îl ajuta să se mişte cu o sprinteneală şi o grație pe care nu o întâlnim la persoanele grase. Era mai mare cu şapte ani decât Sherlock şi obrajii îi erau acum căzuți ca ai unui câine de vânătoare. Părul îi era deja încărunțit, asortat cu culoarea ochilor apoşi, duşi în fundul capului, strălucind de aceeaşi isteține pe care o recunoşteam şi la prietenul

meu. Luat în ansamblu, omul avea o aură care te făcea să uiți de dimensiunile lui şi să-i reții numai inteligența superioară.

L-a bătut pe Holmes pe umăr cu afecțiune frățească.

— Văd că ai testat noul tutun arab pe care a început să-l aducă Bradley, a spus răutăcios, scuturând câteva urme de scrum de pe mâneca fratelui.

— Şi tu, a replicat Holmes, ai avut o dimineață foarte ocupată. Apoi a arătat spre barba lui Mycroft. Ai avut timp numai să te razi superficial. Lumina zorilor este foarte nepotrivită când eşti în mare grabă.

— Adevărat, am avut o dimineață ocupată, mai ales din pricina ta, Sherlock. Programul meu de azi a fost spulberat.

Ne-a ocolit şi mergând în direcția mesei, ne-a făcut semn să ne ocupăm locurile.

— Conversația între vizitatori nu este, după cum bine ştiți, încurajată, aşa că nu vă pot oferi decât o gustare rece, dar ca să compensez am adus un vin excelent din pivniță pentru a stropi cu el gustarea.

Cu dexteritate, a scos sticla din frapiera cu gheață şi a început să o deschidă. În timp ce-i scotea dopul, doi angajați ai clubului, ridicați la rangul de chelneri, pentru această ocazie, au intrat împingând tăvi pe roți pline cu preparate din diverse tipuri de carne şi sosuri pentru salate. În tăcere, ei au aşezat în aşa fel tăvile încât să ne putem servi singuri, apoi, fără o vorbă, au ieşit discret din cameră.

— Ei, hai să nu ne pierdem timpul cu protocoale. Serviți-vă singuri din mâncarea aceasta simplă, ne-a invitat Mycroft, care-şi umplea deja farfuria.

Trebuie să admit că nu realizasem cât de foame îmi era până nu am văzut amestecul atrăgător de mâncare dinaintea mea. Am realizat abia acum, alungându-mi oboseala unei nopți de nesomn, că plimbarea scurtă prin aer curat mi-a stimulat apetitul.

Orice ar fi vrut să discute Mycroft cu Sherlock, nu au deschis subiectul în timpul mesei. Am tăifăsuit amical despre o largă varietate de subiecte, nici unul de importanță imediată. Era ca şi cum se supuneau unor legi nescrise care stipulau că problemele grave nu trebuie discutate până ce nu te revigorezi şi nu te bucuri un interval de timp cu o conversație uşoară şi plăcută.

În timp ce mâncam, fraţii au atins o mulțime de subiecte diferite, mergând de la Uitlanderşii din Transvaal, la Cartea Junglei a lui Kipling şi la instrumente medievale cu coarde. Cu conversația stimulatoare, vinul şi compania plăcută, îmi era uşor să uit, pentru un timp, de cazul periculos în care eram angajați.

După ce am împins la o parte farfuriile şi ne-a fost servită cafeaua de către cei doi chelneri tăcuți, care au apărut, ca prin farmec la momentul crucial, s-a aşternut liniştea. Holmes şi cu mine ne-am desfătat cu câte o țigară, în timp ce Mycroft priza tutun dintr-o cutie din carapace de broscă țestoasă. Îndepărtându-şi firele de tutun de pe haină cu o batistă de mătase roşie, şi-a părăsit scaunul şi a privit pe fereastră la traficul de pe Pall Mall.

— Te-ai întors la vechile tale obiceiuri, Sherlock, a spus rar, cu o voce încă veselă. Te-ai băgat iar în intrigi politice încurcate.

Prietenul meu a râs scurt, pe înfundate.

— De această dată, dragul meu Mycroft, intrigile au bătut la uşa mea.

— Aşa fac întotdeauna. Dar, oricum ar fi, de câte ori te implici singur în astfel de probleme, problemele aterizează pe masa mea.

Mycroft s-a întors la locul lui şi a scos un oftat de exasperare, totuşi în ochii lui a sclipit o lucire indulgentă.

Diplomați uciși in hoteluri ale căilor ferate, revoluționari străini împuşcați în estul Londrei şi inspectori de poliție, care ar trebui să fie pregătiți, expunându-se şi fiind răniți pentru că îți sar în ajutor, în cercetările tale.

Mycroft a zâmbit trist şi a continuat:

— Hai Sherlock, ai face bine să-mi dai toate detaliile dacă vrei să-ți fiu de vreun ajutor.

Prietenul meu a tras din pipă şi a scos un nor de fum care plutea spre tavan.

— Mai mult decât atât, Mycroft, a spus el cu oarecare satisfacție şi, întinzându-se pe scaun, a început să facă o trecere în revistă, succintă dar completă, a aventurilor noastre începând din seara sosirii colonelului Sapt în casa noastră din Baker Street şi până la plecarea Lordului Burlesdon şi a fiului său.

Mycroft a ascultat cu atenție totul, expresia lui netrădând nimic, şi, când Holmes a terminat, a continuat să tacă un timp. Era ca şi cum creierul lui metodic făcea clasificări şi sintetiza toate evidențele înainte de a asambla elementele vitale într-o concluzie finală. În timp ce gândea, fața îi rămânea imobilă, dar ochii lui, înfundați în orbite aveau acea privire absentă, introspectivă pe care o văzusem adesea la fratele lui când îşi exercita puterile lui depline.

— Trebuie să-ți mulțumesc, Sherlock, pentru rezumatul echilibrat. Unele aspecte ale situației din Ruritania le ştiam deja, desigur. Noi am monitorizat situația nesigură de acolo, de ceva vreme. Aşa mică cum este ca țară, Ruritania este un vechi aliat al nostru şi a avut o influență stabilizatoare în Europa Centrală, unde, în acest secol, monarhia, ca sistem tradițional de guvernare, a suferit multe lovituri dure şi acum este o instituție foarte vulnerabilă şi în dificultate. Ştim despre contele Rupert de Hentzau, de ambițiile lui neruşinate şi de infirmitatea Regelui Rudolf al V-lea. Sir Jasper Meek ne-a prezentat pe scurt „boala” lui.

A făcut o pauză ca să se răsfețe cu încă puțin tutun, apoi a revenit la tema lui:

— Totuşi, substituirea lui Rassendyll la încoronare şi punerea lui în locul Regelui este o noutate surprinzătoare, într-adevăr. Acesta este un secret care trebuie păstrat cu sfințenie. Dacă faptele devin de notorietate publică, ele pot zgudui însăşi fundamentul politicilor europene. Ca moştenitorul familiei Elfberg să fie înlocuit la propria lui încoronare de către un englez obişnuit... Că Rudolf nu a fost niciodată încoronat.. Vă spun, domnilor, că există nu numai o țară cu un regim lipsit de principii care să profite de pe urma unei asemenea informații. Invazie, chiar şi războiul, nu trebuie excluse. Este în interesul Britaniei ca orice rumoare sau poveste în legătură cu criza monarhiei din Ruritania să fie imediat contracarată.

— S-ar părea că problemele cele mai mari vin, nu de la aceste dezvăluiri, ci de la modul în care ar putea fi ele folosite, a comentat Holmes. Toată atenția se concentrează asupra unei amenințări: contele Rupert. Motivația lui este hrănită de cea mai mare ambiție — să înlăture linia Elfberg şi d să fie investit primul reprezentant al unei noi dinastii. Cred că intenționează să facă aceasta prin cea mai subtilă lovitură de stat.

Ochii lui Mycroft străluceau sălbatic de concentrare la cuvintele fratelui său. A continuat:

— După câte mi-am dat eu seama, contele Rupert vrea să-l mai substituie pe Rassendyll încă o dată Regelui, eliminându-l pe Rudolf din combinație. Apoi, după puțin timp, când substituția se va fi consumat, utilitatea lui Rassendyll ca rege-păpuşă se va termina. „Regele Rudolf' va abdica, probabil din cauza sănătății şubrede şi îl va declara succesor pe bunul său prieten şi aliat contele Rupert din Hentzau.

— Doamne, am exclamat. Nu poate să facă aşa ceva!

— Cine va fi acolo ca să-l oprească?

— Când crezi că va face Rupert prima mişcare, a întrebat Mycroft.

— Se pare că va încerca să-l prezinte pe regele impostor în timpul Vizitei de Stat a Regelui de Boemia. Aceasta este programată să înceapă peste cinci zile.

— Bineînțeles, am intervenit eu, Rassendyll trebuie numai să afle despre faptul că nepotul lui este în siguranță pentru a refuza să acționeze în sprijinul lui Rupert.

Amândoi frații şi-au scuturat capetele, dar cel care a vorbit a fost Mycroft.

— Acum, că Rassendyll este în Ruritania, lucrurile nu sunt aşa de simple. Dacă încearcă să acționeze împotriva dorințelor lui Rupert, ar fi expus ca impostor şi amant al Reginei. Desigur, aceasta ar face un dezastru din viața Flaviei şi ar cufunda țara în anarhie. O asemenea situație ar fi chiar situația ideală pentru ca Rupert să uzurpe puterea.

— Vezi, Watson, a spus Sherlock Holmes, ce încurcate sunt ițele pe care soarta ne-a ales să le descâlcim?

— Chiar aşa, am răspuns, simțindu-mă cumva deznădăjduit după ce auzisem vorbele fraților şi realizasem cu claritate ramificațiile complexe ale problemei.

— Care este planul tău de acțiune? S-a interesat Mycroft

— Trebuie să urmez singurul fir pe care îl avem. Watson şi cu mine plecăm, în noaptea aceasta, spre Ruritania. Odată ajunşi acolo, sper să-l contactez pe Fritz von Tarlenheim, omul de încredere al lui Sapt şi Rassendyll.

Mycroft a aprobat.

— Îl cunosc. Prin dispariția lui Sapt, el este acum cel mai apropiat om loial Reginei. Sherlock, jocul pe care-l jucați este unul dintre cele mai disperate.

— Dar este jocul pe care trebuie să-l joc până la sfârşit.

— În această privință, sunt obligat să fiu de acord cu tine. Nu pot fi folosite foițe oficiale în această problemă. Este nevoie de delicatețe şi clandestinitate. A râs scurt, vesel. Dacă există cineva care să o poată face, ştiu că tu eşti acela.

— Îți mulțumesc, a spus Holmes, cu sobrietate.

— Merge, deci, şi credinciosul Watson cu tine, nu?

— Fără Boswell al meu, sunt pierdut.

— Chiar că eşti, dar aceasta este o aventură pe care nu o vei putea da spre publicare, doctore. Nu în timpul vieții noastre, cel puțin.

Mi-am înclinat capul, afirmativ:

— Sunt probleme mult mai mari aici decât plata drepturilor de autor.

— Eşti un om bun, Watson. L-am auzit pe fratele meu spunând că nu există nimeni altul pe care să-l aibă alături într-o criză în afara ta. Întâlnirile noastre scurte mi-au întăritîncrederea în sentimentele lui.

Am fost impresionat de sinceritatea marelui om şi i-am mulțumit.

Mycroft a scos dintr-un buzunar un plic lung, de culoare galben închis i l-a dat fratelui său, spunând

— Uite, aici sunt documentele pe care mi le-ai cerut în telegramă. Paşapoarte pentru tine şi Watson sub numele de Hawkins şi Murray, şi o scrisoare de recomandare petru Sir Roger Johnson, ambasadorul britanic la Streslau. Din păcate, nu este cel mai strălucit tip, dar îiva face bine să fie un pic scuturat din letargie. Vegetează la acea ambasadă cam de cinci ani. Este de departe cea mai costisitoare dintre întâlniri. Îl voi anunța de sosirea voastră şi-l voi ruga să trimită pe cineva să vă întâmpine la gară. Sir Roger vă va putea aranja accesul direct la Tarlenheim şi la Regina Flavia.

— Excelent, a spus Holmes, luând plicul şi strecurându-l în buzunarul de la haină.

— Când plecați?

— La 5 şi 15 de la Charing Cross. Ar trebui să ajungem la Streslau cam după treizeci şi şase de ore, după o scurtă aşteptare în gara Köln, pentru a schimba trenul.

— Vi mai pot ajuta cu ceva?

Holmes şi-a bătut buzunarul.

— Mi-ai dat ce era mai important.

— Atunci, tot ce vă pot oferi amândurora sunt urările mele de bine, a spuse Mycroft ridicându-se de pe scaun şi întinzându-şi mâna spre noi. Este în joc mult mai mult decât securitatea monarhiei Elfberg şi atât Guvernul Majestății sale cât şi eu aşteptăm încheierea misiunii voastre cu cel mai mare interes.

Ne-am strâns mâinile şi ne-am îndreptat spre uşă, dar Mycroft a întârziat ieşirea noastră cu o remarcă finală:

— Nu uitați că Rupert de Hentzau este un personaj viclean şi hotărât. Nu trebuie subestimat şi vă implor să fiți în gardă tot timpul.

Câteva minute mai târziu, doi gentlemani ieşeau din Clubul Diogene în lumina palidă a toamnei. Domnul Hawkins şi domnul Murray făceau primii paşi în lume spre ceea ce urma să fie cea mai periculoasă misiune a vieții lor.

Călătoria

În seara aceea, pe la orele şase, eu şi Holmes stătea în compartimentul de clasa I în Expresul Sud-Est Continental care pufăia traversând comitatul Kent, în drum spre Dover, unde trebuia să prindem ultimul bac spre Ostend — primul segment al călătoriei noastre spre Streslau. Ziua pălea rapid şi asfințitul arunca dungi de aur pe dealurile care treceau prin fața ferestrei trenului.

De la întoarcerea în Baker Street, Holmes se ocupase de pregătirea călătoriei, consultând hărți şi ghiduri, studiindu-şi fişierele din ziare şi diverse cărți de referință. Împachetase chiar şi o parte din substanțele sale chimice şi trusa de machiaj. Eu am avut puțin de lucru cu făcutul valizei, pregătindu-mă psihic pentru călătorie.

Am răsfoit cotidienele la nimereală până ce am dat de un titlul la rubrica Press Stop din ediția de după-amiază a Westminster Gazette:

DIPLOMAT RURITAN MORT DE ATAC DE INIMĂ

Corpul diplomatului ruritan, colonelul Sapt Helmut (58) a fost descoperit în această dimineață în camera lui de la Hotelul Charing Cross, de o menajeră. Opinia medicală este că a murit de atac de cord.

I-am arătat articolul prietenului meu.

— Intervenția lui Mycroft, a spus el scurt.

Acum, că lăsasem Londra în urmă, Holmes părea relaxat, aşezat la fereastră, fumând o țigaretă şi privind peisajul cu

copaci şi garduri vii care se confundau cu amurgul care se accentua.

Mi-am consultat mersul trenurilor şi ceasul de buzunar.

— Peste o oră şi zece minute vom fi la Dover, am anunțat

Holmes m-a aprobat şi şi-a scos țigareta din gură.

— Watson, mai avem ceva drum de făcut. Sper că nu verifici la fiecare zece minute ceasul, până ajungem.

— Bineînțeles că nu, am răspuns îmbufnat, închizând cu zgomot capacul ceasului.

— Relaxează-te, prietene, acum cât mai suntem în faza cea mai simplă a misiunii noastre. Nu are sens să fim încordați, acum. Nervii noştri vor fi testați fără milă mai târziu, îți garantez. Pentru moment, însă, suntem în mâinile capabile ale celor care au grijă de căile ferate. Să le lăsăm lor grijile, în timp ce noi ne relaxăm.

— Desigur, am replicat, încă puțin rănit de aluzia răutăcioasă a lui Holmes.

Am petrecut restul călătoriei în tăcere. Holmes a tras un pui de somn după ce şi-a terminat țigareta, iar eu m-am uitat pe fereastră, urmărind implacabila dispariție a zilei.

La Dover ne-am transferat pe feribot. A fost o traversare plictisitoare, chiar inconfortabilă. Din pricină că făcusem rezervările relativ târziu nu am mai găsit cabine la clasaşi ne-am petrecut noaptea într-o cuşetă înghesuită. Holmes avea o capacitate remarcabilă de a sta treaz atât cât era necesar, fiind de asemenea capabil să doarmă oriunde şi la oricând voia. În timp ce eu stăteam, în frig şi inconfortabil, cu ochii ațintiți în tavanul care se legăna uşor, el sforăia uşor cufundat în cel mai profund somn.

Dimineața ne-a găsit călătorind din nou pe calea ferată. Părăsind Ostend, eram în drum spre Köln ca să luăm expresul Golden Lion, care urma să ne ducă la Strelsau, via Dresda. La scurt timp după ce am părăsit Ostend, ne-am dus

în vagonul restaurant unde am servit un mic dejun îmbelşugat, în timp ce ne sorbeam cafeaua, la sfârşitul mesei, am decis să-l întreb pe Holmes despre planurile noastre, odată ajunşi la destinație.

— În acest moment, orice plan este hazardat. Sunt foarte muie necunoscute în această afacere, dar sunt obiective certe pe care trebuie să le îndeplinim cât mai curând posibil. Tarlenheim şi Regina Flavia trebuie să fie informați fără întârziere despre ramificațiile complotului lui Rupert. Este de asemenea esențial să descoperim pe unde umblă Rassendyll.

— Fără doar şi poate. Cartierul general al Albaştrilor, de la castelul Zenda, este cea mai posibilă locație?

— Posibil, a spus Holmes, dus pe gânduri. Poate este prea evidentă şi prin urmare nu prea e deloc stilul lui Rupert. Rassendyll este asul lui din mânecă, iar locul în care este ascuns trebuie să fie mai puțin evidentă. Trebuie de asemenea să aflăm de la Regină despre aranjamentele făcute pentru vizita Regelui Boemiei. Această informație va…

Companionul meu s-a întrerupt brusc, în momentul în care chelnerul s-a apropiat ca să ne umple din nou ceştile.

— Est-ce que le petit dejeuner vous a plu? A întrebat el.

— Très bien, a răspuns Holmes, care nu a mai scos nici o vorbă până când chelnerul a ajuns destul de departe ca să nu audă… Cred că ar fi mai înțelept să lăsăm pentru mai târziu restul discuției când rămânem în intimitatea compartimentului nostru. Nu ştim câte urechi pot fi ciulite pentru a prinde cuvintele noastre.

Am cercetat cu precauțiune vagonul restaurant. Fiecare ocupant era angajat cu inocență în consumarea micului dejun sau în conversația cu partenerii de călătorie. Toți păreau respectabili şi greu de clasificat, dar, desigur, aşa trebuie să apară un adevărat spion: nici unul dintre noi nu

dădea vreun indiciu cu privire la adevărata lui identitate sau adevăratul scop al călătoriei.

Când ne-am întors în compartiment, l-am întrebat pe Holmes dacă era convins că eram urmăriți. M-a privit cu nevinovăție:

— Nu pot şti de-adevăratelea, Watson, dar aminteşte-ți vorbele de despărțire ale lui Mycroft, mi-a răspuns înainte de a se aşeza pe locul de lângă fereastră, la întâlnirea cu prima pipă din ziua aceea. M-am aşezat în fața lui, cumva nemulțumit de perspectiva unei întregi zile de inactivitate. Mintea mea era prea preocupată pentru a putea citi sau discuta despre orice altceva decât despre problema ruritană. Însuşi Holmes nu era înclinat spre conversație şi, cum achiziționase mai multe ziare la gara Ostend, îşi petrecea vremea răsfoindu-le în voie.

Era târziu, după amiază, când am ajuns în Köln, unde urma să schimbăm şi să luăm Expresul Golden Lion. Eram în întârziere din pricina unor lucrări la liniile din suburbii şi, ca rezultat, aveam foarte scurt timp la dispoziție pentru a traversa gara ca să ajungem la trenul de legătură.

Gara Köln era o clădire înaltă, întunecoasă, destul de neglijată, plină de hoarde de călători. Am părăsit trenul cu bagajele în brațe şi am început să ne croim drum prin mulțimea agitată spre peronul 5, unde aştepta Expresul Golden Lion. Conştienți că nu aveam timp destul, înaintam cu voință, până când, pe deasupra zgomotului cu ecou al sporovăielii, strigătelor hamalilor, şuierul aburului eliberat de locomotive şi fluieratul trenurilor, am auzit o agitație în mulțimea din spatele nostru. M-am întors să văd ce cauzează această larmă, când un tânăr vijelios, croindu-şi drum prin masa de oameni, s-a izbit de mine, făcându-mă să-mi pierd pentru o clipă echilibrul. Cum eu m-am înclinat într-o parte, el mi-a smuls valiza din brațe şi a fugit cu ea.

— Haltet den Dieb! A strigat o voce în spate, în mulțime.

Fără nici un cuvânt, Holmes şi cu mine ne-am luat după tânărul hoț care începea deja să-şi piardă urma în mulțimea de călători. Cu o mare agilitate se arunca încoace şi-n colo în mulțime, dar după o zi de odihnă şi inactivitate, noi eram capabili să ne ținem după el, cu uşurință. Majoritatea oamenilor abia dacă-şi aruncau câte o privire spre cele trei persoane care se atingeau de ei.

Acest fel de furturi de bagaje trebuie, cred eu, să fi fost un lucru comun pe acolo, aşa cum era şi prin gările din Londra. Un călător obosit şi adesea uşor zăpăcit era o pradă uşoară pentru un hoț experimentat, având de partea lui viteza şi familiarizarea cu locul.

Trebuie să admit că, în timp ce alergam, grija mea era mai puțin legată de bagaj cât de pericolul de a pierde trenul. Mai târziu, eu şi chiar şi Holmes a trebuit să admitem că l-am alergat pe hoț din instinct mai degrabă, decât în urma unei decizie rațională.

Mulțimea s-a subțiat pe măsură ce noi ne-am îndepărtat de segmentul central al gării şi am putut să mărim viteza şi să-l ajungem pe ticălos. Cum el se tot ducea spre o zonă mai izolată a gării, a aruncat o privire în spate înainte de a sări peste o barieră şi a se pierde în întuneric. L-am urmat îndeaproape şi ne-am trezit într-o zonă zgomotoasă a gării care părea rezervată pentru descărcarea vagoanelor care erau aliniate la mai multe peroane goale.

Iluminatul era mult mai slab aici, dar sunetul paşilor ne-a menținut pe urma fugarului. Când am fost la douăzeci de paşi distanță de el, s-a îndreptat brusc spre stânga lui, după o locomotivă, pe un peron îngust, luminat doar din loc în loc de luminile slabe, gălbui, răspândite de câteva lămpi de gaz. La stânga, erau umbrele greoaie ale unei linii de vagoane de marfă şi, la dreapta, un perete de cărămidă.

Fugarul s-a învârtit încet. Apoi, dintr-o dată, a făcut ceva total neaşteptat. La jumătatea peronului s-a oprit din alergat şi s-a răsucit pe călcâie ca să ne privească în față. Făcând aceasta, trăsăturile tânărului au fost în bătaia unuia din cercurile de lumină. Zâmbea.

Imediat Holmes m-a apucat de braț şi m-a tras scurt spre el.

— Repede, a şoptit, trăgându-mă în afara zonei luminate spre zid şi în spatele unei valize mari abandonate, în umbră. La apropierea noastră, mai multe rozătoare şi-au luat tălpăşița. Fără un cuvânt, Holmes mi-a atras atenția să mă uit la capătul peronului, pe unde tocmai trecusem. Din întuneric, cam în dreptul locomotivei, ieşeau patru haidamaci, fiecare cu un fel de bâtă sau ciomag în mână. Eu am înghețat.

— O capcană, Watson.

Şocul mi-a făcut mintea limpede ca un cristal. Hoțul bagajului fusese folosit pentru a ne îndepărta de zona principală a gării şi a ne aduce în această pustietate, ca să fim lăsați în voia acestei cete blestemate.

In timp ce cei patru bărbați se apropiau cu încetineală amenințătoare spre noi, hoțul a lăsat jos valiza mea şi a scos o armă de la brâu. Am zărit lucirea unei lame în mâna lui. Între timp, Holmes se ghemuise şi scosese din sacul lui de voiaj un mic obiect.

— Acu-i acu, Watson, a şoptit grăbit, crezi că-l poți înşela pe flăcău şi-ți poți recăpăta valiza?

— Voi face tot posibilul, am răspuns cu sinceritate.

— Bun băiat!

— Dar ce ne facem cu celelalte gorile?

Holmes a aruncat o privire rapidă în direcția urâtului cvartet care continuau să se mişte încet pe peron, înspre noi.

— Cred că mă pot descurca cu ajutorul acestei jucărioare, a spus apucând familiarul obiect de culoare gri. Când îți dau

semnalul, îl împingi pe flăcău, apuci valiza şi te laşi să aluneci peste marginea peronului; te strecori pe sub tampoanele dintre vagoane până la peronul celălalt.

— Dar tu?

— Cu puțin noroc, nu voi fi departe în urma ta. Gata?

— Da!

— Acum!

Cu o țiuitură care-ți spărgea timpanele, Holmes a aruncat racheta fumigenă spre potențialii asasini. Aceasta a căzut şi a explodat cam la un metru în fața lor. După un roi de aşchii, nori groşi de fum s-au ridicat în spirale în fața ochilor lor uluiți.

Eu mă năpusteam deja ca o săgeată din întuneric spre tânărul care avea valiza mea, când am auzit strigătele lor de uimire şi groază. Ținta mea, şocată de neaşteptata explozie şi de vălătucii gri de fum care veneau, a aruncat, pur şi simplu cuțitul şi a luat-o la fugă.

Pe fundalul gâfâielilor şi a paşilor ce se poticneau, am apucat valiza şi m-am aruncat peste marginea peronului. Aici aerul era de nerespirat din cauza fumului şi am luat o înghițitură până să-mi găsesc calea de-a lungul unui vagon de marfă până ce am ajuns la tampoane. Ghemuindu-mă am reuşit să mă strecor sub racord şi să mă aşez în spațiul dintre linii. Odată acolo, după ce mi-am recăpătat respirația, am avut de ocolit tampoanele unui alt vagon de marfă până am ajuns la ultimul peronul.

În timp ce mă cățăram, mi s-a alăturat şi Holmes câteva moment mai târziu şi puțin răvăşit de efort, fără alte repercusiuni de pe urma divertismentului special aranjat pentru noi, fără îndoială, de către Albaştri, iată-ne înapoi în corpul central al gării, îndreptându-ne spre peronul 5. Holmes chicotea vesel în timp ce ne grăbeam să prindem trenul.

— Oh, Watson, am fost noi un pic cam slabi la început, dar ei au fost foarte stângaci.

— Ei, asta dovedeşte, cu siguranță, că ei ştiu despre misiunea noastră.

— Da, şi ceea ce mă interesează cel mai mult este cum an ajuns să afle. Totuşi, există un aspect al acestui incident care este foarte satisfăcător.

— Care anume?

— I-am speriat. Aşa de tare încât simt nevoia să ne ucidă.

Eu am considerat aceasta o consolare destul de îndoielnică. Am ajuns exact la timp să prindem trenul. Şeful de tren sufla în fluier plecarea, când noi ne-am urcat în Golden Lion şi, când ne-am instalat în compartiment, trenul mergea deja cu mare viteză spre est, peste Rain, în ultima etapă a călătoriei noastre.

***

Odată cu întunericul a venit şi ploaia. Bătea cu duşmănie în fereastra vagonului care zbura în noapte.

— Nu poți să spui că ai trăit experiența unei furtuni cu trăsnete până nu nimereşti una pe continent, a remarcat tovarăşul meu de drum, în momentul în care un fulger a luminat dealurile în depărtare, urmat, o secundă mai târziu, de un tunet puternic care a părut că zguduie vagonul de tren. Ploaia puternică a continuat în cea mai mare parte a nopții. Abia după ce am trecut prin Dresda, unde am avut o staționare de o oră, ploaia a dat semne de încetare.

Era încă întuneric, când, în sfârşit, am ajuns la frontiera Ruritaniei. Acolo toți pasagerii au părăsit trenul şi au intrat în clădirea Vămii pentru a li se verifica şi ştampila documentele. Eram conduşi în clădirea grănicerilor, care arăta

destul de rustic. Bătrânul ofițer, care era şeful vămii, era un tip încet şi meticulos şi întârzierea provocată de asiduitatea lui i-a înfuriat pe câțiva dintre pasageri. Totuşi, el, probabil sătul de multe asemenea spectacole de nerăbdare pe care le văzuse, nu le-a dat nici o atenție şi a continuat, fără grabă şi metodic, controlul actelor.

Când ne-a venit şi nouă rândul a părut extrem de precaut, verificându-ne documentele cu atenție deosebită. Ne-a întrebat care este scopul vizitei.

— Suntem în vacanță, a spus sec Holmes.

Luând hârtiile, a dispărut în biroul din spatele lui, spre disperarea celor care îşi aşteptau rândul, la coadă. S-a întors după câteva minute şi ne-a condus după colț, chiar în biroul lui personal.

Odată ajunşi înăuntru, cu uşa închisă în urma noastră, am dat nas în nas cu un tânăr cu fața lipsită de expresie, cu ochi albaştri strălucitori. Era îmbrăcat cu haină neagră, la două rânduri de nasturi, cu guler de astrahan şi avea un baston cu cap de argint. I-a spus ofițerului vamal:

— Îți mulțumesc, Stephan, poți pleca.

Bărbatul în vârstă s-a înclinat şi a ieşit. După plecarea lui, tânărul s-a întors țeapăn, spre noi, cu un zâmbet şmecher pe buze şi ne-a întins mâna.

— Domnul Hawkins şi domnul Murray, presupun. Sau să mă adresez cu doctor Watson şi domnul Holmes?, a spus şi s-a înclinat scurt.

Nervii mi s-au încordat la auzul acestor cuvinte şi mâna s-a dus automat la buzunar în căutarea pistolului. Holmes nu a răspuns la întrebarea veselă a tânărului, ci a ridicat întrebător din sprânceană.

Străinul a răspuns acestei întrebări nerostite:

— Să mă iertați. Sunt Alexander Beauchamp, adjunctul ambasadorului britanic la Strelsau. El m-a trimis ca să vă

întâmpin la frontieră. Serviciile noastre secrete ne-au informat că s-ar putea să vi se fi pregătit o petrecere de bun venit, organizată de contele Rupert de Hentzau, imediat ce vă veți da jos din tren, în capitală.

— Am avut deja o mostră din ospitalitatea lui la Dresda, am spus, uşurat, şi i-am strâns mâna tânărului.

— Deja ați fost identificați? Cerule marc, nu credeam că şi-au extins rețeaua aşa de mult. Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți teferi.

— Mulțumim pentru grijă, a spus Holmes cu un zâmbet scurt. Acum, se parc că eu şi prietenul meu suntem în mâinile dumneavoastră. Ce propuneți?

— O trăsură ne aşteaptă afară. Vom merge la un mic han, Cap de Zimbru, la vreo cinci mile distanță de Strelsau. Am rezervat camera acolo... pe numele dumneavoastră de acoperire, desigur... Şi-a permis un mic zâmbet înainte de a continua. Mai târziu, în această dimineață, Sir Roger vă va face o vizită pentru consultări.

— Se pare că totul a fost organizat cu cea mai mare eficiență.

— Asta-i tot, domnilor, a spus Beauchamp. Dacă sunteți gata, plecăm imediat.

Ne-a condus prin ieşirea din spate a clădirii Vămii în aerul rece al zorilor ruritanieni. Era încă prea întuneric pentru a fi foarte clar văzuți cum ne-am urcat într-o trăsură obişnuită, ca aspect, pentru a ne continua călătoria.

În timp ce trenul expres pufăia nerăbdător, aşteptând să se termine vămuirea, trăsura a pornit-o în mare viteză spre Capul de Zimbru.

Capul de Zimbru

În timpul călătoriei spre Capul de Zimbru, nu ne-am putut relaxa pe de-a-ntregul. Alexander Beauchamp era un tânăr cu personalitate şi respectabil, dar eu nu mă simțeam confortabil în prezența lui. Nu ne era clar, nici mie, nici lui Holmes, cât de multe ştia el cu privire la cazul nostru. Cunoştea el scopul misiunii noastre şi capturarea lui Rassendyll? Ştia el despre complotul lui Rupert de a uzurpa tronul? Nu avem vum să aflăm şi, în consecință, nu putem discuta situația împreună cu el şi nici măcar între noi doi. La rândul lui, şi el părea reținut în a face remarci la adresa contelui Rupert sau a apropiatei noastre întâlniri cu Sir Roger, Ambasadorul britanic, aşa că discuția noastră se rezuma doar la generalități.

Totuşi, Beauchamp tot ne-a spus câte ceva despre el. Mama lui era ruritariană iar tatăl francez, dar fusese educat în Anglia. Holmes a zâmbit cu plăcere la aceste informații oferite de bună voie, dar, după expresia lui, puteam spune că, în ciuda aparentului lui interes, mintea îi era în altă parte.

În afară de aceste izbucniri întâmplătoare de conversație, cea mai mare parte a celor două ore de călătorie s-au scurs în linişte, cu Holmes pierdut în gânduri şi Beuchamp răsturnat pe locul lui, fumând țigări fără filtru. Ne-a oferit şi nouă țigări. Eu am refuzat, dar partenerul meu a acceptat şi, curând, trăsura a fost plină cu mirosuri înțepătoare.

Zorii s-au instalat încet-încet, şi am luat un prim contact cu peisajul rural ruritarian. Toamna era mai avansată aici

decât la Londra şi copacii scânteiau în culori vii, accentuate de razele soarelui care răsărea. Traseu nostru continua pe drumuri de țară desfundate, unele doar urme de roți de căruță, şerpuind în principal printre păduri. La un moment dat am dat de o mare întindere de apă.

— Acesta este lacul Teufel, ne-a spus Beauchamp. Legenda spune că fratele Diavolului trăieşte pe fundul lacului şi într-o bună zi va ieşi la suprafață şi va acoperi cu apă toată țara.

A chicotit amabil. Există unii țărani care chiar cred aceasta povestea şi, deşi lacul este bogat în peşte — cel mai mare crap aici s-a văzut — este ocolit de localnici Şi Regele cel bătrân avea o cabană de pescuit aici, dar de la moartea lui a fost neglijată.

Holmes s-a scuturat din reveriile lui pentru a se uita la suprafața de apă mărginită de pădurea deasă, întreruptă pe o latură, departe, de silueta întunecată a cabanei pe care Beauchamp tocmai o menționase.

— Să înțeleg că aceasta este pădurea Zenda?

— Da. Dincolo de ea se înalță castelul.

Holmes a continuat să se uite afară şi să privească peisajul până ce lacul a fost acoperit la o curbă de perdeaua deasă a pădurii.

Cam pe la ora şapte, ne-am apropiat de poalele unui deal. Cocoțată pe vârful acestuia se afla o clădire mare, văruită în alb, pătată din loc în loc de plante agățătoare ridicate pe ziduri. Firma ne spunea că aceasta este destinația noastră: Capul de Zimbru.

Pe măsură ce ne apropiam, am înțeles de ce fusese ales acest loc pentru întâlnirea noastră. Nu mai exista nici o altă clădire împrejur. Ajungând pe vârful dealului, la picioarele noastre se întindea marele oraş Strei sau, capitala Ruritaniei zărindu-se prin ceața matinală. Domul şi turnurile catedralei dominau oraşul şi luceau roşiatic străpungând vaporii gri.

Când ne-am dat jos din trăsură, uşa grosolană de lemn a hanului s-a deschis brusc şi un tip cu figură înfloritoare, cu şorț alb, ne-a ieşit în întâmpinare, salutându-ne cu un gest de bun venit.

— Acesta este Gustav, proprietarul, a murmurat Beauchamp. Ştie numai că sunteți oaspeți importanți.

Am primit un bun venit exuberant din partea gazdei şi am fost conduşi în interiorul hanului, unde aerul era închis şi rece. Surugiul ne-a adus bagajele, supravegheat de Beauchamp, care i-a cerut apoi lui Gustav să ne arate camerele. Tot un zâmbet şi cu gesturi de ospitalitate, acesta ne-a condus pe scările care urcau din central hanului spre un soi de culoar şi, de acolo, într-un apartament simplu, dar spațios. Acolo, pe masă ne aştepta o gustare rece, cu came şi brânză. In cămin, un butuc, aprins de curând, se lupta cu flăcările.

În timp ce Gustav se grăbea să ne aducă cafeaua, noi ne-am scos hainele şi ne-am aşezat la masă. Beauchamp s-a uitat la ceas.

— Este şapte şi un sfert. Ambasadorul va fi aici peste o oră.

Micul dejun a fost destul de gustos, dar frigul acestui moment al zilei nu era chiar pe gustul meu. Totuşi cafeaua a fost fierbinte şi revigorantă. La sfârşit, am fumat, Holmes şi cu mine pipă şi Beauchamp țigările lui fără filtra. La rugămintea lui, am povestit pe larg aventura noastră din gara Köln, în timp ce Holmes stătea întins, cu ochii închişi, într-o postură meditativă. Beauchamp a ascultat cu atenție, cu ochii lui albaştri ficşi de concentrare şi la sfârşitul poveştii mele, părea fascinat şi plin de admirație pentru prezența de spirit a lui Holmes.

— Este o poveste uimitoare, doctore Watson. Îmi dau seama, bineînțeles, că nu ar fi diplomatic să vă întreb de ce este aşa de hotărât contele Rupert să vă elimine. Ştiu că şi-a făcut mulți duşmani, de la întoarcerea lui în țară, în special la Curte, şi

sunt destule zvonuri cu privire la comportamentul lui grosolan şi dorința disperată de putere, dar nu mi-am dat deloc seama până acum că influența lui s-a răspândit dincolo de granițele Ruritaniei. Cum povestirea dumneavoastră dovedeşte că aşa este, nu ar părea prea nerealist să presupunem că Rupert este cumva responsabil de uciderea colonelului Sapt, la Londra.

Înainte de a putea face vreun comentariu la aceste cuvinte, Holmes s-a aplecat şi s-a adresat lui Beauchamp.

— Nu-i imposibil, desigur. Dar, spune-mi, Beauchamp, ca să revin la lucrurile care ne presează, unde altundeva, în afară de castelul Zenda, mai are contele Rupert cartiere generale?

— Oh! Asta chiar nu ştiu.

— Nu există zvonuri care să sugereze vreo asemenea locație.

Beauchamp şi-a scuturat capul.

— Nici unul pe care eu să-l fi auzit.

Holmes s-a ridicat de pe scaun, s-a îndreptat spre fereastră, a deschis-o şi a tras o gură din aerul proaspăt al dimineții, după care s-a întors lângă Beauchamp.

— Păcat! A spus cu tristețe. Eu chiar credeam că unul dintre oamenii de încredere ai lui Rupert deține o asemenea informație de la şeful lui. Mai ales unul aşa de apropiat de conte cum sunteți dumneavoastră, baroane Holstein.

Beauchamp a sărit în picioare, mâinile grăbindu-i-se spre buzunarul jachetei, dar Holmes a fost şi el foarte rapid şi i-a aplicat un upercut rapid şi puternic în falcă. Beauchamp s-a prăbuşit pe scaun, inert.

— Ce naiba se petrece aici? Am întrebat, uluit.

— Doar l-am împiedicat pe baron să-şi folosească arma, a spus Holmes, scoțând din buzunarul jachetei lui Beauchamp un mic pistol Derringer. Iată o armă pe care să o scoți la momentul oportun din tocul de la piept, care-i umflă prea evident buzunarul de la jachetă.

— Deci Beauchamp este duşmanul nostru?

— Omul acesta, a spus Holmes indicând trupul inert din faţa noastră, este baronul Holstein, ultimul din cavalerii ruritani şi unul din cei mai apropiaţi oameni de încredere ai colonelului. El este, de asemenea, asasinul colonelului Sapt.

— Poftim?! Am strigat eu. Cum poţi fi aşa de sigur de acest lucru?

— Îţi aminteşti de numele Holstein?

— Bineînţeles. L-am auzit din gura „Şepcii în carouri" în casa din Burdett Road.

— Exact. Şi răpitorul care 1-a vizitat pe Lordul Burlesdon avea un portţigaret cu iniţialele H.H. Şi el fuma tot ţigări fără filtru aşa cum face proaspăta noastră cunoştinţă, şi la fel şi ucigaşul colonelului Sapt. Dacă ţii minte, am remarcat că ucigaşul s-a bucurat de o ţigară după crudul omor. Scrumul lăsat în urmă era inconfundabil şi uşor de identificat de ochiul meu format. De asemenea în scrumiera din camera lui Sapt am găsit chibritul ars care folosise la aprinderea ţigării. Fusese rupt în două. Beauchamp a făcut acelaşi gest mecanic de a rupe chibritul după folosire. Chiar şi când am acceptat o ţigare de la el, în trăsură, a rupt chibritul înainte de a-l arunca pe fereastră. Portţigaretul din care mi-a oferit ţigara avea lipită o bandă neagră pe colţ; aceasta, în mod evident, pentru a nu se vedea iniţialele gravate. Aceste aspecte m-au dus cu gândul înapoi în Baker Street, la numele lui Heinrich Holstein, o odraslă ruritană a casei Holstein, una dintre cele mai puţin nobile dinastii din această ţară. Holstein a servit în cavaleria regală până acum trei ani, când, brusc, s-a retras, în condiţii destul de neclare.

Holmes a băgat mâna în buzunarul lui Holstein şi a scos un portţigaret. Scoţând banda neagră a dat la iveală iniţialele H.H., cum tocmai presupusese.

— Deşi banda ascundea inițialele, ea nu masca însemnele de aici. Holmes mi-a arătat colțul opus al cutiei pe care era gravată o acvilă agățată de un sceptru. Blazonul familiei Holstein.

— Toate lucrurile acestea le ştiai înainte de plecarea noastră din Londra? Am întrebat cu oarecare uimire.

— Da. Dar au fost două indiscreții care mi-au furnizat mai multe dovezi că avem de-a face cu un agent duşman. Referirea pe care a făcut-o la uciderea lui Sapt. Numai cei direct implicați în moartea colonelului puteau şti că ea nu a fost naturală: povestea oficială, îți aminteşti, a fost că el a murit de atac de inimă.

— Care a fost cealaltă scăpare a lui Holstein?

— Examinează bastonul pe care-l poartă Holstein, a spus Holmes, întinzându-mi bastonul cu cap de argint. L-am analizat cu atenție, dar nu am găsit nimic incriminatoriu.

— Uită-te mai de aproape la capul de argint, Watson — decorația în filigran.

— Frumos lucrată. Reprezintă o floare.

— Ce floare?

— Ah! Am exclamat, trezindu-mă în sfârşit Goarna albastră!

— Exact.

— Simbolul organizației.

— Într-adevăr. Aroganța l-a împiedicat să se gândească că un asemenea amănunt ar putea fi observat de cineva, care, prin deducție logică, l-ar interpreta şi ar ajunge la adevăr.

Înainte ca prietenul meu să mai spună vreun cuvânt cineva a bătut tare în uşă. Noi am schimbat priviri îngrijorate.

— Repede, mi-a şoptit Holmes, stai în fața lui Holstein, în aşa fel încât să nu poată fi văzut de la uşă şi fă-te că-i vorbeşti.

Am făcut cum mi-a spus Holmes, în timp ce el s-a dus să deschidă uşa. Când a deschis, în prag era Gustav.

— Avem de discutat ceva foarte important în acest moment Vă rog să reveniți puțin mai târziu, i-a ordonat Holmes.

Fața împurpurată a lui Gustav, care părea să-şi fi pierdut jovialitatea, s-a strecurat prin uşă uitându-se peste umărul lui Holmes spre locul în care, aparent, eu erau într-o discuție aprinsă cu Holstein. Proprietarul nu voia să se retragă stând în prag. În acel moment, Holstein s-a agitat, pleoapele au început să se zbată şi a, mormăit. Gustav a prins mişcarea şi 1-a împins pe Holmes pentru a vedea mai mai bine apartamentul.

Holstein a mormăit din nou.

— Sunt total de acord, am replicat eu rapid, ca şi cum i-aş fi răspuns la un comentariu făcut de el şi l-am bătut pe umăr, prieteneşte, a aprobare. Apoi, m-am întors spre Gustav, asigurându-mă că îi obturez vederea să nu-l poată vedea pe Holstein, în stare de inconştiență.

— Lasă-ne în pace, pentru Dumnezeu. Avem probleme presante de pus la punct.

Gustav ne-a părăsit, împotriva voinței lui.

În momentul în care uşa s-a închis, Holstein a deschis ochii, recăpătându-şi total cunoştința. A apucat brațele fotoliului pentru a se ridica în picioare, în timp ce gura se deschidea pentru a striga după ajutor.

Înainte să facă asta, i-am tras un pumn în bărbie şi el a căzut din nou în fotoliu, încă o dată în stare de inconştiență.

— Bravo, Watson, a spus Holmes. Tentativa de a striga după ajutor confirmă, cel puțin, că are prieteni în acest loc şi că prietenii lui sunt duşmanii noştri. Prin urmare, nu avem decât puțin timp la dispoziție înainte ca ei să ia măsuri împotriva noastră. Ajută-mă să-l leg bine şi să-i pun căluş la gură.

Folosind un şervet de masă pe post de căluş şi câteva cearşafuri răsucite ca frânghie, l-am legat bine pe Holstein de scaun.

— Acum ce facem? Am întrebat.

— Trebuie să fugim. Cum nu putem ieşi cu demnitate pe unde am intrat... asta trebuie să fie ieşirea noastră, a spus apropiindu-se de fereastră.

M-am alăturat lui, la fereastră. Erau cam douăzeci şi cinci de picioare până jos. Holmes mi-a arătat tulpina unei plante agățătoare pe perete, la câteva picioare în stânga ferestrei.

— O vom folosi ca pe o scară. Mă tem că asta înseamnă să ne lăsăm aici valizele. Totuşi, trebuie să-mi iau sacul de călătorie pentru că am în el prea multe lucruri care s-ar putea dovedi inestimabil de valoroase înainte de a ne fi încheiat sejurul în Ruritania.

— Nici o rachetă fumigenă, deci? Am spus.

— Încet, cu discreție, Watson.

Uşurel şi pe tăcute ne-am pregătit de evadare. Holmes a pomit primul. Cu mare agilitate a trecut de la fereastră până la iederă şi a lunecat spre sol, fără nici un efort Mi-a făcut semn să-l urmez, dar înainte de a o face, i-am aruncat sacul de voiaj. L-a prins la fix. Cum eu eram mai greu decât prietenul meu, iedera a fost mai puțin tolerantă şi a trebuit să sar, înainte de a ajunge la sol, întrucât ramurile se desprindeau de perete sub greutatea mea. Ne-am grăbit înspre grajdul din fundul curții Norocul a fost de partea noastră, pentru că, înăuntru, am găsit doi cai rumegând ovăz. Deşi arătau neîngrijiți şi destul de slăbănogi, reprezentau un mijloc de scăpare. După o scurtă cercetare a grajdului, am găsit nişte hamuri care mai mergeau şi o pereche de şei vechi, cu care am pregătit caii de plecare. I-am scos şi i-am condus în jurul laturilor hanului, doar la câțiva yarzi de drum şi apoi am încălecat.

— Acum, Watson, suntem gata de un galop rapid? A întrebat Holmes cu o sclipire în ochi.

— Atât de rapid, cât de rapide pot fi mârțoagele astea două, am răspuns, pentru că amărâții noştri căluții înşeuați păreau atât de jalnici încât nu credeam să fie iuți de picioare.

Holmes a arătat spre baza dealului.

— Spre Strelsau, să căutăm reşedința Ambasadorului britanic.

Am galopat împreună şi, curând, am descoperit că aparența cailor era înşelătoare. Fie ne erau recunoscători pentru exercițiul fizic, fie cunoştințele mele despre cai erau mai limitate decât credeam eu, nu ştiu ce să spun, dar s-au năpustit pe urmele de roți, în mare viteză. Când am ajuns la bază, de unde peisajul începea să urce, Holmes a ridicat mâna şi m-a oprit pe neaşteptate.

— Ce-i?

Brațul lui lung s-a întins şi a arătat un punct în fața noastră, pe drum.

— Vezi norişorul ăla de praf, în depărtare?

— Da.

— Călăreții ridică asemenea nori când vin în goană mare. Ar fi o ironie a sorții dacă, după toate aceste eforturi, am călări drept în direcția unei hoarde de Albaştri.

— Crezi că sunt Albaştrii?

— Cel mai probabil. Aş spune că se află în drum spre a culege doi captivi de la Capul de Zimbru. Cel mai bine ar fi ca, pentru siguranța noastră, să descălecăm şi să ne ascundem în spatele tufişurilor de colo, până ce trec călăreții de noi — oricine ar putea fi ei.

Am făcut întocmai şi, câteva minute mai târziu, puteam auzi ritmul copitelor. Pe măsură ce se apropiau, ne-am întins pe burtă pentru a vedea călăreți.

Erau opt persoane şi pe mine m-au trecut fiorii când l-am văzut, îmbrăcate în uniformele lor albastre. Dar, cel care mi-a atras atenția, a fost conducătorul lor, care mergea la oarecare distanță în fața celorlalți. Stătea ridicat în şa, cu chipiul militar înclinat într-un mod foarte şic. Sub el, o figură cruntă: în ciuda gurii subțiri, care părea înghețată într-un zâmbet disprețuitor, ochii erau duri şi lipsiți de îndurare.

— Acesta este Rupert de Hentzau, a şoptit Holmes.

Rupert de Hentzau

Oraşul Strelsau îşi trăda originile medievale prin arhitectura veche şi străduţele înguste pietruite. Deşi ne aflam la sfârşitului secolului al XIX-lea, amprenta vremurilor noastre modeme părea să fi făcut o slabă impresie prin aceste locuri Cum Sherlock Holmes şi cu mine treceam călare prin poarta cu arcadă a capitalei, la puţin timp după ora opt, în acea dimineaţă, am fost izbiţi de pitorescul locului: case de locuit construite pe jumătate din lemn, grupate toate la un loc, aparent aplecându-se deasupra străzii pentru a-şi da bineţe una alteia, şi clădiri din piatră în culori dulci cu ornamente cioplite, toate neatinse de funinginea şi de murdăria datorate fumului şi ceţii care pătează aşa de mult edificiile din Londra.

În ciuda orei matinale, era agitaţie şi activitate. Oraşul se trezise şi se angajase pe de-a-ntregul într-o nouă zi. Puteam să ne amestecăm cu uşurinţă în şuvoiul crescător al orăşenilor care se duceau la treburile lor. Ne-am părăsit caii lăsându-i să se bucure de o odihnă binemeritată cu un sac cu ovăz la poarta unui grajd cu ştaif. Acolo am întrebat şi de Friedrichstrasse, pe care se afla Ambasada Marii Britanii. Sfătuiţi bine, ne-am trezit pe treptele unei mici clădiri cochete, la nici 15 minute după aceasta.

Holmes a dat cartea sa de vizită lacheului care a deschis la sunetul clopoţelului. Am fost rugaţi să aşteptăm în hol. În timp ce servitorul s-a îndreptat grăbit să-şi informeze stăpânul de prezenţa noastră. A lipsit doar câteva minute şi s-a întors pentru a ne conduce la biroul ambasadorului. Era o încăpere aranjată cu eleganţă; draperii de catifea roşie la

ferestre, covoare chinezeşti pe podele, scaune aurite, un candelabru mare de cristal care sclipea în lumina dimineții.

Lângă fereastră, stând în picioare lângă un pupitru bine lustruit, era un bărbat scund, chel, cu favoriți cărunți.

— Domnilor! Domnilor! A exclamat la intrarea noastră în cameră şi s-a grăbit să ne întâmpine cu strângeri de mâini însufleţite.

— Vă rog să luați loc, a spus, arătând fotoliile de lângă foc.

Holmes a scos scrisoarea lui Mycroft din buzunar şi i-a înmânat-o lui Sir Roger, care stătea în fața noastră cu picioarele lui scurte bine întinse în timp ce studia documentul într-un mod destul de superficial.

— Trebuie să vă mărturisesc că sunt total confuz, domnilor, a tuşit zgomotos, apoi a continuat: Trebuie să realizați că, de obicei, sarcinile mele aici în Strelsau sunt pur diplomatice. Spionii şi agenții care dispar sunt în afara domeniului meu de activitate.

Holmes a zâmbit cu înțelegere, dar ochii lui nu aveau nici urmă de căldură.

— Bine, bine, a continuat gazda noastră, nici unul nu păreți afectați de sosirea cu întârziere. Poate că veți avea delicatețea să-mi povestiți ce a determinat întârzierea dumneavoastră.

— Watson este povestitorul în echipa noastră, a replicat prietenul meu, destul de brusc.

— Ah, aşa, a spus Sir Roger şi şi-a întors atenția spre mine, cu sprâncenele ridicate a aşteptare. Am povestit pe scurt detaliile călătoriei noastre de la întâmplările din gara Köln până la nedemna noastră plecare de la Capul de zimbru. În timp ce eu făceam acest lucru, Holmes făcea curse prin încăpere, nerăbdător, cu sprâncenele încruntate în semn de frustrare.

— Pe cuvântul meu, ce poveste extraordinară, a spus Ambasadorul când am încheiat relatarea. Şi sunteți siguri că Rupert de Hentzau se află în spatele acestei mârşăvii?

— Absolut siguri, s-a repezit, cu răceală, Holmes.

— Într-adevăr! Ştiam, desigur, că i-a cauzat ceva probleme Regelui, dar niciodată nu am crezut că lucrurile sunt aşa de serioase. Totuşi, după ce am primit telegrama oarecum criptică de la domnul Mycroft, m-am dus chiar eu la gară în dimineața aceasta ca să întâmpin expresul Golden Lion şi, când am văzut că nu sunteți în tren, gândul mi s-a dus la ce-i mai rău. Şi-a netezit sprâncenele cu mâna. Ştiu că e destul de devreme, dar cu toate aceste întâmplări, simt că mi-ar prinde bine un coniac. Sper că vă alăturați mie şi apoi poate că vom putea discuta cu ce vă pot ajuta. Acum, vă rog să mă scuzați. Cu aceste cuvinte s-a ridicat şi s-a grăbit să iasă din încăpere.

Fața lui Holmes era înghețată şi imobilă.

— Ce se întâmplă, Holmes? Te comporți ciudat încă de la sosire. Eşti destul de grosolan cu Sir Roger.

— Ceva nu e cum trebuie aici, Watson. Nu pot spune ce anume în acest moment, dar ceva nu merge.

— Să nu-mi spui că ai început să te bazezi pe intuiție ca bază de raționament?!

— Bineînțeles că nu! Mintea şi nu sentimentul îmi spune acest lucru şi totuşi lucrurile merg încet. Nu pot să-mi explic de ce, a spus el rotindu-şi ochii şi bătându-şi cu degetul o sprânceană.

Uşa s-a deschis şi Sir Roger Johnson a intrat aducând o tavă de argint pe care se aflau trei pahare de coniac şi o sticlă. A pus tava pe birou.

— Acesta este un coniac ruritarian, din viile din Zenda. Are un gust special şi este foarte revigorant.

Sir Roger a turnat în pahare porții substanțiale pentru noi.

— Să sperăm, domnilor, că nu vor mai apărea alte dificultăți care să vă amenințe misiunea.

Am luat o înghițitură bună din lichidul care încălzea sângele şi-am simțit gustul arzător alunecând în jos pe gât

Holmes, care procedase la fel, a țipat deodată ascuțit şi a aruncat paharul la podea.

— Opreşte-te, Watson, a exclamat, luându-mi paharul din mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiam eu că e ceva, a spus el. Erau cizmele cele noi.

Dar, deja cuvintele păleau în auzul meu şi culorile vii ale camerei au început să se amestece în fața ochilor mei. Roşul draperiilor s-a amestecat cu pereții crem şi, în timp ce făceam paşi înainte, am văzut podeaua de sub picioarele mele venind spre mine. Mi-am dat seama, în timp ce întunericul mă înghițea, că am fost drogat.

***

M-am trezit brusc. Un şoc neaşteptat creat de apa înghețată pe fața mea m-a lăsat fără aer. Cu mare viteză, am fost propulsat pe un tunel întunecat înspre starea de inconştiență. Pe măsură ce mi se limpezea privirea şi ochii au început să fixeze obiectele, am fost capabil să sesizez ce este în jurul meu. Nu mă mai aflam în camera opulentă de la Ambasada Britaniei; noua mea locuință era mai întunecată şi mai spartană. Pereții, cu lambriuri din lemn de stejar, erau plini de capete de diverse animale şi arme vechi. Lumina rozalie a înserării se strecura prin cele două ferestruici, din stânga mea. Câteva lămpi cu gaz şi un butuc aprins pus într-o vatră de piatră erau singurele surse de lumină.

Mi-am scuturat capul în încercarea de a-l limpezi de drogul pe care-l înghițisem şi ca să scutur picăturile de apă care îmi rămăseseră pe față. Am văzut că eram legat de o scară de lemn, cum era şi prietenul meu Sherlock Holmes, care fusese şi el victima tratamentului cu apă rece. Cel care făcuse aceasta, având în mână găleata din care picura încă

apă, era Sir Roger Johnson, ale cărui figuri neclare erau luminate de flăcările pâlpâitoare.

Totuşi, alți doi ocupanți ai camerei mi-au atras atenția. Stăteau unul lângă altul privindu-l pe prietenul meu şi pe mine cu amuzament drăcesc. Am recunoscut figura înaltă şi ținuta țeapănă a baronului Holstein, țigara lui aprinsă luminându-i trăsăturile. A treia figură a ieşit uşor din umbră şi, deşi abia zărisem o singură dată fața rece şi crudă, ştiam că aparținea contelui Rupert de Hentzau.

— Mă bucur foarte mult că v-ați revenit, domnilor, a spus el moale. Bine ați venit la cabana de vânătoare a Regelui. Regret că Majestatea sa Regală, Regele Rudolf, nu poate fi aici, în persoană, pentru a vă întâmpina dar, mă tem că nu se simte prea bine. În acel moment a cos un chicot scurt trist Totuşi, absența aceasta nu are consecințe importante, pentru că foarte curând intenționez să-mi asum proprietatea, nu numai a acestei cabane, înțelegeți, ci a tuturor proprietăților, terenurilor, titlurilor aparținând Regelui — inclusiv tronul Ruritaniei. Strălucind de aroganță răuvoitoare, fața lui lucea cu acea strălucire a fanatismului pe care o remarcasem anterior la câțiva din adversarii noştri care se hrăneau cu acelaşi vis blestemat.

— Sunt sigur că veți fi încântați să aflați că cel care mă asistă în ascensiunea mea este un concetățean al dumneavoastră: un domn Rassendyll.

Holmes continuă să tacă, trăsăturile lui imobile ca o mască netrădând nici una din emoțiile sau nici unul din gândurile lui. Lipsa de reacție 1-a deranjat pe Hentzau şi zâmbetul a dispărut de pe buzele lui.

— Mi-ați provocat oarecare neplăceri, domnule Holmes, a continuat contele, arătând cu degetul înmănuşat spre prietenul meu. Te-ai amestecat în operațiunea mea de la Londra, provocând moartea a trei agenți loiali mie. Ai scăpat de rețeaua

mea din Köln şi ai reuşit chiar să evadezi din ghearele baronului, aici Holstein l-a privit cu răceală pe Holmes, dar în atitudinea lui tensionată se simțea şi furia.

Rupert de Hentzau a încheiat:

— Totuşi, am satisfacția că ați fost doborâți, în sfârşit, în propria voastră Ambasadă. Ce ironie a sorții, nu?

Nu m-am mai putut abține văzându-l pe acest răufăcător cum ne ataca în felul lui arogant. Am tras cu disperare de legăturile cu care eram imobilizat, dar fară succes.

— Un alt impostor de-al dumneavoastră şi un trădător, am acuzat eu.

— Dimpotrivă, doctore Watson, a replicat cu glas mieros Rupert. Sir Roger este un om inteligent care-şi cunoaşte interesul.

M-am uitat cu dezgust la trădător, dar el mi-a evitat privirea.

— Nu fiți aşa de dur cu Sir Roger, a intonat Rupert, un om plictisit şi singur, țintuit într-o țară străină mulți ani, fără să aibă mare lucru de făcut… are şi el nevoie de diversitate, de puțin confort. Iar puterea şi banii sunt foarte convingătoare.

— Sunt de asemenea şi foarte corupătoare şi sunt extrem de eficiente când sunt folosite de către şi pentru unii fară principii, a remarcat Holmes, pe un ton reținut.

— Ah, domnule Holmes, sunt aşa de bucuros că vă alăturați micului nostru tete-à-tete. Bineînțeles că am citit despre talentele dumneavoastră şi sunt mândru că ați simțit că este necesar să călătoriți, atâta drum, de la Londra, numai pentru a-mi permite mie să vă spun „la revedere”.

Holmes şi-a permis un surâs discret..

— Aş fi un amărât de individ, într-adevăr, dacă aş permite unui tip mârşav ca tine să provoace sfârşitul carierei mele. Au încercat unii şi mai buni ca tine, dar au dat greş.

Hentzau a râs.

— Ce bravură! Lipsit de mijloace ca un pui de găină şi crezând că el are pâinea şi cuțitul. Un triumf clasic de optimism in legătură cu realitatea dură. O boală tipic englezească, dobândită, sigur, pe terenurile de golf din Eton, nu-i aşa Sir Roger?

Micul trădător arăta încurcat.

— Hai să terminăm treaba! Hai să-i omoram şi gata, a spus el cu nerăbdare.

— Vedeți ce nerăbdător este să vă piardă, domnilor! Abia dacă mai poate aştepta să vi se scurgă sângele din vene, a accentuat contele.

— Vrea să scape de noi pentru că noi suntem dovada propriei lui trădări. Este condus de propria lui laşitate, am intervenit eu disprețuitor.

Remarca mea a aprins o furie animalică în Sir Roger şi, cu un icnet, omulețul a făcut câțiva paşi spre mine cu intenția să mă lovească, dar contele 1-a oprit:

— Toate la timpul lor. Nu eşti singurul care doreşte eliminarea duşmanilor. Şi baronul este nerăbdător să-i vadă suferind pentru amestecul în treburile noastre.

Holstein se uita la noi cu ochii mijiți, întorcându-şi privirea ironică de la mine la Holmes.

— Ei bine, domnule Holmes şi doctore Watson, mă tem că a venit timpul să plec, dar, după cum vedeți, vă las pe mâini bune. Din păcate, am aşa de multe treburi presante de rezolvat, în legătură cu sosirea Regelui Boemiei, peste două zile, încât nu mai pot rămâne pentru a fi prezent la... uciderea voastră.

— Conte Rupert, a spus Holmes cu putere, înainte să pleci, aş vrea să-ți spun un lucru.

Adversarul nostru a părut uluit şi şi-a arătat dinții:

— Nu cumva ultimele tale cuvinte? A spus, dându-şi capul pe spate, într-un hohot de râs gutural. Fii atent, baroane, le putem grava pe piatra lui de mormânt

Holmes nu părea nici nervos, nici dezarmat de răspunsul lui Rupert.

— Hai, detectivule, ce ai să ne spui? A spus Hentzau rar, după ce amuzamentul i-a trecut.

— Sunt cuvinte asupra cărora tu trebuie să meditezi. Dacă iei coroana, cât de sigur vei fi pe ea? Acțiunile tale au arătat altora calea de a uzurpa Coroana şi aceştia pot învăța de la tine şi-ți pot urma exemplul. Uită-te la Holstein. Cât timp se va mai mulțumi să fie în umbra ta? „Iubirea prietenilor vicleni se transformă în frică" în asemenea situații. Va trebui să fii în alertă tot timpul, să nu ai încredere în nimeni. Şi, întotdeauna, vor există cei care sprijină dinastia Elfberg, permanent în aşteptare… să-şi recapete ceea ce este, de drept al lor. Opreşte jocul acesta nebunesc acum, cât mai ai posibilitatea să o faci. Mai târziu nu vei mai putea face nimic.

— Foarte frumos discurs, domnule Holmes, Ceea ce se pare că nu realizezi dumneata este că eu nu-mi pot nega destinul. Am fost născut ca să conduc, să port coroana țării mele. Rudolf este un rege slab şi ineficient. Ruritania are nevoie de mine, plânge după mine. Nu-i pot ignora chemarea.

Cu aceste cuvinte Rupert de Hentzau a părăsit încăperea şi, după puțin timp, am auzit calul lui îndepărtându-se în galop. Pentru o vreme totul a rămas nemişcat în cameră, pocnetul butucului în foc fiind singurul sunet care strica liniştea.

Baronul Holstein a fost primul care s-a agitat. Şi-a aruncat țigareta în flăcări şi s-a întors cu fața la Holmes şi la mine.

— Acum e momentul pentru o mică distracție, a anunțat el. Fața lui îşi pierduse acea lumină a tinereții pe care o avea în trăsură în timpul călătoriei spre Zimbrul Albastru. Devenise o mască dură şi sinistră.

Sir Roger Johnson încă părea să fie nervos şi nu se simțea în largul lui. Eram sigur că îl apăsau toate implicațiile actului lui de trădare. Promisiunile de bani şi putere îi ascunseseră din

fața ochilor realitatea. Era ca şi cum niciodată no şi-ar fi dat seama că vor urma astfel de vărsări de sânge.

— Ce obții cu adevărat din aceasta? L-am provocat eu. Treizeci de arginți? Crezi tu că moartea noastră va fi acceptată fără întrebări în Anglia? Vor veni alții după noi ca să investigheze. Îi vei ucide şi pe aceia?

Fața lui Johnson s-a umplut de neliniște.

— Hai să terminăm odată! A spus către Holstein.

— Nu fii aşa de nerăbdător, prietene. Acestea sunt numai cuvintele disperate ale unui om, fără speranță. Spunând acestea, Holstein a înfipt vătraiul în mijlocul focului. Vom vedea dacă aceşti doi gentlemani vor fi la fel de curajoşi când voi termina cu ei.

Sir Roger a inspirat adânc.

— Ce ai de gând să faci? A întrebat, cu vocea tremurătoare.

Holstein şi-a prins barba între degete:

— Ei şi-au pus amprentele pe mine, aşa că am de gând să le întorc numai complimentul.

— Vezi, Watson, a spus Holmes politicos, în ciuda zvonurilor care spun contrariul, unii din băştinaşi sunt încă barbari pe aici, având mentalitatea omului din Neanderthal.

Mi-am dat seama că făcea aceste remarci provocatoare pentru a câştiga timp, pentru că, în timp ce vorbea, am putut vedea cum îşi mişca degetele în încercarea de a se elibera din legături. Totuşi, eforturile lui au rămas fără rezultat legăturile nu au cedat.

Holstein a chicotit la auzul cuvintelor lui Holmes.

Scoțând vătraiul din flăcări, a ridicat capul înroşit al acestuia spre fața sa, scăldând-o în luciri de chihlimbar.

— Acum, domnule Holmes, unde să imprim această marcă? A spus el, avansând spre prietenul meu.

Regina Flavia

Evenimentele care au urmat discursului amenințător al lui Holstein la adresa lui Sherlock Holmes, s-au întâmplat cu aşa repeziciune, încât, cred că mi le reamintesc, zburând ca nişte imagini dintr-o pantomimă macabră. Părea că baronul era pe punctul de a însemna fața prietenului meu cu fierul înroşit al vătraiului, când, cu o bruschețe care m-a făcut să-mi pierd de tot respirația deja diminuată, s-a deschis uşa. Baronul şi Sir Roger s-au învârtit pe călcâie la auzul zgomotului şi au văzut în cadrul uşii un bărbat bine făcut, în uniformă militară, agitându-şi sabia.

Fără o vorbă s-a aruncat în cameră în direcția lui Holstein, care, reacționând la pericolul iminent, a aruncat vătraiul înroşit în foc spre străin. Acesta a atins brațul bărbatului şi, pentru un moment, înainte ca vătraiul să cadă pe podea, atmosfera s-a umplut de un miros pătrunzător de material ars. Străinul nu a fost rănit de proiectil, dar scurta ezitare i-a dat lui Holstein destul timp să ia de pe perete o sabie din cele expuse ca ornamente.

Sir Roger se ghemuise ca un laş într-un colț lângă şemineu, în timp ce bărbații se confruntau unul cu celălalt şi începuseră să se atace şi să pareze cu săbiile lor.

În timp ce priveam neputincioşi, cum cei doi, foarte îndemânatici în mânuirea săbiei, se luptau, ne zbăteam cu furie ca să ne eliberăm din legături. Smucindu-mă din greu, am început să capăt mai multă libertate de mişcare şi, treptat, frânghiile s-au slăbit. În încercarea de a mă elibera,

aproape că mi-am răsturnat scaunul: când micul englez a văzut asta, fie de frică, fie din pricina plăpândului lui curaj, a reacționat luând din foc un butuc de lemn aprins din grămada de lemne din şemineu şi s-a mişcat îndreptându-se spre mine pentru a mă lovi cu el. Holmes a reacționat cu mare viteză, aruncându-şi picioarele înainte cu mare forță, făcându-l pe nemernic să cadă cât era de lung, la podea. Apoi, încă legat de scaun, Holmes s-a ridicat în picioare şi, cu mare efort, s-a târât spre şemineu. Ajuns acolo, s-a rotit şi a izbit scaunul de marginea din piatră sculptată a acestuia. A făcut aceasta încă de două ori, în lovituri succesive rapide şi, cu un scrâşnet, scaunul despicându-se şi pleznind s-a rupt în bucăți.

După încă un efort, brațele i s-au eliberat complet. Sir Roger se ridicase nesigur pe picioare, dar, acum, Holmes era în stare să-i adreseze diplomatului trădător o lovitură bine direcționată. Cu un strigăt, el s-a dat înapoi, nimerind între duelişti, chiar în momentul în care Holstein îşi împingea înainte, în atac, spada. Sabia 1-a străpuns pe trădătorul surprins şi uluit, chiar sub inimă şi acesta, cu un scâncet de durere, s-a prăbuşit pe podea, ținându-se de piept

Holstein era pentru moment confuz, din pricina turnurii pe care o luaseră evenimentele şi adversarul său a putut să-l atace şi să-i străpungă brațul. El s-a dat înapoi cu un țipăt scurt şi, apoi, cum sângele începea să pătrundă prin mâneca hainei, a scos un urlet de furie şi s-a aruncat asupra străinului. Era un gest condus de furie, nu de ştiința luptei şi această mişcare a permis săbiei străinului să găsească altă țintă uşoară. Holstein a strigat de durere şi s-a retras prăbuşindu-se într-un scaun. Adversarul lui a înaintat cu sabia în poziție de atac.

Acum, durerea şi furia controlau acțiunile lui Holstein care lovea în toate părțile în dezordine, străinul parând uşor

atacurile, înaintând pas cu pas. Cu un strigăt de ură, Holstein alonja violent, sabia lui despicând aerul. Străinul sărea sprinten într-o parte, evitând lovitura şi, strecurându-şi sabia în diafragma neprotejată a baronului.

Ochii lui Holstein se rostogoleau nebuneşte, de durere, şi gura lui, mişcându-se rapid, scotea numai sunete guturale, sugrumate, în timp ce el se izbea de perete. Adversarul a făcut rapid paşi înainte şi cu un strigăt amar, şi-a înfipt sabia în pieptul lui Holstein. Baronul şi-a lăsat capul pe spate cu o smucitură, uitându-se la noi cu fața schimonosită de durere, dar având un rictus răuvoitor pe buze.

— Adio, a croncănit el, un lung adio tuturor gloriilor mele. A făcut câțiva paşi, încă agitându-şi sabia, apoi a căzut în genunchi, a râs amar, nătâng, în timp ce sângele începea să-i coloreze colțul gurii. În sfârşit, a căzut cu fața în jos, doar la un picior depărtare de confratele lui în ale trădării:

Câteva momente a fost linişte, nimeni nu a făcut nici o mişcare. Era ca şi cum toți trei, Holmes, eu şi străinul, pozam pentru un tablou sângeros. Cel care a rupt tăcerea a fost spadasinul.

— Sunt Fritz von Tarlenheim, ofițer în serviciul Majestății-Sale Regele Rudolf al V-lea, a spus, pocnindu-şi călcâiele şi înclinându-se scurt.

— Suntem prieteni uniți de aceeaşi cauză, a replicat Holmes, întinzându-şi mâna spre campion.

— După câte ştiu, Sir, nu ați fost prizonieri ai contelui Rupert.

— Sunt Sherlock Holmes.

— Detectivul englez?

Holmes a dat din cap, aprobator.

Tarlenheim a apucat mâna lui Holmes încă o dată şi a scuturat-o cu entuziasm.

— Sunt deosebit de încântat să vă cunosc, sir. Am citit desigur despre geniul dumneavoastră.

— Şi eu, am intervenit cam brusc, sunt încă legat.

Amândoi au zâmbit şi Holmes m-a eliberat rapid.

— Acesta este prietenul şi biograful meu, doctorul John Watson, m-a prezentat el, în timp ce eu mă bucuram in sfârşit de libertate şi-i strângeam mâna lui Tarlenheim. Ne aflăm în Ruritania, a continuat Holmes, într-o misiune dată nouă de colonelul Sapt. El ne-a angajat la Londra pentru a descoperi urma lui Rudolf Rassendyll. Urmărirea lui ne-a condus la Strelsau.

— Rassendyll este în Strelsau?

— Nu sunt sigur că este deținut în capitală, dar cu siguranță se află în țara dumneavoastră.

Tarlenheim arăta şi uluit şi alarmat.

— Poate îmi spuneți povestea toată, domnule Holmes.

Cum flăcările din cămin se micşorau, Sherlock Holmes, cu economie de cuvinte şi precizie în detalii, ceea ce era a doua natură a lui, a reluat esențialul începând cu vizita lui Sapt până la momentul în care noi fusesem drogați, la reşedința ambasadorului. Când Holmes a ajuns la momentul uciderii lui Sapt, Tarlenheim a gemut cu durere şi-a dat un pumn în şemineu.

— Rupert va plăti aceasta faptă cu propriul lui sânge, a jurat el. Jur pe ceruri că chiar dacă trebuie să-mi sacrific propria viață pentru asta, el va plăti!

Câteva minute eliberatorul nostru s-a luptat cu emoțiile lui amestecate, părerea de rău, furia, până ce a reuşit să se adune şi i-a spus lui Holmes să continue. Când Holmes a încheiat povestirea, Tarlenheim s-a aplecat spre şemineu, privind fix, gânditor, în cenuşa incandescentă.

— Situația e mult mai rea decât îmi imaginam, a spus el vorbind rar. Credeam că avem sub supraveghere strictă

mişcările şi operațiunile lui Rupert şi ale Albaştrilor. Evident, ne-am înşelat. Totuşi, simt convins că Rassendyll nu este deținut în Castelul Zenda, nici la Hanul Zimbrul Albastru sau la garnizoana principală a Albaştrilor, castelul din Berenstein. Am supravegheat toate aceste locuri douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. La fel şi această cabană de vânătoare. Şi-a întors fața de la foc înspre noi. Era un tip bine făcut, îndesat, cu o figură frumoasă, cu trăsături bine creionate decorate cu o mustață bogată şi ochi căprui, sensibili.

— Rupert a început să țină întruniri aici, noaptea, din moment ce nu mai este folosit deloc de Rege. Bineînțeles, aceasta este scena triumfului lui anterior. Tot aici Regele a fost drogat şi de fapt răpit în ziua încoronării lui. Abia în ultima săptămână mi-am trimis oamenii să supravegheze acest loc, dintr-un ascunziş din pădure. Şi-a relaxat uşor trăsăturile încordate. Ofițerului de serviciu îi datorați faptul că mai sunteți în viață pentru că atunci când l-a văzut pe Rupert sosind împreună cu Holstein, cu un alt bărbat şi doi prizonieri, mi-a raportat imediat şi eu am socotit că e potrivit să vin să văd ce se petrece.

— Vă suntem extrem de recunoscători că ați făcut acest lucru, l-am asigurat eu.

— Spune-mi, a intervenit Holmes, ştiai deja de complicitatea lui Sir Roger Johnson?

— Îl suspectam, dar nu aveam probe — altfel am fi raportat Guvernului Britanic şi am fi luat măsuri noi înşine.

Instinctiv am priviți cu toții spre forma ghemuită a Ambasadorului britanic. E ceva trist, sobru, când un compatriot moare, dar eu nu simțeam nici o milă în sufletul meu pentru acest omuleț lipsit de scrupule.

— Faptul că acest Rassendyll se află aici în Ruritania, a continuat Tarlenheim, constrâns să facă pe Regele, pentru

noi înseamnă o criză. Avem foarte puțin timp la dispoziție. Regele Boemiei soseşte peste două zile. Ce naiba putem face?

— Trebuie să începem prin a nu ne pierde încrederea, 1-a sfătuit Holmes. Sarcina noastră cea mai presantă este să aflăm unde se află Rassendyll, păzit de Albaştri.

— Chiar dacă am putea face acest lucru, cum ne poate el fi de folos? Dacă Rassendyll se opune lui Rupert, va fi descoperit de către Conte şi toate detaliile scandalului încoronării vor fi dezvăluite, discreditând orice credibilitate a lui şi a liniei sale regale.

— Hentzau pare că ne are la mână, am remarcat cu deznădejde.

Holmes şi-a pus mâna pe umărul lui Talenheim îmbărbătându-l.

— Deşi este un joc al hazardului în care, după cum s-ar părea, Rupert deține toți aşii, Sherlock Holmes are încă ceva de spus în această afacere.

Cuvintele lui Holmes au liniştit puțin trăsăturile îngrijorate ale lui Tarlenheim.

— Domnilor, a spus el luând o decizie, sugerez să ne întoarcem la Palatul Regal din Strelsau şi să o informăm pe Regină asupra acestei situații.

***

Am cunoscut femei de naționalități, şi de pe continente diferite, dar, pot spune, că niciodată nu am văzut o femeie a cărei față să combine aşa o frumusețe strălucitoare cu o seninătate grațioasă, ca fața Flaviei, soția Regelui Ruritaniei. Trăsăturile îi erau delicate şi pielea, pe care o suspectam a fi, m mod natural, palidă, avea o transparență care radia fermecător. Albul pielii era şi mai accentuat de părul negru ca pana

corbului care-i încadra frumoasa figură. Modul ei de a fi era blând şi sobru mai degrabă decât regal, dar aceasta îi sporea atractivitatea. Sherlock Holmes, care rar remarca trăsăturile unei femei, altfel decât ca o sursă de deducții, era vizibil impresionat de felul cum arăta ea.

Am întâlnit-o pe Regină în apartamentul său particular, la Palat, mai târziu, în aceeaşi noapte.

Tarlenheim avusese o întrevedere particulară cu Majestatea-Sa cu puțin timp înainte ca eu şi Holmes să fim invitați să intrăm. Între timp, mie şi lui Holmes ni se dăduseră apartamente şi am putut să ne spălăm şi să ne pregătim cum se cuvine pentru audiența la Regină.

După ce Tarlenheim ne-a prezentat Reginei, ea ne-a luat mâinile şi ne-a urat, cu căldură, bun venit. Apoi, fără a ne preveni în vreun fel, masca ei de prietenie a dispărut şi trăsăturile s-au acoperit de tristețe, ochii s-au umezit, şi şi-a întors capul ca să-şi ascundă lacrimile.

Tarlenheim ne-a privit întunecat.

— Se pare că norocul ne-a părăsit, domnilor. În seara aceasta am primit cea mai grea lovitură. Regele e mort.

— Mort? Am strigat eu.

— Trupul lui slăbit a cedat într-un târziu în fața luptei cu febra creierului.

Am oftat involuntar. Sherlock Holmes nu a spus nimic, dar am văzut că era la fel de şocat ca şi mine de această turnură neaşteptată a evenimentelor. Era o veste zdrobitoare şi părea că şterge orice speranță de a lupta cu succes împotriva schemelor lui Rupert. Nu mai exista rege, nici moştenitor la tron şi nici un obstacol care să-l împiedice pe contele Hentzau, cu puterea Albaştrilor alături de el, să pună stăpânire pe regat.

Stăpânindu-şi suspinele, Regina s-a întors cu fața la noi, ştergându-şi ochii cu o batistă.

— Nu mai era omul pe care l-am iubit, a spus liniştită, mai mult sieşi decât nouă, şi în ultimul an nu mai era nici măcar bărbatul cu care m-am măritat, dar… era Regele meu. Şi-a închis ochii pentru un moment, apoi a continuat. Odată cu dispariția lui Rudolf, nu mai există nici o cale prin care contele Rupert să fie împiedicat.

Holmes a făcut un pas înainte.

— Iertați-mă, Majestate, dar eu cred că există. Moartea Regelui este o pierdere considerabilă, nu neg aceasta, atât personal, cât şi pentru cauza Elfberg, dar aceasta nu trebuie să ne încurce în misiunea noastră de a-l opri pe Rupert de Hentzau să ia Coroana şi să instaureze o nouă dinastie.

Vorbele lui fuseseră spuse cu blândețe, dar cu o hotărâre persuasivă care a avut o putere aproape magică.

— Trebuie, cu orice preț, să ținem secretă moartea Regelui, pentru că aceasta nu numai că ne va oferi mai mult timp pentru a ne pune planurile în practică şi a acționa împotriva duşmanilor noştri, ci, de asemenea, dacă vestea ajunge în tabăra Albaştrilor, va elimina orice motivație de a-l ține pe Rassendyll în viață.

Ochii Reginei s-au mărit de uimire şi şi-a dus mâna la gură, pentru a reține un strigăt.

— Este adevărat, Majestate, am fost şi eu de acord. Ce nevoie mai are Rupert de un înlocuitor al regelui când adevăratul rege este mort?

Flavia şi-a scuturat capul cu tristețe.

— Ce să facem? A întrebat ea, dar, înainte ca vreunul dintre noi să poată răspunde, s-a întors apucându-l de braț pe prietenul meu.

— Fritz mi-a spus că sunteți un om foarte inteligent şi plin de forță, domnule Holmes. Ne puteți ajuta?

— Cred că pot, a răspuns cu blândețe detectivul. Dacă-mi veți permite să conduc operațiunile, am un plan în care am încredere că poate avea succes.

Regina 1-a studiat pe Holmes un moment şi apoi a aruncat o privire întrebătoare spre Tarlenheim care a răspuns repede:

— Cred că singura noastră speranță este să facem ce doreşte domnul Holmes.

Ea a dat din cap aprobator şi 1-a înclinat mai grațios spre prietenul meu.

— Foarte bine, domnule Sherlock Holmes, viitorul Ruritaniei este în mâinile dumneavoastră.

Cabana de la Lacul Teufel

Cum se apropia miezul nopții, Holmes şi cu mine ne-am întors la reşedința noastră din palatul regal discutând cu Tarlenheim despre următoarea noastră mişcare. Regina Flavia se retrăsese mai devreme după ce-şi exprimase mulțumirile față de Holmes şi îi ceruse lui Tarlenheim să o țină la curent cu hotărârile noastre.

Inima-mi fusese cucerită de această frumoasă doamnă care era aşa de singură în tragedia ei. Povara titlului şi datoriilor de regină atârnă mult mai puternic atunci când necazurile personale îți pun stăpânire pe inimă.

Holmes ceruse o hartă a Ruritaniei, asupra căreia era acum aplecat, cercetând-o cu lupa. Aceasta, şi alte accesorii misterioase conținute de sacul lui de voiaj, fuseseră recuperate de un om al lui Tarlenheim ceva mai devreme în acea noapte din grajdul în care fuseseră lăsate. Acum, degetul lung al lui Holmes indica un anume punct pe hartă.

— Sunt convins că Rassendyll este ținut prizonier aici, ne-a anunțat el.

Tarlenheim a examinat locația.

— În Lacul Teufel! A remarcat el cu uluire.

— Nu, nu în lac, prietene, ci la bătrâna cabană de pescuit a Regelui, a explicat Holmes.

Ruritanul se îndoia.

— Ce vă conduce la această concluzie?

— Mai multe mici detalii. Holstein, în încrederea lui arogantă, ne-a arătat de fapt cabana în drum spre Capul de

Zimbru, gândindu-se că nu vom trăi destul pentru a folosi această informație, dar noi i-am dat importanță. El ne-a spus că acum cabana este total neglijată, deşi eu am văzut cum se reflectau razele soarelui în ferestre. Lumina soarelui nu străluceşte pe ferestre murdare, neglijate. Mai exista de asemenea o bărcuță cu vâsle legată în stuf, chiar mai jos de cabană. Ravagiile timpului şi vremii ar fi scufundat barca sau ar fi trimis-o în larg dacă bineînțeles barca nu ar fi fost folosită şi cabana locuită. Este de asemenea adevărat dacă spunem că Rupert, folosind cabana de vânătoare ca propriul lui ascunziş, îşi urma propria politică de a prelua toate proprietățile Regelui, aflate în părăsire.

Schimbarea expresiei lui Tarlenheim, în timp ce-l asculta pe prietenul meu, era evidentă. Trăsăturile lui au trecut de la neîncredere la o emoție greu de stăpânit.

— Este, desigur, posibil, a acceptat el. Cabana este destul de aproape de Castelul Zenda pentru a-i conveni foarte mult lui Rupert. Este cel puțin important ca să investigăm locul, mâine dimineață. Voi lua cu mine o trupă de soldați şi voi cerceta locul.

— Nu! A exclamat Holmes. Acesta este ultimul lucru pe care trebui să-l faceți. Trebuie să mergem acolo în trei, numai noi trei, fară să ne vadă cineva. Trebuie să supraveghem cabana de la distanță ca să vedem ce se întâmplă exact acolo.

Tarlenheim s-a încruntat.

— Vă rog să aveți încredere în mine. Situația este prea delicată spre a fi rezolvată prin folosirea forței. Viclenia, atenția şi precauția sunt cele care ne vor ajuta cel mai mult.

— Nu-mi spuneți şi mie la ce vă gândiți? Nu-mi place să acționez fară să ştiu motivația.

— Toate la timpul lor. Vă rog bazați-vă pe mine. Ideile nu sunt încă bine definite nici în mintea mea şi, într-o oarecare

măsură, sunt dependente de rezultatele misiunii noastre de recunoaştere. Nu vă voi ține în întuneric mai mult decât este necesar, credeți-mă.

— Foarte bine, a răspuns Tarlenheim, bătând în retragere. Când pornim?

— Ei, cum Watson şi cu mine ne-am petrecut cea mai mare parte a zilei în somn profund, o odihnă scurtă de câteva ore ne va revigora şi ne va face gata de plecare.

— Foarte bine. Este cam la o oră depărtare dacă mergi călare. Vom fi la cabană înainte de răsărit.

— Excelent. Eşti gata, nu-i aşa, Watson?

— Desigur, am răspuns, dar mi-ar pica bine ceva de mâncare înainte de plecare.

Amândoi bărbații au râs.

— Bineînțeles, prietene, sunt sigur că prietenul nostru Tarlenheim va putea aranja ceva în acest sens.

— Ceva cald, am intervenit aducându-mi aminte de carnea rece şi brânza de la micul dejun anterior.

— Când Rudolf Rassendyll era la Palat, el îşi începea ziua cu şuncă şi ouă. Vă surâde ideea, doctor Watson? A întrebat Tarlenheim.

— Îmi surâde foarte bine, am fost de acord eu.

***

La un moment dat, înainte de ivirea zorilor zilei următoare, entuziasmat de micului dejun promis, şedeam în şa în direcția Lacul Teufel şi a cabanei de pescuit a Regelui. Era o noapte fără lună, cu puține stele pe cerul indigo, iar eu şi Holmes ne țineam foarte aproape de Tarlenheim care deschidea drumul. La scurt timp după ce am părăsit oraşul, ne-am cufundat în Pădurea Zenda. În întuneric, nici o cărare nu putea fi descoperită, dar Tarlenheim s-a strecurat prin

frunzişul bogat fără ezitare. Curând, soarele a început să lumineze, aşa că am putut vedea suprafaţa apei gri printre copaci. Apoi am ajuns la cel mai mare stejar pe care-l văzusem eu vreodată, ale cărui ramuri masive se întindeau mult deasupra pădurii înconjurătoare.

— Acesta este Stejarul Elfberg, a spus Tarlenheim. Povestea spune că a fost plantat în secolul al XV-lea, de către Gustav, primul dintre regii Elfberg. Se spune că va sta în picioare atâta vreme cât pe tronul Ruritaniei va fi un Elfberg.

— Arată destul de zdravăn ca să pună sub semnul întrebării chiar şi provocarea lui Rupert, a comentat Holmes, sarcastic.

Tocmai trecusem de stejarul cel mare când Tarlenheim ne-a spus să stăm pe loc.

— Cred că ar fi înţelept să mergem pe jos de-acum, o milă sau cât o mai fi de mers, a spus el, descălecând.

Holmes şi cu mine l-am urmat ţinându-ne caii de căpăstru, mergând în inima masei groase de arbuşti, unde i-am lăsat ascunşi bine vederii. Am mers pe nişte urme bătătorite, nu prea mare distanţă, apoi Tarlenheim ne-a spus să părăsim cărarea şi să ne continuăm drumul prin stufărişul des. Apropiindu-ne de cabana de pescuit, terenul se înălţa treptat. Atingând coama povârnişului blând, am văzut cabana cam la douăsprezece picioare mai jos, în faţa noastră.

Era încă linişte, nici un semn de viaţă, când Holmes ne-a arătat dâre de fum gri ieşind din coş.

— Iată, este cineva în clădire, a şoptit el. Aşezaţi-vă confortabil. Ar putea fi o aşteptare lungă. După cum mergeau lucrurile era mult adevăr în cuvintele lui Holmes, dar nu am avut prea mult de aşteptat până când am fost martorii unei oarecare activităţi la cabană.

Soarele portocaliu se ridica pe cer, începând să încălzească aerul şi să disperseze ceața ezitantă a dimineții care se ridica deasupra lacului, când am auzit uşa de la intrarea cabanei deschizându-se; un bărbat în pantaloni bufanți închişi la culoare şi cămaşă țesută grosolan, fără guler, a ieşit afară, întinzându-se. Stătea cu spatele la noi, dar după înălțime, comportare şi claia de păr roşu, era evident că era Rudolf Rassendyll. M-am întors nerăbdător spre Holmes care a aprobat liniştit confirmându-mi supoziția.

Tarlenheim dădea de asemenea semne de mare emoție la descoperirea aceasta.

— Este minunat, a şoptit el.

Când Rudolf s-a întors spre noi, permițându-ne să-l privim în față, pentru prima dată, am putut remarca asemănarea lui izbitoare cu Rudolf al V-lea. Este adevărat că văzusem numai fotografii ale regelui ruritan, dar în ochii mei Rassendyll, chiar şi fără uniforma regală, era imaginea în oglindă a Regelui.

O altă figură şi-a făcut apariția din cabană, purtând o tunică cum purtau Albaştrii şi o flintă. S-a apropiat de Rassendyll, adresându-i câteva cuvinte, pe care noi nu le puteam auzi. in timp ce discutau, ofițerul s-a întors, permițându-ne să-i vedem fața.

Era un bărbat de vârstă mijlocie cu nasul rupt şi un ten pământiu.

— Acela este căpitanul Salberg, unul dintre cei mai de încredere ofițeri ai lui Rupert, a şuierat Tarlenheim.

Cei doi bărbați păreau a fi relaxați, simțindu-se bine unul cu celălalt, fiind prietenoşi, dar Salberg nu a renunțat deloc la puşcă. Împreună s-au îndreptat spre malul apei.

— Mă întreb câți oameni de-ai lui Rupert mai sunt în cabană, am spus eu.

— Doar timpul ne va lămuri, dar cred că nu sunt mulți, pentru că pare că avem de-a face cu un fel relaxat de

închisoare. Rupert care nu prea se teme că Rassendyll, va încerca să scape. Gărzile sunt aici să împiedice să fie răpit mai degrabă, decât pentru a-l opri pe el să fugă, a observat Holmes.

Tarlenheim a ridicat puşca şi a ţintit în direcţia lui Salberg.

— Aşa de uşor aş putea să-l împuşc, a spus el şi apoi am putea să-l prindem pe Rassendyll şi să fugim de-aici.

— În afară de faptul că l-ai scăpa pe Rassendyll de duşmanii lui, această acţiune nu ar face nimic altceva decât să compromită cauza pentru care luptăm.

Tarlenheim s-a încruntat, dar a lăsat puşca jos.

— Ştiu că aveţi dreptate, sir, dar prilejul este aşa de tentant…

În timp ce vorbea, din cabană şi-a făcut apariţia un alt bărbat cu un şorţ alb în jurul mijlocului. I-a strigat pe ceilalţi doi să se întoarcă.

— Se pare că micul dejun este servit, am remarcat eu, nostalgic.

— Să nu-mi spui că iarăşi îţi este foame, doctore, a remarcat Tarlenheim cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o sclipire ghiduşă în ochi.

— Din ceea ce vedem noi aici, a spus Holmes, s-ar părea că paza lui Rassendyll este asigurată numai de doi bărbaţi.

— Mai pot fi alţii, înăuntru.

— Adevărat, Watson. Va trebui să aşteptăm ca să vedem aceasta.

Nimic nu s-a mai întâmplat în următoarele două ore şi apoi Rassendyll şi Salberg şi-au făcut din nou apariţia. Ofiţerul avea încă flinta în mână, în timp ce Rassendyll se necăjea cu o undiţă de pescuit, pe care o înghesuia în barca cu vâsle legată la malul lacului. Împingând barca de la ţărm, cei doi bărbaţi au sărit în ea. Am realizat că aceasta trebuia

să fie barca pe care o zărise Holmes din trăsură in timpul călătoriei spre Capul de Zimbru. Cu Rassendyll la vâsle, au început o cursă spre mijlocul lacului. Soarele era deja sus de-acum, reflectându-se în lucirile apei albastre.

Sherlock Holmes ne-a tras de mânecă:

— Trebuie să vorbesc cumva cu Rassendyll, singur, fără să ştie răpitorii lui, mi-a spus el. Trebuie să-l informez cu privire la situație, aşa cum este ea acum şi să-l includ în planurile noastre.

— Cum, doamne iartă-mă, vei reuşi să faci acest lucru? L-am întrebat.

— Va trebui să ajung, nevăzut, la uşa de la intrare a cabanei şi să mă ascund în camera lui Rassendyll ca să-i pot vorbi în particular.

— Ce-ar fi ca Watson şi cu mine să tragem cu armele noastre, undeva, departe în spate, în pădure? Oricine a rămas în cabană ar fi obligat să plece de acolo ca să ne caute în pădure., Diversiunea îți va da timp să te strecori în cabană, neobservat.

— Prea riscant. Ar deveni suspicioşi. Este imperativ să nu suspecteze nimic.

— Atunci, ce sugerezi?

Înainte ca Holmes să poată da un răspuns, am auzit un sunet de copite în depărtare. Treptat, sunetul a devenit mai tare şi apoi, în luminişul de lângă cabană a apărut un călăreț îmbrăcat în uniforma Albaştrilor, a descălecat la oarecare distanță de clădire şi a aşteptat. Câteva moment mai târziu, bărbatul pe care-l văzusem mai devreme purtând şorț alb, a reapărut, dar, acum, îmbrăcat în uniformă completă şi, după ce a schimbat câteva cuvinte cu noul venit, s-a urcat pe cal şi a luat-o înapoi pe cărarea din pădure.

— Se schimbă garda, evident, am spus.

Holmes a aprobat, dând din cap.

— Şi aceasta pare să confirme că sunt numai doi paznici. Acum este momentul ideal să acționăm. Salberg este pe lac şi dacă-i putem distrage atenția noului paznic mai mult timp, eu pot ajunge la intrarea cabanei…

În timp ce Holmes spunea aceste cuvinte, m-a săgetat un gând:

— Dar, cum vei scăpa de acolo, de fapt?

— Îl voi avea pe Rassendyll în ajutor. Problema este să-i atragem atenția paznicului fără să-i trezim suspiciuni, aceasta este adevărata problemă.

— Am o idee, am spus, în timp ce în mintea mea îmi încolțea un plan. Nerăbdător, le-am prezentat strategia mea celor doi tovarăşi.

— Excelent, Watson, a spus Holmes, zâmbind. Simplu, dar eficient. Nu văd nici un motiv să nu-l punem în aplicare imediat.

Tarlenheim a fost şi el de acord.

— Îl voi acoperi pe bunul doctor cu puşca, a spus, arătându-şi arma.

După încă câteva scurte clarificări ale planului pe care-l puneam în mişcare. Holmes, ghemuit, s-a mişcat uşor spre fâşia de pădure aflată chiar în spatele cabanei. După ce i-am dat timp să lunece pe panta din spatele cabanei, m-am întors în pădure, la locul în care ne ascunsesem caii şi apoi am luat-o pe cărarea principală.

Câteva minute mai târziu, cu inima bătând să-mi iasă din piept, am ieşit dintre copaci în luminiş, la câțiva metri de cabana de vânătoare. Apa murmura melancolic la dreapta mea şi am putut desluşi, departe de țărm, silueta unei bărcuțe cu doi ocupanți. Am fluierat tare şi vesel şi, cu cât de multă nonşalanță puteam afişa, m-am apropiat de cabană. Înainte de a parcurge prea mulți metri, uşa de la intrare s-a deschis brusc şi ofițerul Albastru a țâşnit afară cu puşca îndreptată spre mine.

— Opreşte-te! Nu te apropia mai mult! A strigat in timp ce se apropia de mine.

Am făcut întocmai cu un aer de uluire totală.

— Desigur, bunul meu domn! Am răspuns vesel. Să nu-mi spui că am încălcat o proprietate particulară. Am fost asigurat că am dreptul să mă plimb prin pădure.

Omul s-a apropiat precaut şi m-a împins cu puşca.

— Cine eşti? A lătrat el la mine.

— Hawkins este numele meu. Anthony Hawkins. Sunt supus englez.

M-am înclinat politicos şi am continuat:

— Sunt într-un fel de vacanță, drumeție în frumoasa dumneavoastră țară. Am auzit aşa de multe despre Pădurea Zenda şi despre lac, încât nu m-am putut abține să văd cu ochii mei. Sper că nu am încălcat vreo lege.

Ofițerul s-a uitat la mine cu îndoială. În timp ce el mă analiza, am putut observa oarecare mişcare în spatele lui în colțul îndepărtat al cabanei. Era Holmes.

— Arată-mi actele.

— Mă tem că nu le am la mine. Ca să fiu cinstit, chiar nu mi-a trecut prin cap că aş putea avea nevoie de ele pentru identificare în pădure. Le am la han, cu restul bagajului meu. Vrei să mergi cu mine să ți le arăt?

M-am întors ca şi cum voiam s-o iau înapoi pe proprii mei paşi.

— Stai unde eşti! A strigat furios şi eu am simțit furnicături reci de teamă pe spinare când am auzit cum trage piedica puştii. Atunci mi-am dat seama că, deşi eram acoperit, dacă acest ofițer Albastru îşi pune în cap să mă împuşte, ar fi puțin probabil ca Tarlenheim să poată reacționa înainte ca lucrul să se întâmple. M-am întors şi m-am îndreptat direct spre ofițer

— Sper că nu intenționezi să foloseşti arma aceasta împotriva mea. Trebuie să-ți comunic că am relații cu Curtea

Engleză. Majestatea Sa Regina Victoria şi guvernul ei nu vor reacționa frumos dacă eu sunt împuşcat. Şi aceasta, bunul meu domn, ar însemna necazuri pentru tine.

Ruritanul s-a încruntat şi, pentru o fracțiune de secundă, în privirea lui şi-a făcut loc nesiguranța şi îngrijorarea. În acel moment am fost încrezător că pot scăpa cu bine din această înşelătorie pe care singur o pusesem la cale.

— Ascultă-mă, am continuat eu cu un ton mai rezonabil, dacă am încălcat nu ştiu ce lege a proprietății, am făcut-o în necunoştință totală de cauză, te asigur, şi îmi cer scuze. Sunt gata să plătesc o amendă, dar, îți dai seama, dacă e o sumă cumva mare, va trebui să accepți bani englezeşti. Nu am decât câteva mărci ruritane asupra mea.

A fost o pauză mare, în timpul căreia el a continuat să se uite la mine cu suspiciune ca şi cum încerca să se lămurească în legătură cu intrusul ăsta englez, bizar. Fața lui reflecta nesiguranța în legătură cu povestea mea, dar eram uşurat să văd că degetele se relaxează pe trăgaciul puştii. În cele din urmă, a vorbit:

— Întoarce-te pe unde ai venit, englezule, şi nu mai intra în pădure, pe viitor. Este domeniul Regelui.

— Bineînțeles, am spus cu curtoazie mieroasă. Îmi pare teribil de rău că v-am necăjit. Vă pot asigura că nu se va mai întâmpla. Bună ziua! Am zâmbit, mi-am atins pălăria cu degetele şi, cu un sentiment de uşurare, am făcut ce-mi ordonase.

Am mers o oarecare distanță înapoi, de-a lungul cărării, păstrându-mi aerul lipsit de griji, neîndrăznind să mă uit înapoi, să văd dacă nu cumva mă urmăreşte. După ce am parcurs două treimi dintr-o milă, m-am uitat pe furiş, înapoi, să verific dacă nu am fost urmărit şi apoi, am ieşit de pe cărare, cufundându-mă încă o dată în lăstărişul des. Cât de repede am fost eu în stare, am parcurs drumul până la ascunzătoarea noastră, unde Tarlenheim era încă vigilent.

M-a felicitat cu un zâmbet larg:

— Splendid spectacol, herr Doctor. M-ai convins şi pe mine, în totalitate.

Am zâmbit cu recunoştință.

— Holmes a reuşit?

— Da. A intrat în cabană pe fereastra din spate.

— Bun! Am spus cu uşurare, aşezându-mă mai confortabil în ascunzătoare. Acum tot ce mai putem face este să aşteptăm.

***

Târziu, după amiază, Rassendyll şi Salberg s-au întors de la pescuit, cu mai multe plase pline, semn al succesului la pescuit.

Am început să fiu îngrijorat în legătură cu Holmes şi mă întrebam dacă fusese în stare să se ascundă bine în interiorul cabanei. În subconştientul meu exista posibilitatea îngrijorătoare ca lui Rassendyll să nu se permită intimitatea în această captivitate a lui şi, astfel, Holmes nu va avea posibilitatea să-i vorbească singur şi, ceea ce era cel mai rău, nu avea nici un fel de mijloc de evadare.

Soarele începea să apună şi ziua pălea, dar tot ce puteam face eu şi cu Tarlenheim era să rămânem unde ne aflam şi să aşteptăm. Holmes putea fi descoperit şi luat prizonier fără ca noi să ştim. Nu aveam de unde şti ce se va întâmpla. Numai timpul ne putea spune.

Stelele au început să-şi facă apariția pe cerul nopții şi aerul s-a răcorit. M-am uitat la ceasul de buzunar, dar era prea întuneric ca să văd cifrele. În întunericul care ne împresura, am simțit pădurea cuprinsă de viață, prin vietățile nopții, foşnete ciudate şi strigăte sinistre, toate contribuind la un disconfort general, calculat să-ți ducă nervii la marginea rezistenței.

În cele din urmă, în cabană s-a stins lumina şi fumul de pe coş a dispărut. În ciuda frigului şi a neliniştii care mă cuprinsese, ochii au început să-mi cadă şi mă foiam pe furiş în încercarea de a nu adormi şi de a mă elibera de înțepeneala mădularelor, după ce stătusem prea mult timp în aceeaşi poziție.

— Nu are rost să mai supraveghem acum cabana, a spus Tarlenheim, trăgându-se spre marginea pantei. În întunericul ăsta este imposibil să vezi ceva clar.

Când mă întorceam să-i spun că sunt de acord cu el, am sesizat un fâşâit mai deosebit al ierburilor din spatele nostru, pe care-l mai auzisem şi mai devreme. Amândoi ne-am întors brusc în direcția din care venea zgomotul. Departe, în adâncul pădurii, o bufniță îşi producea strigătul nocturn, tensionându-mi nervii şi mai tare.

Şi, apoi, am văzut, la mică distanță de noi în întunecimea pădurii, conturul vag al unei siluete îndreptându-se spre noi.

Rassendyll

— Bună seara, domnilor. Scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a spus o voce cunoscută.

— Holmes, viaţa e frumoasă! Eşti chiar tu, am şoptit răguşit.

— Pe cine altcineva aşteptaţi? Pe Rupert de Hentzau? A chicotit Holmes cu blândeţe.

— Misiunea — ai avut succes? A întrebat Tarlenheim.

— Am avut, într-adevăr, dar sugerez să ne retragem într-un loc mai cald şi mai primitor înainte de a intra în detalii.

Cam după două ore, eram înapoi în reşedinţa noastră din Palatul Strelsau şi eu devoram castroane de sos apetisant pe care mi le aducea una din fetele de la bucătărie care fusese sculată din somn ca să ne servească. Treptat, am început să simt căldura naturală şi mi s-au dezmorţit mădularele. Holmes stătea lângă şemineu cu pipa în mână, făcându-ne rezumatul aventurii lui.

— În ciuda aparenţelor, cabana de pescuit este foarte bine întreţinută. Există o cameră de zi în centru, unde se serveşte şi masa. Sunt două băi, o bucătărie şi patru dormitoare, dintre care trei erau folosite. Când am intrat înăuntru, printr-o fereastră din spate, a trebuit să decid repede care dintre dormitoare era ocupat de Rassendyll. În ciuda activităţii tale extraordinare de a distrage atenţia paznicului — inventivitatea ta nu încetează să mă uimească, prietene — am avut totuşi foarte puţin timp să iau o decizie.

Din fericire, am observat peria de păr, în a doua cameră în care am intrat şi am văzut câteva fire de păr roşu prinse în perie. Mi-a mai rămas atunci numai sarcina nedemnă de a mă strecura sub pat.

— Şi acolo am stat, timp destul de îndelungat. Rassendyll s-a întors pe la ora cinci după amiază şi s-a întins pe pat ca să tragă un pui de somn. Când am fost sigur că a rămas singur şi că a adormit, după ritmul regulat al respirației lui uşoare, m-am hotărât să ies din ascunzătoare şi să-mi anunț prezența. Eram pe punctul să fac acest lucru, când uşa s-a deschis şi în încăpere a intrat Salberg. Părea că face o verificare de rutină şi, văzând că Rassendyll doarme, s-a retras fără să-l deranjeze. După câteva minute, m-am strecurat afară de sub pat şi m-am dus să încui uşa, dar încuietoarea fusese îndepărtată, evident, ca precauțiune. În ciuda aparent amiabilei relații pe care Rassendyll o avea cu temnicerii lui, aceştia nu aveau deloc încredere în el. Am strecurat un scaun sub clanță care trebuia să fie o piedică în caz că aş fi fost întrerupt înainte de a duce la bun sfârşit sarcina pentru care mă aflam acolo. Nu puteam împiedica o intrare în forță, dar îmi acordam o fărâmă de timp să mă ascund înainte ca nepoftiții să intre în cameră.

În timp ce făceam această operație, Rassendyll a început să se mişte. M-am repezit spre pat şi i-am acoperit gura cu mâna. A deschis ochii. În ei se citea alarma. „Sunt un prieten din Anglia” i-am şoptit la ureche. „Te rog nu face zgomot, altfel suntem pierduți amândoi, şi Regina Flavia.”

Fața lui exprima şocul şi uluirea, dar a dat din cap în semn că înțelege şi am simțit cum se relaxează, oarecum. Cât de rapid şi pe scurt am fost în stare, i-am spus de ce mă aflam acolo. I-am povestit despre vizita lui Sapt în Baker Street, despre uciderea lui de către Holstein, despre salvarea nepotului lui şi întâlnirea cu contele Rupert. În sfârşit, i-am spus despre moartea Regelui.

Este de înțeles că a fost uluit de revelațiile pe carele oferisem, şi puteam vedea emoțiile contradictorii de disperare şi furie care-i umpleau gândurile. Totuşi, înainte de a-mi putea vorbi coerent, am auzit un zgomot pe culoar. Repede, fără un cuvânt, s-a sculat din pat şi s-a repezit să ia scaunul de la uşă, în timp ce eu m-am strecurat sub pat Abia a avut timp Rassendyll să pună scaunul în dreptul mesei de toaletă unde-i era locul că uşa s-a deschis şi Salberg a intrat în cameră.

— Masa de seară va fi curând gata, domnule Rassendyll, Majestate. Vă rog să mă însoțiți la masă şi, apoi, după cină, v-aş ruga să-mi mai acordați o şansă să vă bat la şah?

Deşi Salberg vorbea într-un fel obişnuit, aproape prietenesc, în vocea lui se simțea un accent apăsat sarcastic.

Trăgând cu ochiul pe sub pat, puteam vedea cum Rassendyll se prefăcea că-şi examinează nişte puncte de pe față în oglinda de la masa de toaletă. S-a întors scurt spre Salberg şi i-a răspuns, preocupat: „Vin imediat”.

Salberg a mai mormăit ceva şi a ieşit. La auzul paşilor lui care se îndepărtau, Rassendyll s-a ghemuit lângă ascunzătoarea mea: „Trebuie să plec, altfel vor deveni suspicioşi. După cină voi avea o partidă de şah cu blestematul de Salberg. Îl voi lăsa să câştige şi voi pretinde că mă doare capul şi vreau să mă culc devreme şi, astfel, vom putea sta mai mult de vorbă.”

A durat ceva timp până ce Rassendyll s-a întors şi am putut să ne continuăm conversația. Între timp, m-am ocupat să-mi schițez planul pe care urma să i-l propun. La întoarcere, Rassendyll mi-a spus tot ce ştia în legătură cu planul tui Rupert. Poimâine, când Regele Boemiei va sosi cu trenul el va fi întâmpinat la vamă de Hentzau şi Rassendyll, prezentat ca Regele Rudolf. Împreună se vor urca în trenul regal pentru a-l saluta pe monarhul Boemiei şi, împreună cu el, vor călători

până la Strelsau, unde se aşteaptă ca Regina Flavia să-i întâmpine. Rupert trebuie să creadă că Rudolf este viu, dar prea „bolnav” pentru vreo apariție în public.

La vederea lui Rassendyll coborând din tren la Strelsau, mulțimea îl va acceptat pe el ca Rege şi, în asemenea circumstanțe publice, Flavia, pusă în fața acestui fapt împlinit, va trebui să accepte. Astfel, Rupert va repurta primul lui succes în a-şi păstra coroana pentru el.

Tarlenheim şi cu mine eram cu gura căscată de îndrăzneala planului lui Rupert şi, înainte de a putea formula vreun comentariu coerent, Holmes şi-a reluat povestirea:

— Desigur, acum, când Rassendyll ştia că nepotul lui este în siguranță, era nerăbdător să se dea pe față de partea noastră şi să fugă în acest moment chiar, dar i-am atras atenția asupra implicațiilor unui asemenea mod de acțiune; fuga lui ar pune şi mai mult în pericol monarhia şi viitorul Reginei Flavia. I-am explicat în detaliu planul meu de acțiune şi a fost de acord, fără ezitare, să acționeze sub indicațiile mele. Tot ce-i rămânea de făcut era să distragă atenția paznicului de noapte văitându-se că-l doare burta, în timp ce eu ieşeam din cabană, pe aceeaşi cale pe care intrasem şi să mă reîntâlnesc cu voi.

— Bravo! A exclamat Tarlenheim, bătându-l pe umăr pe prietenul meu, ai făcut o treabă excepțională.

— Mulțumesc, a spus, cu modestie Holmes.

— Dar acum, prietene, trebuie să ne explici planul tău.

Holmes era gata şi în timp ce noi îl ascultam cu mare atenție, ne-a explicat schema lui îndrăzneață şi ingenioasă, făcută cu scopul de a-l înfrânge pe contele Rupert de Hentzau şi de a readuce stabilitatea pe tronul Ruritaniei. După ce a terminat s-a lăsat o scurtă tăcere şi apoi a luat cuvântul Tarlenheim.

— Este strălucitor planul, dar este şi foarte periculos. Trebuie să mărturisesc că am mari îndoieli că-l putem duce la bun sfârşit.

— Nu avem nici timpul şi nici mijloacele pentru a ne permitem luxul îndoielilor, a remarcat, simplu, Holmes. Orice plan, dacă este să-l prindă pe duşman cu garda jos, este prin natura lui chiar, îndrăzneț şi încorporează în el o mare doză de risc. Mă tem că nu există nici o soluție mai uşoară sau mai probabilă după câte mă duce pe mine capul. Aveți vreo altă propunere?

Tovarăşul nostru a scuturat din cap.

— Atunci, mergem mai departe? A întrebat Holmes, aruncându-i o privire întrebătoare lui Tarlenheim, care şi-a bătut palmele, drept răspuns.

— Mergem mai departe, a răspuns cu hotărâre.

— Este esențial să o plasăm exact pe Regină în peisaj şi să ne asigurăm de binecuvântarea ei, am subliniat eu.

— Exact, Watson. Ea are rolul central în piesa noastră.

— Va fi o posibilitate, dimineață, să discutăm problema cu Majestatea sa, a spus Tarlenheim. V-aş rămâne dator, domnilor, dacă ați fi aşa de amabili încât să participați la o scurtă ceremonie, în zori.

— Funeraliile Regelui? A întrebat Holmes.

— Da. Prin felul în care a murit şi dată fiind nesiguranța evenimentelor, foarte puține persoane au fost selectate spre a fi informate de moartea lui şi, prin urmare, înmormântarea lui trebuie ținută secret, fără pompa şi ceremoniile obişnuite. Tarlenheim arăta trist şi obosit în timp ce se îndrepta spre şemineu, scuturând uşor din cap. în ce stare groaznică se află țara noastră. Cine ştie ce se va întâmpla cu monarhia noastră şi cu Regina Flavia?

Holmes şi-a pus mâna pe umărul lui, îmbărbătându-l.

— Capul sus, Tarlenheim, a spus el. Fii tare! Următoarele patruzeci şi opt de ore vor fi cruciale şi vom avea nevoie de eforturile tale.

***

Pentru a doua noapte, una după alta, aveam la dispoziție numai câteva ore de somn şi pentru mine, acestea erau neodihnitoare. Mintea îmi era plină de atâtea gânduri, speranțe şi temeri încât, cum eram de obosit, somnul refuza să vină. Părea că tocmai mă cuprinsese un somn agitat, când am fost trezit de Holmes, pentru a participa la funeraliile Regelui.

Zorii erau reci şi cețoşi, cu o burniță subțire în aer, numai potrivită pentru o asemenea ocazie sumbră. Ne-am adunat pentru ceremonie într-o mică grădină închisă, pe domeniul Palatului. Erau numai şase persoane: Regina, palidă şi liniştită; doctorul care-l asistase pe Rege în ultimele clipe de boală; Arhiepiscopul de Strelsau care oficia; Fritz von Tarlenheim; Sherlock Holmes şi eu.

Când sicriul simplu a fost lăsat în groapă, Flavia a aruncat un trandafir pe sicriu.

— Dacă... Rudolf, numai dacă... a şoptit ea numai pentru sine. Ochii îi erau uscați, dar exprimau un regret adânc şi greu de reprimat.

Era o atmosferă apăsătoare între noi, mult mai puternică decât aerul de văduvire care prevalează la orice funeralii. Cred că era generată conştientizarea amară a greşelii esențiale de a înmormânta pe regele unei țări în acest mod lipsit de solemnitate. Era o experiență frustrantă.

Am păstrat câteva momente de reculegere şi ne-am întors apoi la Palat, unde, după exprimarea oficială a condoleanțelor, Tarlenheim, Holmes şi cu mine am fost invitați în salonul Reginei. Aici am fost serviți cu pahare cu coniac cu care să închinăm un ultim toast Regelui mort.

După o scurtă perioadă de reflecție, am început să discutăm despre viitorul imediat. Evident, Tarlenheim îi prezentase deja pe scurt Reginei situația cu privire la evenimentele din ziua precedentă de la cabana de pescuit şi, acum, ea îi cerea lui Holmes să-i explice ce strategie pregătise. Cum Regina Flavia sta aşezată, liniştită şi senină, Holmes s-a aşezat în fața şemineului impozant de marmură explicându-i detaliile acțiunii propuse, în felul lui metodic şi calm.

— Ai o minte îndrăzneață, domnule Holmes, a remarcat Regina când prietenul meu a terminat de vorbit După o scurtă pauză, a privit direct spre el, examinându-i îndeaproape fața.

— Ştii, cred că poți face ce ți-ai propus!

— Vă mulțumesc, Doamnă, a răspuns el, cu umilință.

— Şi acum, spuneți-mi, ce face Rudolf? Pare a fi bine?

— Pare că e sănătos tun.

— Şi, de asemenea, s-a implicat rapid în planul tău?

Holmes a aprobat dând din cap.

— S-a implicat, a spus Regina, permițându-şi cel mai scurt zâmbet, care, cu toată scurtimea, a împurpurat uşor figura ei palidă, amintind ce femeie frumoasă era. Domnilor, a continuat ea, umpleți-vă paharele, pentru un alt toast Pentru succesul lui Sherlock Holmes şi eşecul contelui Rupert de Hentzau.

Rupert din nou

Nu aveam la dispoziție decât ce a mai rămas din ziua aceea pentru a ne pregăti de sosirea Regelui Wilhelm de Boemia. Tarlenheim era, în mod necesar, absent, întrucât vizita garnizoana de cavalerie din cealaltă parte a oraşului pentru a da ultimele instrucțiuni cu privire la evenimentul regal, care, cu excepția a câtorva oameni, va fi privit ca o vizită normală din partea unui Şef de stat prieten. Luptând împotriva barierei lingvistice, în ziarul de dimineață era evident că elementul cel mai emoționant pentru populația Ruritaniei, în general, şi a capitalei Strelsau, în special, era posibila revenire din lunga lui convalescență, a suveranului ei.

Holmes şi cu mine, lăsați singuri, rămăsesem în limitele Palatului. Prietenul meu era întunecat şi necomunicativ şi eu am rămas cu propriile mele gânduri, care, trebuie să mărturisesc, erau pline de îndoieli, nesiguranță şi temeri. Nu puteam decât să mă întreb cum reacționase Rupert la auzul veştii morții lui Holstein şi a lui Sir Roger şi la evadarea lui Holmes şi a mea. Punea acum la cale o răzbunare? Sau, ambiția lui era prea ocupată de gândul la ziua de mărire pentru a se necăji pentru doi intruşi străini? Speram că era aşa de extrem de încrezător în succesul lui, încât să nu vadă în evadarea noastră o amenințare reală, crezând că poate rezolva cu noi, dacă ar fi fost necesar, după ce prelua puterea.

După amiază devreme, eu leneveam în fotoliu, în timp ce Holmes făcea experimente cu instrumentele de machiaj. Deodată, am fost trezit de o bătaie în uşă. A intrat Regina Flavia cu fața acoperită de nelinişte.

— Domnule Holmes. Este în Palat! A şoptit ea repezit

— Robert? A întrebat prietenul meu neîncrezător.

— Da? A cerut audiență.

— Doamne sfinte! Asta da îndrăzneală!

— Ce să fac? Fritz nu s-a întors încă şi nu-mi dau seama ce să fac.

După o scurtă pauză, prietenul meu a răspuns:

— Trebuie să-l primiți, desigur. Watson şi cu mine vom fi şi noi prezenți, cu permisiunea dumneavoastră.

— Da, bineînțeles, a fost ea de acord, cu uşurare.

Fără alte discuții am însoțit-o pe Regină în camera de primire a Regelui, care era dominată de un portret în mărime naturală a lui Rudolf, pictat la scurt timp după încoronare. Părea că se uită cu interes la noi, când am intrat în încăpere. Sub tablou, pe o estradă, se aflau două tronuri aurite. Flavia s-a aşezat pe tronul ei, iar noi, Holmes şi cu mine, ne-am aşezat de o parte şi de alta a ambelor tronuri.

— De ce să nu punem mâna pe el, acum, când avem şansa? I-am şoptit prietenului meu.

— Ei, dacă ar fi aşa de simplu, Watson. Nu uita că, deşi Rupert este forța dominantă din spatele Albaştrilor, el nu este decât şeful lor. Există şi alții, gata să-i ia locul, la fel de interesați să vadă căderea dinastiei Elfberg. Pentru a scăpa Ruritania de această amenințare, Albaştri trebuie să fie discreditați public şi apoi îndepărtați, cu tot ce ține de ei.

Înainte să pot răspunde, Rupert de Hentzau a fost invitat să intre. S-a îndreptat spre estradă cu încredere fudulă, cu un zâmbet îngâmfat luminându-i fața şi care îi asprea mai degrabă trăsăturile decât să le înmoaie. A îngenunchiat înaintea Reginei şi i-a sărutat mâna, dar tot ce făcea avea aerul că-şi bate joc.

— Majestate, vă mulțumesc că mi-ați acordat o audiență, a spus, sec. Sunt încântat să văd că sunteți sănătoasă şi vă

bucurați de o asemenea companie interesantă. Şi-a îndreptat privirile spre Holmes şi spre mine zâmbind. Ultima dată când i-am văzut pe aceşti domni, m-am temut pentru viețile lor. De fapt, încă mă tem.

— Conte Rupert, a spus Regina Flavia cu autoritate distantă, timpul meu este prețios şi nu sunt deloc dispusă să-l risipesc cu asemenea comentarii. Vă rog, treceți la subiectul vizitei dumneavoastră. Nu-mi face nici o plăcere această întrevedere.

A fost o izbucnire de curaj şi încredere în vorbele Reginei care mi-a umplut inima de admirație pentru ea.

Rupert a privit în jur ascuțit, într-un scrutin ironic.

— Majestatea-Sa este încă… indisponibil, presupun?

Neprimind nici un răspuns la această observație sarcastică, a continuat:

— Nu are importanță. Vorbele mele îşi fac menirea şi dacă vi le adresez numai dumneavoastră. Deci, dacă îmi permiteți să intru direct în subiect, este esențial să încetăm să ne mai prefacem. Ştim amândoi extrem de bine că Rudolf este incapabil să îşi facă apariția mâine ca să-l întâmpine pe Regele Boemiei — dacă, bineînțeles, nu vreți să puneți în fața supuşilor o Majestate — bolborosind.

Mi-a trebuit mare efort ca să nu sar ca să-l pocnesc pe răufăcătorul ăsta arogant pentru aceste cuvinte crude şi nedrepte. Regina, a rămas, totuşi, tăcută ca o stâncă, deşi am sesizat cum s-au încordat încheieturile când a strâns cu forță brațele tronului.

— De ce să nu rezolvăm amiabil situația, Flavia? A continuat Rupert, care era acum complet relaxat şi evident mulțumit de el însuşi. Îți pot pune la dispoziție un alt Rege — acelaşi care a fost încoronat la Catedrala din Strelsau chiar acum trei ani. Un bărbat cu care… a ezitat într-un mod teatral, înainte de a continua… cu care, cum să spun, tu împarți anumite pasiuni.

Flavia şi-a ascuns gândul in spatele unei priviri străpungătoare, dar nu a comentat. El a continuat:

— Îți ofer o soluție demnă la dilema in care te afli. Țara îşi va vedea din nou Regele refăcut şi tu te vei uni cu omul pe care-l iubeşti.

— Ce altruist mai eşti! A remarcat Holmes, pe un ton potrivit cu sarcasmul lui Hentzau.

Rupert 1-a privit pe Holmes.

— Ei, nu chiar, domnule Sherlock Holmes. Am şi eu ceva avantaje din chestia asta!

— Conte Rupert, a spus Regina pe un ton lipsit de orice emoție, îți risipeşti degeaba vorbele şi timpul. Regele Rudolf va fi prezent mâine să-l întâmpine pe Înălțimea-Sa Regele Wilhelm. Dar îți spun, ca să fie totul clar şi să nu-ți mai pierzi timpul cu această problemă: mai bine mor decât să te ajut să-ți satisfaci poftele lacome şi nesănătoase de a pune mâna pe Coroană. Audiența s-a terminat.

— Foarte bine. Ți-ai spus clară poziția. Îți admir bravura, dar vorbele goale de astăzi vor fi spulberate de vântul de mâine.

Întorcându-se să plece, Rupert de Hentzau şi-a îndreptat atenția spre Holmes cu un surâs batjocoritor pe buze.

— Te-ai închis singur într-un colț, de această dată, englezule. Un colț din care nu vei mai evada. În clepsidră, ultimele fire de nisip ale vieții tale sunt pe terminate: curând voi lua controlul asupra tuturor forțelor din această țară şi nu vei mai avea unde să te ascunzi. Atunci, te asigur, nu voi avea milă pentru tine.

Ironia dispăruse cu totul din tonul lui Rupert şi acum vorbea cu răceală şi furie răutăcioasă. Holmes arăta sincer îngrijorat şi rămas fără cuvinte, sprâncenele încruntându-i-se de îngrijorare. Satisfăcut de efectul cuvintelor lui amenințătoare asupra prietenului meu, Rupert s-a mai întors o dată spre Regină pentru lovitura finală:

— Majestate, a spus, închinându-se adânc, ne vedem mâine la gară.

Cu aceasta, s-a întors pe călcâie să iasă repede din încăpere, lăsându-ne fără grai, pentru un moment. Apoi Sherlock Holmes a izbucnit în râs; amândoi, Flavia şi cu mine l-am privit uimiți.

— Scuze, a spus când în cele din urmă s-a potolit din râs. Aroganța unuia aşa de esențialmente vulnerabil îmi provoacă întotdeauna râsul.

— Vulnerabil? Am repetat surprins la această prezentare a încrezătorului Rupert de Hentzau.

— Cu adevărat vulnerabil, prietene. Venirea lui Rupert aici a fost îndrăzneață, vă garantez, dar indică de asemenea că, cumva, i-am zdruncinat siguranța. Aparenta mea sperietură la amenințările lui a fost, jucată" pentru a-i ațâța şi mai tare în credința că nu putem, în nici un fel, să ne opunem lui, cu succes.

— Şi pe mine m-ai dus în eroare, Holmes, a recunoscut Regina, am crezut că-ți pierzi stăpânirea de sine.

— Să sperăm că voi continua să am succes în toate vicleniile mele, a răspuns, cinstit, Holmes.

***

Mi-am petecut cea mai mare parte din restul zilei singur. La întoarcerea lui Tarlenheim la Palat, el şi cu Holmes au petrecut ceva timp împreună discutând despre parade militară organizată pentru ziua următoare. Apoi, prietenul meu s-a închis în dormitor, pentru ceva experimente, în intimitate. Aruncat în singurătatea propriilor mele instrumente, mi-am lăsat gândurile să se ocupe de evenimentele dramatice ale ultimelor zile, clarificându-mi, prin aceasta, detaliile mai încâlcite. Când mi-am pus în

ordine evenimentele, în mintea mea, am început să fac nişte notări cu privire la Afacerea Hentzau, aşa cum gândeam eu că stau lucrurile. În timp ce scriam, mi-am dat seama că, din pricina naturii confidențiale şi periculoase a investigației, din punct de vedere politic, publicarea raportului meu nu va fi permis zeci de ani, dacă va fi permis vreodată. Speram că va avea o încheiere satisfăcătoare.

În seara aceea, Tarlenheim, Holmes şi cu mine am cinat cu Regina în apartamentul ei personal. A fost o cină liniştita pentru că eram toți cufundați în gânduri şi eram reținuți în a le împărtăşi celorlalți. Totuşi, când masa a fost gata, şi ne-am aşezat să luăm câte un coniac, Tarlenheim ne-a făcut o prezentare completă a diferitelor planuri pentru ziua următoare, inclusiv desfăşurarea de forțe ale Regelui pentru sosirea Regelui Wilhelm al Boemiei.

Trenul regal urma să sosească în gara Strelsau la prânz. Păşind pe covorul roşu, regele urma să fie întâmpinat de Regina Flavia. Cei doi urmau să meargă împreună, în trăsura regală la Palat, unde urma să aibă loc un banchet în onoarea vizitatorului monarh.

— Totuşi, după câte ştim în acest moment, a comentat Holmes, Rupert intenționează să intercepteze trenul la vama de la graniță împreună cu Rassendyll, în aşa fel încât, la sosirea în gara Strelsau, Regele Wilhelm să-şi facă apariția însoțit de „Regele Rudolf*. Aceasta şi micul nostru set de surprize lucrau în favoarea unei zile interesante. Nu contează cât de meticulos ne pregătisem planul, trebuia să fim gata pentru orice situație ar fi apărut.

Mie mi se părea ciudat şi ireal să analizeze numărul uriaş de oameni care urmau să fie angajați în festivitățile propuse: nobilimea ruritană, diferiți ambasadori străini (cu o singură excepție notabilă), militarii şi armata de servitori, care, după ştiința mea, erau cu toții ignoranți în ce priveşte

dedesubturile dramatice şi drama crucială care^era pe punctul să se petreacă.

La sfârşitul serii, Holmes a solicitat o întrevedere de câteva minute cu Regina, aşa că eu şi Tarlenheim am rămas singuri. Eu m-am retras în cameră, epuizat, dar ştiind că iarăşi voi dormi puțin. Simțeam acea stare emoțională ciudată, de înțelegere şi excitare, curgându-mi prin vene. Cum stam aşa întins în întuneric, urmărind norii luminați de lună trecând prin fața ferestrei mele, am ştiut că indiferent ce va aduce ziua de mâine, pentru Holmes era cea mai mare provocare din cariera lui.

Pădurea Zenda

Norocul a făcut ca zorii zilei următoare să fie gri, cu cer acoperit, cu nori de furtună alergând pe cerul plumburiu. Dormisem cu intermitențe şi eram bucuros să mă scol din pat şi să mă îmbrac. Nu ştiam dacă era din cauza vremii întunecoase sau din neliniştea privitoare la evenimentele zilei, dar eram destul de descurajat şi cu moralul foarte scăzut când am bătut la uşa lui Holmes.

Imediat, toate gândurile negre au dispărut din mintea mea când am intrat, pentru că, în încăpere, aşezat în faţa mesei de toaletă într-o magnifică uniformă albă completată cu epoleți cu franjuri aurii şi cu o eşarfă roşu intens, se afla Regele Rudolf al V-lea al Ruritaniei! La intrarea mea, s-a întors şi mi-a zâmbit în loc de bun-venit.

— Voi reuşi, prietene? A urmat o voce familiară. Capacitatea lui Holmes de a se deghiza era de ani de zile pentru mine o sursă continuă de uimire şi surpriză. Îmi amintesc bine ce efect uluitor a avut asupra mea confruntarea, în propria lui casă, cu un personaj reprezentând un bătrân bibliofil. Cu acea ocazie, pentru prima şi ultima dată, în viaţa mea, am leşinat îmi aduc aminte de asemenea cum s-a distrat, copios, pe seama mea când s-a deghizat într-un venerabil preot italian când am scăpat din ghearele Profesorului Moriarty şi a găştii lui. A urmat apoi o perfecționare a acestei îndemânări remarcabile. Holmes nu numai că se deghiza, el devenea chiar imaginea unei alte persoane.

— Minunat! Am exclamat.

— Ei, cred că merge. Acesta mi-a fost ajutorul principal, mi-a explicat, trăgând pânza de pe portretul Regelui Rudolf la încoronare, care acum se sprijinea de perete în camera lui. Regina 1-a mutat aici, la cererea mea şi toată noaptea am lucrat la noua mea înfăţişare. Culoarea părului a fost cea mai mare provocare. Din fericire, am reuşit să obţin o şuviţă tăiată din părul Regelui înainte de înmormântare, pentru a potrivi exact culoarea. La început, am crezut că voi putea să mă vopsesc, dar procesul s-a dovedit a fi prea îndelungat şi nesigur de rezultat, şi, în plus, se mai adaugă şi complicaţia cu potrivirea texturii părului. Părul meu este prea fin pentru a simula bogăţia părului lui Rudolf. Prin urmare, am recurs la vopsirea unei peruci potrivite: aceasta este a treia încercare.

Mi-a arătat celelalte două eşecuri aşezate pe masă care zăceau dezordonate printre diferite chimicale, boluri cu vopsea şi resturi de păr tuns.

— Îndată ce părul a fost pregătit, a continua el apoi, am început să lucrez la faţă. Forma şi lungimea nasului au fost cel mai greu de reprodus cu folosirea discretă a unui adaos şi a fondului de ten. Cred că am reuşit o transformare acceptabilă.

Stătea în picioare, periindu-şi uniforma cu mâinile şi examinând efectul general într-o oglindă de perete.

— Regina zice că e bine. De fapt, şi ea a fost cumva surprinsă, s-a mândrit Holmes.

— Nu sunt deloc surprins de aceasta, am spus.

— Vocea poate fi cu adevărat o problemă. După cum înţelegi, am studiat fotografii ale Regelui şi am discutat despre felul lui de a fi cu Regina şi cu Tarlenheim, dar, neauzindu-i niciodată vorbind, este greu să-i reproduc timbrul şi rezonanţa vocii.

— Dar Rassendyll? Vocea lui trebuie să fie similară.

— Da, apropiată. Dar făcând o aproximare a aproximării există riscul să fie de un grad scăzut de autenticitate. Cred că

e mai înțelept să adopt un ton uşor răguşit ca acesta. A făcut o demonstrație. Un Rege care a fost bolnav ceva timp poate să aibă vocea slăbită.

— Adevărat, am admis eu, dar îl va înşela şi pe Hentzau?

— Vom vedea în curând, prietene.

„Regele Rudolf şi-a pus mănuşile şi m-a privit în ochi cu acea sclipire de emoție ştiută de mine.

— Eşti gata, Watson? Distracția începe.

***

Ne-am luat adio de la Regină şi, apoi, Tarlenheim, care se uita şi el lung la rezultatul deghizării prietenul meu, ne-a condus la grajduri ca să ne luăm caii şi încărcătura sinistră pe care trebuia să o luăm cu noi. Aceasta era acoperită cu pânză de sac care atârna țeapănă pe un al treilea cal. Fără cuvinte, ne-am strâns mâinile cu Tarlenheim şi am luat-o din nou spre Pădurea Zenda, Holmes purtând o pelerină de călărie cu glugă pentru a se ascunde vederii.

Intrând în pădurea deasă, ne îndreptam spre marele Stejar Elfberg. Ascunzându-ne caii, ne-am ocupat de pregătiri Holmes a tăiat mănunchiul de frânghii de pe calul fără şa şi a scos pânza de sac dezvăluind corpul unui bătrân îmbrăcat în haine de cerşetor.

— Tarlenheim m-a asigurat că nu are mai mult de douăsprezece ore; un om de la bucătărie care a murit ieri de pneumonie. Am zâmbit funest. Tipul ăsta îşi va servi patria chiar şi după moarte. Ajută-mă, te rog, Watson.

Am cărat amândoi cadavrul şi l-am pus de-a curmezişul potecii, într-un punct în care ea era foarte strâmtă.

— Examinarea nu va scoate nimic altceva la iveală decât că e vorba de un cerşetor mort, a spus Holmes. Să sperăm că ne va oferi răgazul de care avem nevoie.

Ne-am retras în spatele Stejarului Elfberg ca să aşteptăm. Deja cădea o burniță subțire, dar protejați de copacul cel mare, noi rămâneam uscați.

Era cam după ora zece când am auzit apropiindu-se nişte călăreți. Mi-am apucat revolverul, inima bătând să-mi iasă din piept. La distanță, pe potecă, am putut zări prin perdeaua subțire de ploaie o licărire de albastru. Treptat, am putut să-mi concentrez privirea pe grupul de călăreți. Era alaiul pe care îl aşteptam. Holmes a făcut câțiva paşi pentru a evalua numărul călăreților, cu figura încordată şi triumfătoare. Nu erau decât patru călăreți. Primii erau cei doi bărbați în jurul cărora se învârtea viitorul Ruritaniei. În frunte era silueta elegantă a contelui Rupert de Hentzau, urmată îndeaproape de Rudolf Rassendyll, care purta, ca şi Holmes, uniforma de stat a Regelui cu o pelerină de ploaie pe umeri. Ei erau urmați de doi ofițeri Albaştri, unul dintre ei fiind căpitanul Salberg, pe care l-am recunoscut. Apropiindu-se de silueta întinsă în potecă, Hentzau a ridicat mâna, oprindu-i pe ceilalți. Salberg şi contele au descălecat, Salberg mergând să vadă despre ce este vorba. În timp ce se întâmplau acestea, calul lui Rassendyll a părut că se sperie, ridicându-se în două picioare, bătând aerul violent cu picioarele din față, aproape aruncându-şi călărețul la pământ. Rassendyll a dat un strigăt de alarmă şi şi-a aruncat în spate brațul stâng cuprins de panică sălbatică, lovindu-i în față pe ofițerul Albastru aflat călare, cu o forță aşa de mare încât acesta s-a dezechilibrat şi-a căzut de pe cal. Calul lui Rassendyll părea că a luat-o razna, trăgând disperat de hățuri şi a sărit din potecă, alergând înspre lăstărişul des. Cu lovituri de protest din partea lui Rassendyll, amândoi, cal şi călăreț, au fost înghițiți de pădurea întunecată.

Rupert, care fusese acum informat că silueta de pe potecă nu era „decât un bătrân vagabond”, răcni o serie de

comenzi, in timp ce alerga spre calul lui. Ceilalți doi ofițeri se cățărau furioşi în şei, dar… nici urmă de Rassendyll.

În situația confuză creată, captivul lor şi-a făcut apariția din frunzişul des, în locul unde ne aflam noi. Fără o vorbă, Holmes şi Rassendyll şi-au schimbat repede pelerinele şi, apoi, apucând frâiele calului lui Rassendyll, prietenul meu a sărit în şa şi a luat-o înapoi în galop.

Rassendyll şi cu mine ne-am ghemuit la pământ, uitându-ne de după trunchiul copacului la Albaştri zăpăciți, ieşind din potecă în pădure într-o încercare frenetică de a-l găsi pe înlocuitorul Regelui. Şi, apoi, „Regele" a apărut, ca prin farmec, dintre copaci şi li s-a alăturat. Dădea semne că, reuşind să-şi stăpânească în sfârşit calul, după o luptă serioasă, era acum speriat şi distrat.

Rupert, cu fața neagră de furie, s-a urcat pe cal şi l-a mustrat cu asprime. Holmes a răspuns direct, părând încă a fi şocat de întâmplare, fără îndoială, explicând cum, nu se ştie de ce, calul lui se speriase şi cum el pierduse, momentan, controlului calului. Urmăream îndeaproape fața contelui. Părea că nu şi-a dat seama că se adresa lui Sherlock Holmes şi nu lui Rudolf Rassendyll. Furia lui, era clar îndreptată împotriva incompetenței prizonierului de a-şi struni calul şi împotriva furiei declanşate de acest lucru. Se părea că schimbul înlocuitorilor regilor avusese succes şi că prima fază a planului lui Holmes funcționase. Totuşi, eram prea vechi în practicarea de jocuri periculoase alături de prietenul meu ca să mă relaxez, îmi dădeam seama că acesta nu este decât primul pas într-o călătorie periculoasă şi dificilă şi că urmau multe întorsături şi piedici de depăşit înainte de a ne fi atins scopul.

Călăreții s-au reorganizat la comanda lui Rupert şi în câteva momente şi-au reluat drumul. Când au trecut prin dreptul meu, am văzut figura lui Rupert roşie de mânie, în timp ce Holmes era cât se poate de preocupat.

Nu a mai durat mult până ce călăreții au intrat în frunziş în drumul lor spre Postul de Vamă de la graniță, unde urma să întâmpine trenul regal al Regelui Boemiei.

După ce au dispărut din vederea noastră, Rassendyll s-a întors spre mine şi mi-a apucat mâna cu căldură.

— Trebuie să fiți Watson, cred, a spus el.

Zâmbind, am confirmat. El a continuat:

— Prietenul dumneavoastră este un om inteligent şi curajos. Asemănarea lui cu Regele este remarcabilă.

— Ca şi a dumneavoastră, am zâmbit eu, confirmând şi subliniind remarca.

Rassendyll a chicotit scurt.

— Ei bine, Watson, simt în mâinile tale. Care e următoarea mişcare?

— Mai întâi acoperă-te cu pelerina aceasta şi apoi pornim amândoi spre Palat.

***

Am intrat în Palat prin poarta din spate şi ne-am întâlnit cu neliniştitul Talernheim. Încruntarea lui s-a risipit la vederea lui Rassendyll şi, aflând despre succesul aventurii noastre, fața s-a luminat de plăcere şi uşurare. El şi Rassendyll s-au îmbrățişat ca nişte frați pierduți de mult timp şi regăsiți.

— Întotdeauna am spus că eşti cel mai brav dintre toți Elfberg-ii, a declarat ruritanul.

— Sau cel mai norocos, a spus Rassendyll.

— Hai, prietene Rudolf, hai să-i spunem Reginei vestea cea bună. Ştii că aşteaptă cu nerăbdare să te vadă.

Dacă întâlnirea lui Tarlenheim cu Rudolf a fost emoționantă, nu a fost nimic pe lângă cea dintre Rudolf şi Regină. Aceasta nu înseamnă că s-au comportat într-un anume fel demonstrativ, din punct de vedere fizic, ci, că, numai stând

unul în fața celuilalt, atmosfera s-a încărcat de emoție. Nu era nevoie de puterea de deducție a lui Sherlock Holmes pentru a vedea că cei doi se iubeau foarte tare.

Rassendyll a pus un genunchi la podea şi i-a sărutat mâna Reginei.

— Majestate, umilul dumneavoastră servitor aşteaptă porunca dumneavoastră, a spus el încet.

Ochii Flaviei s-au umezit în timp ce şi-a pus mâna pe capul lui Rassendyll şi i-a mângâiat părul. Acesta a fost momentul în care eu şi Tarlenheim am ieşit discret din încăpere.

În timp ce aşteptam, mintea mea s-a întors la Holmes. Mă întrebam dacă totul merge în continuare cu uşurință pentru el. M-am uitat la ceas şi-am calculat că nu mai era mult până ce vor ajunge la graniță. Din fericire, nu am avut timp de speculații cu privire la posibile întâmplări neprevăzute, pentru că, în curând, a venit vremea să pregătim procesiunea regală spre Gara Centrală.

Cu puțin înainte de amiază, însoțită de o trupă din Cavaleria Regală, Trăsura Regală, în care se aflau Rassendyll şi Regina, a părăsit Palatul. Tarlenheim şi cu mine, îmbrăcați în uniforme de ofițeri de rang înalt, călăream lângă Trăsura Regală, de-a lungul străzilor medievale ale capitalei Strelsau.

Nu mai ploua şi oraşul era plin de mulțimi vesele, dornice să-l vadă pe rege. Oamenii stăteau la ferestre, fluturând steagul în romburi verzi şi aurii al Ruritaniei şi jubilând la trecerea Trăsurii. Era emoționant să le auzi strigătele de bucurie şi iubire când oamenii şi-au văzut monarhul evident restabilit şi puternic.

Când procesiunea a intrat în Piața Regelui, marile coloane ionice ale Gării Centrale s-au arătat vederii noastre şi, apropiindu-ne de gară, mi-am simțit corpul fierbând de neliniște şi teamă. Ştiam că foarte curând vom atinge apogeul acestei afaceri periculoase.

Trenul Regal

Nu am fost martor la evenimentele pe care le voi povesti în următorul capitol, ci am aflat detaliile mult mai târziu. Le prezint acum într-o manieră dramatizată pentru a menține narațiunea coerentă.

***

În ciuda aparent uşoarei schimbări de locuri dintre Sherlock Holmes şi Rassendyll, în pădurea Zenda, Holmes ştia că, datorită luminii slabe din pădure şi dramatismului momentului, fusese uşor să fie acceptat, la început, ca fiind Rassendyll. Adevăratul test urma să vină mai târziu.

Când grupul de călăreți, conduşi de Rupert de Hentzau, au părăsit zona pădurii şi au început să meargă în galop strâns spre graniță, de ei s-a apropiat o trupă de soldați ai Regelui. Un comandant, pe care Holmes îl zărise în domeniul Palatului cu o zi înainte, a venit în întâmpinarea lor. În acel moment, Holmes a simțit țeava unui pistol înfiptă în spatele lui.

— Joacă-ți rolul, Rassendyll, altfel nu vei mai apuca să o vezi pe Flavia din nou. Amenințarea şoptită venea de la Salberg, care se apropiase în tăcere de el.

— Din ordinul cui vă aflați aici, s-a adresat Comandantul lui Rupert, provocator.

Holmes a lăsat gluga să-i alunece de pe uniformă şi şi-a înălțat capul:

— Al meu, a spus el.

Căpitanului i-a căzut falca.

— Majestatea-voastră, nu ştiam... a bâiguit el, luat total prin surprindere. S-a recules repede şi şi-a salutat „Regele”.

Holmes a zâmbit cu indulgență.

— E-n regulă, comandante. Mă bucur să văd că eşti vigilent. S-a produs o mică schimbare în planurile mele.

M-am decis să-l întâmpin pe Regele Boemiei la Steinbach şi nu la Strelsau şi contele Rupert a fost destul de amabil să mă însoțească.

La menționarea numelui lui Rupert, peste trăsăturile feței comandantului a trecut o expresie de uimire, dar avea destulă experiență să ştie să nu fiică nici un comentariu cu privire la această alianță nepotrivită.

— Ar fi poate bine să o însoțesc pe Majestatea-voastră până la graniță, pentru că oamenii mei nu sunt pregătiți pentru un vizitator oficial.

Holmes a aruncat o privire spre Rupert care i-a făcut un semn. imperceptibil de aprobare.

— Foarte bine, comandante, a răspuns Holmes. Contele va veni în urma dumitale.

Soldatul a salutat şi, întorcându-şi calul, şi-a croit drum spre Clădirea din lemn a Vămii, lăsându-l pe căpitanul Salberg şi pe ceilalți Albaştri, în spate. La clădire, comandantul a descălecat şi s-a îndreptat spre scări, ' înainte de a se adresa lui Holmes.

— Fiți bun şi aşteptați aici, Majestate, voi fiice eu cele necesare, a spus el, abia aşteptând aprobarea şi dispărând prin uşă înăuntru.

Holmes şi contele Rupert au descălecat şi şi-au legat caii, în timp ce aşteptau.

— Ține minte, englezule, a murmurat Hentzau amenințător, o singură mişcare greşită şi eşti un om mort

— Nu va fi nici o mişcare greşită; m-am resemnat în faţa destinului, a răspuns Holmes moale, ferindu-se de privirile lui Rupert pentru a nu-i da posibilitatea să-i analizeze trăsăturile prea de aproape.

Un zâmbet a traversat faţa lui Rupert.

— Este foarte sensibil. Nu uita că, atunci când ne vom urca în tren, mă vei prezenta Regelui Wilhelm ca pe consilierul şi prietenul tău apropiat şi imediat vei sugera să-ţi rămân alături.

— S-a înţeles, a răspuns scurt Holmes.

Comandantul s-a întors şi i-a introdus în clădirea

Vămii, unde şase soldaţi stăteau în poziţie de drepţi, în timp ce ei se plimbau prin faţa lor, înainte şi înapoi, pe peronul gării. Aici doi grăniceri aşterneau un covor roşu pentru vizitatorul regal. Grănicerul bătrân care-i controlase hârtiile lui Holmes cu o zi înainte, văzându-şi Regele, s-a apropiat de el ezitând.

— Majestate, a spus el, înclinându-se adânc. Nu am fost informat că veţi fi aici. Aş fi organizat altfel primirea majestăţii voastre, dacă aş fi ştiut.

— Nu vreau nici o ceremonie. Vor fi mai mult decât destule ceremonii, mai târziu, a răspuns curtenitor Holmes.

— Cum doriţi, Sire. Faţa marcată de vârstă s-a schimonosit într-un zâmbet încurcat, mărind nervozitatea comportamentului bătrânului străjer. Mă bucur să constat că sunteţi bine, Majestate. Nu ne-am mai bucurat de prezenţa Majestăţii-voastre prin aceste părţi de la vânătoarea regală de zimbri, din primăvara trecută.

Holmes şi-a înclinat capul şi bătrânul grănicer a plecat să-şi vadă de treburile lui. Totuşi, înainte de a se retrage cu totul, s-a apropiat de comandant şi a închegat cu acesta o scurtă conversaţie.

Ploaia uşoară se oprise şi, cum cerul se lumina, se vedeau pete mici de albastru făcându-şi apariţia printre nori.

Holmes a văzut în depărtare o urmă pală de abur venind direct spre ei. După puțin timp, locomotiva a apărut în zare, declanşând o vie agitație pe peron. O gardă de onoare s-a aliniat de ambele laturi, încadrându-i pe Holmes şi pe Rupert, care stăteau acum pe covorul roşu, pregătiți să-l întâmpine pe Regele boemian, la sosirea trenului.

Locomotiva a tunat şi a şuierat, apropiindu-se. Când vălătucii de fum s-au risipit de pe peron, uşa vagonului regal s-a deschis. Pe ea şi-a făcut apariția Wilhelm Gottsreich Sigismond von Ormstein, Regele Boemiei.

Poate fi amintit că Sherlock Holmes îl întâlnise pe monarhul boemian cu câțiva ani mai înainte, când Regele solicitase serviciile detectivului pentru a recupera o fotografie compromițătoare de la fosta lui iubită. Această doamnă, incomparabila Irene Adler, lăsase o impresie de neşters asupra lui Holmes; pentru el ea înseamnă pentru totdeauna femeia: evenimentele sunt povestite în cartea *Scandal în Boemia.*

Holmes ştia perfect că se afla în marele pericol de a fi recunoscut de Regele Wilhelm. Totuşi, trecuseră vreo şapte ani de când cei doi se întâlniseră şi Regele îl izbise atunci pe Holmes prin atitudinea lui plină de aroganță, întâlnită adesea la unii oameni puternici, atitudine care îi împiedică să remarce vreo trăsătură particulară la alți oameni, pe care ei îi privesc ca fiind de condiție mai joasă, din punct de vedere social.

Cei doi bărbați au înaintat unul spre celălalt ca să se salute.

— Ce plăcere şi surpriză să te văd aici, Rudolf. Am auzit zvonuri că ai fi bolnav, dar iată-te aici, cu fața proaspătă.

— Este înțelept să nu ai niciodată încredere în zvonuri, mai ales despre un Rege. Ar trebui să ştii şi tu acest lucru, îmi aduc aminte de nişte zvonuri din trecut legate de tine şi de o anumită doamnă americană.

Wilhelm a râs.

— Adevărat, adevărat. Noi suntem ținta perfectă a bârfelor. Dar, spune-mi, unde este frumoasa Flavia?

— Ne aşteaptă în Strelsau.

— Bine. Desigur, Rudolf, îți dai seama că adevăratul scop al vizitei mele este să o văd pe ea. Insist să-mi acorde mie toate dansurile.

Wilhelm a râs din tot sufletul din nou, scuturându-se cu amuzament.

Holmes a zâmbit politicos.

Regele Wilhelm a aruncat o privire curioasă spre Rupert.

— Permite-mi să-ți prezint un tânăr nobil. Contele Rupert de Hentzau, consilierul meu apropiat şi confident.

Rupert a făcut un pas înainte şi s-a înclinat scurt.

— Bună ziua, Conte.-

— Înălțimea voastră, a răspuns Rupert, slugarnic.

— Ei bine, domnilor, vă rog să urcați. Hai să servim ceva revigorant până ajungem în capitală. Cei trei bărbați s-au urcat în tren şi, trecând printre doi halebardieri boemieni, au intrat în cel mai luxos compartiment amenajat, cu pereți de mahon, draperii de catifea şi covoare groase indiene. Aici, Holmes şi Rupert au fost prezentați lui Boris Glasanov, ministrul boemian de externe, un bărbat înalt, chel, îmbrăcat în redingotă.

— Aşezați-vă, domnilor, şi relaxați-vă, a spus Regele Wilhelm cu veselie, aruncându-se într-un fotoliu primitor.

A sunat dintr-un clopoțel şi instantaneu, a apărut un servitor care le-a servit băuturi dintr-un dulăpior aflat în compartiment.

Rupert nu se dezlipea de Holmes, dând, în acelaşi timp, impresia că este atent şi extrem de serviabil cu el.

Cu o smucitură bruscă şi un zăngănit puternic al legăturilor dintre vagoane, trenul Regal a plecat din gară.

— Cât facem până la Strelsau? A întrebat Regele Wilhelm.

— Cam o oră, a răspuns Rupert.

— Ah, a strigat monarhul boemian, strălucind. Este timp pentru un tabinet. Ce spuneți, domnilor?

Era o întrebare retorică şi, în câteva minute, jocul a început pe masa specială pentru acest scop.

Holmes era mulțumit de această întorsătură a lucrurilor, care împiedica orice discuție serioasă despre treburi regale şi alte subiecte de care el nu avea ştiință. Şi-a dat seama că, atâta timp cât îl lăsa pe Regele Boemiei să câştige pe mâna lui, Regele era fericit şi îşi dorea să continue jocul până la destinație.

După cam cincisprezece minute de joc, căpitanul gărzii boemiene a intrat în compartiment. Regele Wilhelm s-a uitat la el cu oarecare iritare.

— Ce s-a întâmplat?

— Majestate, comandantul forțelor ruritane aflat în tren cere o audiență privată de urgență regelui Rudolf, a răspuns garda, înăbuşit.

— La naiba, suntem în mijlocul unei runde.

Holmes era uluit de această evoluție a lucrurilor, dar părea destul de nonşalant.

— Cu siguranță, e o treabă care mai poate aştepta, a spus râzând indiferent.

— Comandantul insistă că este urgent, sire, a venit replica.

— Oh, bine, mă văd cu el. Te rog să mă scuzi un moment, Wilhelm.

Holmes s-a ridicat să iasă din compartiment şi Rupert a făcut şi el la fel.

— Oh, nu, tu rămâi, a spus Wilhelm brutal, dar încă bine dispus. Nu voi pierde un al doilea jucător. Te poți descurca şi singur cu comandantul, sunt sigur de asta, Rudolf.

Rupert a ezitat. Era într-o situație fără ieşire şi 1-a privit încruntat pe Holmes care a reuşit să nu-i dea nici o atenție.

— Du-te Rudolf, şi vino repede înapoi, a poruncit Regele Wilhelm, nerăbdător să continue jocul.

Holmes a părăsit compartimentul şi l-a urmat pe ofițerul boemian pe culoar până la cupeul următor.

— Comandantul vă aşteaptă înăuntru, sire, lăsându-l pe Holmes, pentru a se întoarce la postul lui.

Holmes a intrat în compartimentul indicat şi, de cum a făcut acest lucru, şi-a dat imediat seama că storurile erau trase în acelaşi timp în care uşa se trântea în urma lui, aruncându-l în întuneric total. S-a întors rapid să apuce clanța, dar, înainte de a reuşi să facă acesta, cineva 1-a prins de la spate. Un braț 1-a apucat de după gât şi a simțit lama ascuțită a unui cuțit, la beregată.

— Gata, a venit o voce din întuneric, cine eşti? Nu eşti Regele Rudolf, asta este sigur. Vorbeşte că altfel te omor!

***

Situația în care se afla acum Holmes, creată şi stăpânită ferm de un necunoscut, care-i ținea o lamă ascuțită la câțiva centimetri de jugulară, a fost una care 1-a luat total pe nepregătite. Deşi indusese în planurile lui posibile situații neaşteptate, la aşa ceva nu se gândise.

— Cine eşti? A repetat vocea pe care Holmes o recunoştea acum ca fiind a comandantului care-i escortase până la gară.

— Te asigur că sunt un prieten al stăpânului tău, a spus detectivul, dându-şi seama că nu avea rost să afirme că atacatorul lui ar greşi şi că el ar fi cu adevărat Regele. Atacându-mă, pui monarhia Elfberg în mare pericol.

— Dacă continui să tot spui prostii şi refuzi să spui adevărul, nu-mi mai pierd deloc timpul cu tine. Lama a atins carnea în zona gâtului.

Detectivul şi-a dat seama că orice explicație ar da, nu-l va convinge pe ofițerul loial regelui că spune adevărul. Singurul mijloc prin care putea ieşi din situația jenantă era forța, nicidecum rațiunea. Ochii se mai obişnuiseră de-acum cu întunericul. Pe lângă obloane se strecurau raze subțiri de lumină în interiorul cupeului şi aceasta i-a permis să-şi dea oarecum seama de geografia acestuia. Dacă la prima vedere părea să fie întuneric de smoală, acum putea desluşi silueta şi poziția adversarului.

— Găseşti documentele mele în buzunarul tunicii, a spus Holmes, în disperare de cauză. Vei avea dovada identității mele şi a misiunii mele.

A fost un moment de tăcere şi apoi strânsoarea comandantului s-a slăbit uşor, în timp ce el se ocupa cu scoaterea documentelor din tunica lui Holmes. Comandantul 0 ținea totuşi încă destul de strâns, dar, uşoara relaxare şi faptul că acesta şi-a întors momentan atenția de la cuțit, i-au oferit lui Holmes oportunitatea de care avea nevoie.

Am povestit în destule rânduri despre iuțeala şi agilitatea prietenului meu în luptele neînarmate. Studiase Baritsu, o formă japoneză a luptei de autoapărare. Folosind aceste tehnici rafinate, a inspirat adânc, răsucindu-se pe călcâie şi, ghemuindu-se în acelaşi timp la pământ, a putut să-l arunce pe Comandant peste umăr şi acesta a aterizat pe spate, cu picioarele crăcănate. Holmes a sărit repede şi a tras unul dintre obloane.

Comandantul era pe punctul să se ridice pe picioare când piciorul lui Holmes a străbătut ca o coasă aerul, izbind mâna în care acesta ținea cuțitul. Cuțitul i-a sărit din mâna comandantului şi Holmes 1-a prins pe acesta de încheietură. Comandantul, uluit de viteza cu care Holmes devenise stăpân pe situație, a fost şi mai surprins să-şi vadă atacatorul întinzându-i mâna pentru a-l ajuta să se ridice în picioare.

— Admit că nu sunt Regele, i-a spus Holmes comandantului şoptind grăbit, dar îl personific din porunca regală. Monarhia este ameninţată de contele Rupert de Hentzau. Este esenţial să joc acest rol pentru a dejuca acest complot şi a asigura viitorul dinastiei Elfberg.

Uluirea şi nesiguranţa umbreau faţa comandantului. Holmes a continuat.

— Nu-ţi pot răspunde la nici una din întrebările care, evident îţi trec prin minte, în acest moment. Îţi pot numai cere să ai încredere în mine. Dacă ţi-aş fi fost duşman, te-aş fi putut ucide uşor fără să mă mai ocup să-ţi dau aceste explicaţii.

Comandantul a recunoscut că aşa era.

— Dar ce-i cu contele Rupert?

— Nu ştie cine sunt şi nu trebuie să afle.

Holmes a vorbit aşa de convingător încât comandantul a părut că în sfârşit acceptă această poveste.

— Foarte bine. Nu voi spune nimic.

— Nu vei regreta, 1-a asigura Holmes. Totuşi, înainte să mă întorc în compartimentul regal, spune-mi cum ţi-ai dat seama că nu sunt Regele Rudolf.

— Prietenia pe care o manifestaţi pentru Rupert, la început, m-a pus în gardă. Am petrecut ceva timp cu regele în primăvara acestui an la o vânătoare de zimbri şi a fost oarecum prietenos cu mine şi mi-a mărturisit frica şi ura lui Hentzau. Ceea ce mi-a spus atunci nu se potrivea cu tratarea contelui ca prieten apropiat.

— De asemenea, când te-am întâlnit în Pădurea Zenda, nu ai dat nici un semn că m-ai recunoaşte. Te-ai purtat de parcă nu ne întâlnisem niciodată până atunci. Grănicerul bătrân de la Vamă a avut aceeaşi impresie. Am fost sigur că este un impostor.

Holmes a zâmbit. Era mulţumit că cel puţin nu fusese descoperit din cauza deghizării.

— O întâmplare la care nu mă aşteptam. Totuşi, trebuie să îți adresez un compliment pentru strădanie şi loialitate comandante. Voi avea grijă, când această afacere se va fi încheiat, ca Regele să afle despre acțiunile tale.

— Nu este nevoie. Nu vreau beneficii. Siguranța Regelui va fi o recompensă suficientă.

Holmes a dat din cap aprobator.

— Şi pentru a atinge acest țel, acum trebuie să mă întorc in compartimentul Regelui Wilhelm şi să mă comport ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, iar, tu trebuie să faci la feL

— Cum doriți.

— Voi spune că ai vrut să mă vezi pentru a-mi confirma măsurile de securitate luate pentru călătoria Regelui Wilhelm de la gară la Palat.

Comandantul a deschis uşa pentru ca Holmes să iasă.

— Noroc, i-a urat el.

Câteva minute mai târziu, Sherlock Holmes intra în compartimentul regal. Monarhul Boemiei a părut destul de irascibil când el şi-a reluat locul, la masa de joc.

— Mă bucur că te-ai întors, Rudolf. Poate că acum norocul nu se va schimba. Pentru moment contele Rupert pare că are cele mai bune cărți.

Recepţia

Stomacul mă durea de nervi, în timp ce aşteptam sosirea Trenului Regal. Doar cu preţul unor eforturi mari reuşeam să-mi păstrez o aparenţă liniştită.

Regina Flavia şi Rassendyll stăteau pe covorul roşul care fusese întins până la marginea peronului, mulţumind mulţimii care încă ovaţiona la intrarea în gară dincolo de barierele puse de garda Regelui. Tarlenheim şi cu mine eram poziţionaţi la câţiva metri în spatele cuplului regal, neliniştiţi şi în alertă. Din motive de securitate, nu mai era nici o altă persoană pe peron.

În sfârşit, am auzit şuierul trenului şi apoi monstrul care scotea aburi a intrat în gară. Învăluit în nori de aburi a încetinit până ce s-a oprit, în mod miraculos, cu compartimentul regal chiar în dreptul covorului roşu. Când aburii s-au risipit, Tarlenheim şi cu mine am schimbat priviri scurte, pline de subînţelesuri. Cuvintele erau inutile pentru că fiecare ştiam ce gândeşte celălalt.

După cum se hotărâse, Regina şi Rassendyll s-au retras uşor la sosirea trenului, Flavia chiar cu câţiva paşi în spatele lui Rassendyll. După câteva momente de aşteptare, uşa de la compartimentul regal s-a deschis şi Regele Boemiei şi-a făcut apariţia. Mulţimea ovaţiona şi făcea cu mâna în timp ce el a păşit pe covorul roşul. A zâmbit la auzul acestui zgomotos de cald bun venit, dar zâmbetul i-a dispărut brusc fiind înlocuit de o expresie de neîncredere şi uimire.

Îl văzuse pe Rassendyll.

În timp ce se uita, rămas fără cuvinte, Sherlock Holmes şi-a făcut apariția din tren, înaintând pe peron până la câțiva metri de Rassendyll. Mulțimea a reacționat din plin cu strigăte de scepticism. Era o scenă de neuitat. Sherlock Holmes şi Rudolf Rassendyll față în față, fiind pentru toți, cu excepția unui ochi expert, imagini identice ale monarhului ruritan. Dacă nu aş fi cunoscut deja identitatea reală a fiecăruia dintre cei doi bărbați, mi-ar fi fost imposibil să spun care este regele.

Pentru un lung moment, a părut că timpul s-a oprit pe loc. Spectatorii, după exprimarea la început a nelămuririi şi mirării, stăteau prostiți în timp ce creierele lor încercau să găsească o explicație rațională pentru acest tablou suprarealist

Chiar şi Tarlenheim şi cu mine, care aşteptasem această confruntare a celor doi Rudolf, eram temporar captivați şi uluiți de această scenă. Apariția lui Rupert de Hentzau în uşa trenului m-a lăsat fără cuvinte şi a acționat ca un semn pentru mine. M-am strecurat pe lângă Regina Flavia înspre Holmes şi Rassendyll. Făcând aceasta, am putut vedea după expresia de pe fața lui Rupert că şi el era şocat şi confuz, cum erau toți privitorii.

Apropiindu-mă de Holmes, mi-am ridicat brațul arătând acuzator înspre acesta:

— Omul acesta este un impostor, un trădător, am strigat eu. Holmes s-a retras în fața acuzației, căutând cu disperare o posibilitate de evadare, dar eu am fost mai rapid decât el şi am pus mâna pe el, înainte să poată fugi. A urmat o scurtă luptă în timpul căruia am văzut o sclipire de amuzament în ochii prietenului meu. Apoi, cu o plecăciune impetuoasă a dat cu pălăria de pământ şi şi-a scos peruca. Mulțimea a strigat, nevenindu-i să creadă, dar nimeni nu era încă capabil să facă vreo mişcare. Acum, aproape amuzându-mă de rolul meu în această dramă, l-am împins pe Holmes înspre peretele vagonului

şi mi-am întors atenţia spre Rupert de Hentzau. Încă o dată, braţul meu s-a ridicat arătându-l pe Rupert acum.

— Omul acesta este complicele trădător! Am urlat eu din răsputeri.

Acest strigăt a dezlănţuit glasurile. Mulţimea a urlat cu furie şi a început să se împingă, în încercarea de a trece de bariere. Gărzile, la fel de puse în încurcătură de întorsătura evenimentelor, au rămas cu toate acestea pe poziţii cum primiseră ordin şi au reuşit să ţină piept mulţimii.

Regele Wilhelm, ca un om beat, s-a îndreptat cu paşi şovăitori înspre Regina Flavia, ieşind de pe scena acţiunii, în timp ce eu îmi scoteam pistolul din toc. Fără ezitare, am tras înspre Sherlock Holmes. A fost un pocnet puternic care a avut ecou de tunet între coloanele gării. O pată de culoare roşu aprins a apărut pe tunica lui Holmes, în dreptul pieptului; s-a clătinat pe picioare şi apoi a căzut cu faţa la pământ pe peron.

Hentzau a sărit scoţându-şi sabia şi a fandat spre mine. Eu m-am dat înapoi din faţa lamei strălucitoare şi, înainte ca el să poată ataca din nou, Rassendyll a fost lângă mine să pareze lovitura.

— Acum, Hentzau, noi doi avem o mică afacere neîncheiată, a spus el, cu oarecare satisfacţie, înaintând spre duşmanul lui.

Cum contele s-a întors cu faţa spre Rassendyll, ochii lui au fulgerat sălbatic şi am realizat că abia atunci şi-a dat pe de-a-ntregul seama cine era adversarul lui.

A rânjit cu furie şi a atacat cu sabia. Rassendyll a parat cu stăpânire de sine şi Hentzau s-a dat înapoi un pas, înainte de a se arunca din nou spre el. De această dată, a schimbat poziţia şi a atins faţa trădătorului cu floreta, despicându-i obrazul după care a sărit în lateral, pentru a evita replica loviturii.

O linie subțire roşie a apărut pe obrazul stâng al tui Rupert care, ştergându-şi obrazul cu dosul palmei şi văzând că s-a pătat de sânge, s-a înfuriat şi mai mult.

Spada lui a atacat cu sălbăticie, dar Rassendyll a parat cu abilitate fiecare lovitură care putea fi mortală. Deşi mulțimea a devenit tăcută încă o dată, cu gura căscată la această confruntare, era evident pentru mine că sprijinul ei mergea spre Rassendyll — sau spre Regele Rudolf, cum credeau. Aceasta era exact cum plănuise Holmes. Acum înțelegeam de ce el considerase necesar ca „Regele" să fie persoana care să-l provoace direct pe contele Rupert, arătându-şi forța şi puterea de monarh capabil. Trebuie să fie victoria numai şi numai a lui, eliminând astfel toate atentatele la autoritatea lui.

Rassendyll îl forța treptat pe Hentzau să se dea înapoi spre tren şi, apoi, când părea gata să-l țintuiască acolo, piciorul lui s-a prins de marginea covorului roşu şi s-a poticnit, permițându-i lui Rupert să se tragă într-o parte. Englezul s-a echilibrat repede şi 1-a urmat. Hentzau a apucat uşa vagonului şi a deschis-o brusc în fața adversarului lui, care a fost luat prin surprindere de acest gest disperat A făcut o mişcare laterală bruscă pentru a evita să fie lovit de uşa care s-a trântit cu putere de peretele vagonului. Deşi nu 1-a izbit pe Rassendyll, i-a lovit floreta şi i-a smuls-o din mână. Aceasta a căzut pe peron şi a alunecat sub şine.

Rassendyll s-a aplecat şi a încercat să apuce sabia, dar era prea târziu. Inima mi-a sărit în gât când l-am văzut pe Rupert sărind să-l atace pe bărbatul neînarmat Simțind pericolul, Rassendyll a sărit într-o parte, dar nu destul de repede. Sabia lui Rupert i-a atins brațul şi a lunecat prin tunică până la came. Felul în care a izbucnit sângele a arătat că era vorba de o rană adâncă.

Tarlenheim a alergat şi i-a aruncat propria lui sabie lui Rassendyll.

— Majestate, terminați trădătorul cu sabia mea, a strigat el, spre încântarea mulțimii.

Rassendyll a apucat arma şi a parat rapid, prinzându-l pe încrezătorul Rupert fără gardă şi 1-a înțepat în umăr. Rupert a scos un strigăt de durere şi s-a dat rapid înapoi. Lucrurile au luat o altă întorsătură şi acum el era în fața înfrângerii. S-a uitat în jur căutând o cale de scăpare, dar fiecare capăt al peronului era baricadat şi controlat de gărzi. Atunci, brusc, s-a întors spre Rassendyll cu acel obişnuit rânjet rece pe buze.

— Bine, Majestate, va trebui să țin cont de o veche zicală englezească, a strigat ironic. Este una pe care sunt sigur că o ştiți. „Cel ce luptă şi dă bir cu fugiții, va avea ocazia să mai lupte şi altă dată”.

Cu aceasta, s-a întors pe călcâie, a sprintat scurt pe peron, a deschis uşa unui vagon şi a dispărut în tren. Rassendyll a alergat după el, dar, când a ajuns la uşa vagonului, Rupert a apărut dintr-o dată în uşă, cu fața ciudat de albă şi cu privirea fixă. S-a clătinat căzând pe scări, în brațele lui Rassendyll. Pe spatele tunicii se vedea o pată întunecată.

Câteva secunde mai târziu, în uşa vagonului a apărut comandantul. În mână avea sabia a cărei lamă era roşie de sângele trădătorului.

Explicaţiile

Evenimentele din acea zi, din Gara Centrală din Strelsau, sunt întipărite pe veci în memoria mea. În momentele de reverie le găsesc umplându-mi mintea, nepoftite, vii, aproape teatrale, ca şi cum aş fi martorul unui fel de pantomimă de coşmar în care sunt folosite săbii şi curge sânge adevărat Dacă ar fi fost pantomimă, prietenul meu, Domnul Sherlock Holmes, nu numai că a regizat toată producția, dar a avut şi un rol principal în dramă, inclusiv să joace scena unei morți. Decesul lui convingător a fost exact cum plănuise el. Când am tras în el cu revolverul, cu gloanțe oarbe, Holmes a dus mâna la piept, spărgând o fiolă cu vopsea roşie ascunsă în cutele tunicii lui albe. Sângerând datorită „rănii fatale" el căzuse pe platformă, cu un strigăt strangulat; a fost o performanță demnă de Sir Henry Irving. În sfârşit, cadavrul lui a fost dus la Palat unde a făcut o mişcare remarcabilă: a înviat.

Între timp, după confuzia şi vâlva făcute de moartea lui Rupert de Hentzau, vizita de stat a continuat, mai mult sau mai puțin conform planului. Înainte de a părăsi gara, am avut grijă de rana lui Rassendyll, bandajând-o. Deşi tăietura era adâncă, lama nu tăiase vreo arteră şi nu făcuse vreun rău serios.

Vestea trădării lui Rupert şi rolul de viteaz jucat de Rudolf în anihilarea lui s-a răspândit rapid în oraş, adunând şi mai mulți oameni să salute Trăsura Regală în timp ce se întorcea la Palat cu „Regele" şi Regina şi vizitatorul lor regal zdruncinat destul de serios.

În acelaşi timp în care evenimentele dramatice se derulau în Strelsau, oamenii Regelui urmând ordinele lui Tarlenheim,

făcuseră raiduri în diferite locații ale Albaştrilor, inclusiv în Castelul Zenda şi în garnizoana principală din Berenstein. La căderea nopții, Albaştri care scăpaseră şi nu fuseseră fie ucişi, fie trimişi la închisoare, s-au răspândit prin țară. Organizația a fost distrusă în mod efectiv.

Seara a avut loc un banchet în onoarea Regelui Wilhelm, la Palat. Ar fi corect să spun că veselia crescândă şi frumusețea ocaziei avea mai mult de-a face cu triumful lui Rudolf şi moartea trădătorului, decât cu prezența Regelui Boemiei.

Când festivitățile s-au terminat, Regina Flavia, Rassendyll şi Tarlenheim au făcut o vizită în camerele noastre, ale lui Holmes şi ale mele, unde noi ne pregăteam de plecare. Toți ne-am exprimat sentimentele calde.

Flavia a luat mâna prietenului meu în mâinile ei:

— Nu pot găsi destule cuvinte ca să-ți mulțumesc, domnule Sherlock Holmes. Ai alungat, în mod miraculos, toți norii negri care acopereau regatul nostru.

S-a înclinat spre el şi 1-a sărutat pe obraz. Rar l-am văzut pe prietenul meu aşa de încurcat şi de fără cuvinte ca în acel moment. Ca să-l salveze din starea în care se afla, grațioasa Lady s-a întors spre mine:

— Şi dumneavoastră, doctore Watson, meritați de asemenea mulțumirile noastre.

Mi-a oferit mâna, pc care am luat-o şi-am sărutat-o.

— A fost o plăcere, doamnă, am spus.

Holmes s-a întors spre Rudolf Rassendyll.

— Care este destinul tău de acum încolo? 1-a întrebat el.

— Destinul meu era stabilit dinainte, aşa aed. Soarta m-a făcut să joc rolul regelui Ruritaniei acum trei ani şi, s-ar părea că nu am altă alegere de făcut decât să-mi asum rolul acesta.

— Peste o oră ne căsătorim, a intervenit Flavia, liniştită. Credinciosul meu Fritz va fi martorul nostru, dar am considera o onoare dacă ați participa amândoi la ceremonie.

— Cu cea mai mare plăcere, a răspuns prietenul meu. Şi-a pus mâna pe umărul lui Rassendyll şi a continuat: colonelul Sapt a spus că eşti făcut să fii Rege. Nu sunt cuprins de gânduri religioase, dar se pare că te-ai născut pentru a conduce această țară. Ştiu că o vei guverna bine şi vei aduce stabilitate monarhiei.

— Mă voi strădui.

— Asta poate face oricare dintre noi, nu, Watson?

Am zâmbit unul spre altul.

***

În acea noapte, mai târziu, într-o mică capelă a Sf. Stanislav, din Palat, Arhiepiscopul de Strelsau oficia ceremonia privată de căsătorie a Reginei Flavia de Ruritania cu Rudolf Rassendyll. Holmes, Tarlenheim şi cu mine eram singurii participanți.

În lumina slabă a lumânărilor, acest bărbat şi această femeie pe care soarta îi pusese împreună la bine şi la rău, îşi pecetluiau unirea pentru vecie prin schimbarea inelelor.

În sfârşit, Ruritania îşi găsise adevăratul Rege. După ceremonie, Tarlenheim a deschis şampanie şi a toastat pentru fericitul cuplu. Apoi, la un semn al Regelui Rudolf, a adus o cutie învelită în catifea. Din ea, Regele a scos două lănțişoare de aur de care erau atârnate două medalioane, în formă de stea cu patru colțuri cu câte un diamant alb în centru.

— Prima mea acțiune ca Rege al Ruritaniei, a spus Rudolf, vreau să vă ofer amândurora cea mai mare decorație a țării mele, Steaua Ruritaniei. Soția mea şi eu şi regatul meu vă sunt datori pentru totdeauna.

Ne-a trecut fiecăruia lănțişoarele peste cap, sărutându-ne pe amândoi obrajii, după moda continentală. A fost un moment emoționant şi amândoi ne-am exprimat gratitudinea cu cuvinte greu de găsit din cauza emoției.

***

Dimineața, după ce ne-am luat la revedere, ne-am urcat din nou în tren, de această dată în direcția Anglia.

— Ei bine, a spus Holmes, relaxat şi pufăind liniştit din pipă, aşezat confortabil în vagonul nostru, atâta timp cât va dura dinastia Elfberg, aventura noastră nu-i va putea încânta pe cititorii noştri.

— Sigur că nu, am spus, deşi eu o voi scrie pentru mine personal. De aceea, ți-aş fi recunoscător dacă mi-ai lămuri câteva detalii.

Holmes a râs.

— Bunul meu Watson. Indiferent prin ce întâmplări trecem, natura ta ordonată îşi spune cuvântul. Hai, întreabă!

— Pentru început, este ceva ce mă uluieşte de câteva zile. Când am fost drogați, în casa Ambasadorului britanic, chiar înainte de a-ți pierde cunoştința, ai făcut o referire la nişte „cizme noi´´.

— Într-adevăr. Dacă-ți aminteşti, Watson, a fost ceva care m-a neliniştit în povestea lui Sir Roger. Nu-mi puteam da seama exact ce anume şi, când am realizat, era prea târziu: băusem băutura cu droguri în ea. Ne spusese că, după ce primise telegrama lui Mycroft privind sosirea noastră, se dusese la gară ca să ne aştepte şi, totuşi, în timp ce ne spunea aceasta, avea în picioare încălțări noi strălucitoare, fără un fir de praf sau vreun semn de purtat. Evident, nu ieşise din casă în dimineața aceea, deci mințea. Eu am ajuns prea târziu la această concluzie.

— Dacă tu ai gândit încet, eu am gândit şi mai încet.

— Da, dar, ca să fim cinstiți, tu ai avut întotdeauna dificultăți în a interpreta ceea ce vezi. Eu trăiesc din asta.

Ştiam că protestele erau inutile, aşa că am trecut la punctul următor.

— Ştiai că vei face pe regele încă înainte de a ajunge în Ruritania?

— Înainte de a părăsi Baker Street! M-am gândit că dacă cineva a mai făcut pe regele, putea să o fee eu de data aceasta. Se părea că Rupert era oricând în stare să îl amenințe pe Rassendyll cu substituirea, indiferent de evoluția intrigilor sale. Singurul mod de a te descurca în această situație era să iei taurul de coarne. Ca să fac aceasta, trebuia să creez un al treilea Rudolf al V-lea. De aceea nu am putut renunța la sacul meu de voiaj, el conținea fardurile esențiale pentru planul meu.

— Adevărat, Holmes, asta este uluitor — să fi pus totul la cale, înainte de plecarea de la Londra.

— Nu-ți iese nimic dacă te apuci de treabă fără a face planuri pentru neprevăzut. Totuşi, aş greşi dacă te-aş lăsa să crezi că am pregătit toate detaliile dinainte. Am presupus, natural, că-l voi întâlni pe Regele Rudolf personal şi prin urmare să-mi bazez deghizarea pe observația personală. Moartea lui neaşteptată a creat probleme neprevăzute. Totuşi, totul a decurs bine, nu, Watson?

— Acum că Rassendyll este Rege, ce intenționezi să-i spui Lordului Burlesdon despre fratele lui?

— Am o scrisoare pentru el de la Rassendyll, a răspuns Holmes, bătându-şi buzunarul de la piept Ea confirmă că el este bine şi fericit, dar, din motive care nu pot fi divulgate, nu poate reveni în Anglia, niciodată. Deşi, într-un fel, mesajul este trist, el trebuie să-l convingă pe Lord Burlesdon că fratele lui este în afară de orice pericol şi mulțumit cu ce are. Mai ai alte întrebări să-mi pui înainte de a trage un pui de somn?

— Trebuie să mărturisesc, am spus, trecând la alt punct cu care nu eram mulțumit, că am considerat deducțiile care te-au dus la concluzia că Rassendyll este prizonier la cabana de pescuit mai puțin decât convingătoare.

— Adevărat? a făcut Holmes, cu surpriză ironică reținându-şi un zâmbet, înainte de a izbucni în râs. Aruncat în aer de propria mea petardă, a spus el cu tristețe. Trebuie să admit, Watson, că deducțiile mele au fost, cumva, nefondate şi, în cea mai mare parte, au fost nişte găselnițe inteligente.

Am făcut ochii mari de mirare.

— Da, da, ştiu că nu merg pe ghicitelea, dar, de această dată am făcut-o. Acum, ține-ți gura, dragul meu Watson, pentru că vreau să ațipesc.

Explicațiile lui Holmes m-au lăsat fără cuvinte. Era pentru prima dată în lunga noastră asociere când admitea că a mers pe ghicite; şi, totuşi, o nimerise. Aceasta m-a făcut să cred că

Sherlock Holmes transformase şi ghicitul într-o operă de artă.

***

După treizeci şi şase de ore, doi călători obosiți coborau dintr-o trăsură, pe Baker Street. Era plăcut să fii din nou acasă.

Noaptea târziu, stând lângă foc şi sorbind o ultimă ceaşcă de ceai înainte de culcare, am început să discutăm, inevitabil, despre afacerea Hentzau.

— Situația pe care am lăsat-o în urmă nu este deloc o situație ideală — dinastia Elfberg continuă prin intervenția unui înlocuitor de Rege, dar alternativa era, cu siguranță, una pe care nu o puteam admite. Mai mult decât atât, la urma urmelor Rassendyll este şi el un Elfberg, a remarcat Holmes.

— Iubire, loialitate şi inteligență, sunt toate calități pe care le are Rassendyll şi care corectează cu uşurință orice deficiență de descendență, am spus eu.

— Watson, ai rămas un romantic în inima ta. Holmes a zâmbit şi a privit în flăcări. Cu toate acestea, în acest caz, prietene, cred că poți avea dreptate.